

Hồng Vân

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 1

Họ đã già lắm rồi , già đến nỗi nhìn họ bây giờ , không ai trong chúng ta có thể hình dung nổi những điều mà họ đã từng làm với nhau trong quá khứ... Ấy vậy mà nếu có ai tỏ ý nghi ngờ gì tính chân thật của một vài chi tiết nhỏ thì họ - Những nguyên nhân và chứng nhân của một thời kỳ đang buồn đã lùi xa vào dĩ vãng - Sẽ sẵn sàng đứng thẳng người ưỡn ngực lên để chứng minh một cách hùng hồn rằng mọi thứ đều có thực !

– Nội ơi , đừng kể nữa...

Đứa cháu gái kêu lên và dợm đứng dậy . Nhưng ngay lập tức cô bé đã bị bàn tay gầy guộc khẳng khiu của ông già giữ lại.

– Tổ Mai ! Cháu cứ ngồi yên đó... chỉ còn một đoạn chót nữa thôi , cháu à ! Nhưng Tổ Mai vẫn lắc đầu nguầy nguậy :

– Ngán lắm ! Cháu ngán lắm... cứ như là phải nghe giảng một bài lịch sử quá dở . Ông đi nằm đi thôi...

Có lẽ biết sẽ không thể nào thuyết phục được đứa cháu nhỏ nên ông cụ lắm bảm vẻ không hài lòng :

– Chúng mày bây giờ hư hết... À Tổ Mai ! Ông bảo cái này...

Nhưng cô bé vừa được ông buông tay ra đã chạy và đi mất . Mới đó mà nghe tiếng cười giòn tan từ dưới bếp vọng lên . Đúng là con nít , ăn chưa no , lo chưa tới.

– Không phải đâu ! - Nghe ông nội than phiền với mẹ , Tổ Mai thanh minh - Chỉ tại vì con đã thuộc nằm lòng câu chuyện của nội.

– Thì con cứ ngồi nghe cho ông nội vui.

Bà Liên - Mẹ Tổ Mai - Cố gắng thuyết phục con , nhưng cô bé vẫn lắc đầu le lưỡi.

– Con còn bao nhiêu việc phải làm ! Nói chuyện với nội chán ơn là chán.

– Cái con này... không sợ nội nghe được nội buồn sao !

– Nhưng mà con biết phải làm gì bây giờ ? Thật không thể nào hiểu nổi.

– Con nói cái gì không hiểu nổi ? – Bà Liên ngạc nhiên nhìn con gái út của mình.

Tổ Mai nhìn mẹ một giây rồi ngập ngừng :

– Không lẽ nội sợ con phải lòng những thằng con trai bên ấy ?

– Ba sợ chính cái điều đó đẩy con ạ ! Chúng mày mới dọn về đây nên chưa biết rõ... Bọn chúng toàn là một lũ bất lương.

Người cha chồng bảo với con dâu như vậy , khi nghe kể lại cuộc nói chuyện giữa bà và Tổ Mai.

– Con đã căn dặn cháu Mai rất kỹ rồi ba à . Vả lại , con bé cũng đã biết rõ mối hiềm khích xưa nay giữa hai gia đình.

– Chúng bây là hậu sinh , phải biết noi gương người đi trước mà sống . Hai bên đã thề là vĩnh viễn đoạn giao.

Vừa nhắc nhở con dâu , ông cụ vừa đưa mắt nhìn sang nhà hàng xóm . Đôi mày đã bạc trắng của ông khẽ chau lại.

– Không thấy gì đâu nội ơi ! Muốn nhìn được , nội phải phá bỏ bức tường đi.

Có tiếng cười khúc khích tiếp theo sau câu nói rồi Tố Mai xuất hiện . Cô bé đã rình nghe tất cả.

– Bậy nè ! Nội đang nhìn xem có cần phải xây cao thêm nữa không ?

Tố Mai vẫn chưa thôi cười , đôi mắt lém lỉnh nhìn ông :

– Nội có cần mời chuyên gia ở Đông Béc Lin qua không ?

– Hử ? Cái gì ? - Ông già nhướng cặp mày bạc nhìn cháu – Sao lại phải mời chuyên gia ?

– Để họ xây giúp ông nội một bức tường giống như bức tường Đông Béc Lin , chia đôi nước Đức vậy đó.

– Tố Mai ! Không được giỡn như vậy ?

Có tiếng quát khẽ sau lưng khiến cô gái giật thót người . Ông Chiến – ba Tố Mai - Vừa về tới . Ông lừ mắt nhìn con , khiến cô bé sợ quá đánh trống lảng :

– Thừa ba mới về !

Rồi nhân cơ hội và ba bạn làm thủ tục với ông nội , cô bé vội vã chuồn êm. Năm ấy Tố Mai vừa tròn mười tám tuổi.

– Vậy mà ba mẹ và mấy anh cứ bảo ta là con nít.

Một hôm Tố Mai than phiền với cô bạn thân của mình như vậy . Nhật Uyên - Tên cô bạn - Tùm tùm cười :

– Không con nít là gì ? Có người lớn nào lại đi xử sự như vậy ?

Tố Mai xấu hổ đỏ mặt :

– Ai biểu hấn cứ đón đường ta hoài làm chi ?

Hấn là con cái nhà ai . Tố Mai đâu có biết . Vậy mà bỗng dưng lại đi chặn đường , đón ngõ người ta.

– Ê ! Mất mũi để đâu mà đâm sầm vào người ta vậy hử ? - Tuy chưa bị sút mẻ gì nhưng Tố Mai vẫn sùng sộ.

– Còn người ta để mất mũi ở đâu mà lại không thấy mất mũi của thiên hạ

vẫn giữ nguyên vị trí ?

Ái chà ! Tay này cũng chẳng vừa gì . Đã vậy thì ta phải ra tay trước mới được . Nghĩ vậy , Tổ Mai hai tay chống nạnh , mặt hất lên trời , đập ngay một câu.

– Tên kia ! Mi con cái nhà ai mà có vẻ ngang ngược quá vậy ? Không biết ta là...

– Bà La Sát ! - Hấn tiếp luôn với nụ cười giễu cợt trên môi.

Bị tấn công bất ngờ , không kịp phản ứng , Tổ Mai nhìn sang bạn cầu cứu .

Nhưng nhỏ Nhật Uyên giả tảng làm như không trông thấy gì.

Tức quá , Tổ Mai hét lên :

– Ta là Bà La Sát thì mi là... Ngưu Ma Vương...

Vừa nói xong , biết mình lỡ lời , Tổ Mai bối rối im bặt . Trong lúc đó , cả

nhỏ Nhật Uyên cũng tùm tùm cười . Quê quá , Tổ Mai bỏ đi một nước.

Đã thôi đâu ! Mấy hôm sau hấn lại đón đường . Lần này , hấn chẳng đếm xỉa gì đến Tổ Mai.

– Cô bạn của Uyên khó tính quá - Hấn liếc sáng Tổ Mai đang lăm lũi đi.

– Tại anh Minh không biết chứ Tổ Mai dễ thương lắm . Học giỏi , hát hay nhất lớp.

Tổ Mai trừng mắt nhìn bạn :

– Ai đánh mà khai hết vậy ?

Nhật Uyên phì cười , trong lúc hấn vẫn tỉnh bơ :

– Không tin đâu ! Cái mặt này thì chỉ có nước giỏi... ăn quà vặt và không nhẽo.

Sao trời không đánh chết hấn đi , để hấn lải nhải hoài vậy . Thôi thì dĩ độc trị độc ta cứ làm như không nghe thấy gì , nhất định hấn phải mắc cỡ mà đi thôi.

Nhưng mà nào hấn có chịu tin đâu . Khi nhỏ Nhật Uyên rẽ vào nhà thì chỉ

còn lại có hai người , hấn gọi đích danh Tổ Mai mà hỏi :

- Hai cô nhỏ học chung lớp à ?
- Thấy thì biết - Tổ Mai trả lời cộc lốc.
- Nhưng biết không chắc chắn thì phải hỏi lại chứ.
- Chi vậy ?
- Để khỏi nhầm lẫn với người khác.
- Vớ vẩn !
- Không vớ vẩn đâu . Nói nghiêm chỉnh đây.
- Làm gì có chuyện nghiêm chỉnh ở đây ?
- Có đấy , cô bé khó tính ạ.

Câu chuyện tạm ngưng ở đó vì Tổ Mai đã về đến nhà . Ngang qua phòng khách , thấy ông nội đang ngồi ngắm soi mấy bộ quân phục đã sờn rách , cô gái hơn nhẵn mặt , mùi long não xộc vào mũi khiến Tổ Mai khó chịu . Cô định đi nhanh lên phòng mình , nhưng lại cũng không kịp.

– Tổ Mai ! Cháu lại đây mà xem mấy bộ đồ này ông đã cất giữ gần nửa thế kỷ rồi.

Tổ Mai vừa khịt mũi vừa bước lại gần ông.

- Nội cho cháu đi !
- Để làm gì ?
- Đem vô viện bảo tàng . - Tổ Mai trêu ông.
- Hồn ! Cái này là kỷ vật thiêng liêng đánh dấu một thời kỳ trọng đại trong đời sống . Ông sẽ giữ nó tới chết.

Giọng ông không có vẻ gì là giận dữ khiến Tổ Mai yên tâm , và như để chuộc lại lỗi lầm của mình , cô kiên nhẫn ngồi nghe ông kể hết câu chuyện về bức tường . Lần này có lẽ là lần thứ một trăm rồi . Tổ Mai nghe ông kể lại đời của mình.

– Hồi đó ông còn là lính cận vệ của hấn . cái lão quan năm chết tiệt ấy . Ồ !

Giá mà hắn đừng làm quan năm , còn ông thì đừng làm tên lính cận vệ quèn thì sự thể đã không như thế...

– Ông ơi ! Vậy chứ có ai chết không ?

Câu hỏi đột ngột của đứa cháu khi gần hết câu chuyện khiến người ông ngạc nhiên :

– Cháu muốn hỏi ngay lúc ấy à ?

– Không... cháu muốn nói... về sau này kìa . Có ai ngồi nghe kể chuyện mà đói bụng muốn chết như cháu lúc này không ?

Cũng may là câu chuyện đã đến lúc kết thúc . Người ông khẽ cốc đầu đứa cháu gái và mỉm cười nói :

– Thôi cháu đi ăn cơm đi.

Có một điều đáng buồn là câu chuyện đã được kể đi kể lại đến hàng trăm lần song mục đích lớn nhất và duy nhất của ông là truyền sang cho cháu mỗi hận thù chất ngất trong lòng mình đã không thực hiện được . Tổ Mai còn trẻ quá . Cô bé đang ở độ tuổi nhìn đời bằng cặp mắt trong trẻo , hồn nhiên , vô tư . Cô không hiểu nổi tại sao người lớn lại có những mối thâm thù tận xương tủy đến thế . Cho nên mỗi lần nghe ông kể . Tổ Mai hay tỉnh nghịch , pha trò , để cho câu chuyện bớt đi sự nghiêm túc đến nặng nề . và điều đó đã làm cho người ông thêm lo sợ Ở cô cháu gái của mình.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 3

– Nhỏ Mai ngồi đây , ta ra ngoài này một tí.

Đèn vừa bật sáng , Nhật Uyên đã lật đật đứng dậy , Tổ Mai dận với theo bạn.

– Nhớ mua xí muối cho ta.

– Ủ ! Nhật Uyên vui vẻ gật đầu.

Nhưng chẳng biết cô này đi đâu và mua những gì mà mãi cho đến khi đèn

đuốc trong rạp lại tắt phụt để bắt đầu chiếu sang tập hai vẫn chẳng thấy trở lại . Rõ chán ! Tổ Mai vừa cắn nhảu thăm một mình vừa đưa mắt nhìn xung quanh.

Vẫn chẳng thấy tăm hơi cô bạn đâu.

– Có người nhờ tôi gọi cho Mai cái này !

Anh chàng ngồi bên cạnh đi đâu từ nãy giờ , mới vừa vào tới đã nói ngay Và mặc dù đèn đuốc không mấy sáng sủa , Tổ Mai cũng đã nhận ra dung mạo kẻ đang ngồi cạnh mình . Trời ạ ! Lại bày trò gì nữa đây ?

Tổ Mai chưa kịp lên tiếng thì đã thấy xí muội nằm gọn trong tay mình . Và cũng chưa kịp trả lại thì hắn cũng đã kề sát một bên.

– Hình như Nhật Uyên gặp bạn bè gì đó nên kéo nhau xuống căng tin uống nước rồi.

Tổ Mai nghe tức đầy một bụng , Cô vùng vằng trả lại gói quá :

– Không cần...

Nhưng hắn không cầm cái được trả , mà cầm lấy tay cô bé . Và điều khủng khiếp nhất đã xảy ra. . đó là khi Tổ Mai nhận thấy mình chẳng muốn rút tay về . Hắn nhẹ nhàng siết lấy tay cô.

– Hồi sáng này anh định đến rủ bé đi xem phim nhưng chưa kịp gặp thì đã đi mất.

– Ai cho phép gọi người ta bằng em ? - Tổ Mai bỗng muốn sinh sự với anh ta.

– Vậy chứ... gọi bằng gì ?

– Bằng... Bà La Sát ! - Tổ Mai đáp nhanh.

Có tiếng cười cổ nén ngay sát bên tai cô gái , rồi giọng anh chàng chỉ vừa đủ nghe.

– Anh xin lỗi... đừng giận nữa....

Bất giác Tổ Mai rút tay lại . Cô vừa nhận ra một hơi thở thật nhẹ của đôi phương rơi trên đó.

Chẳng biết hai người đã nói gì với nhau suốt một tiếng đồng hồ trong rạp chiếu phim , mà Tổ Mai bỗng thấy mừng vì Nhật Uyên vẫn không trở lại .

Đã vậy , vẫn phim , cô bé còn nhận lời đi chơi với anh ta.

Phải đến gần tám giờ tối , Tổ Mai mới về đến nhà . Cô thầm mong đừng có ai hỏi han gì và cũng không thấy đói bụng . Nhưng rốt cuộc thì vẫn không vượt qua khỏi cái trạm gác đầu tiên.

– Sao về trễ vậy cháu ? Thấy Tổ Mai vào , ông nội hỏi ngay.

– Dạ.... tại cháu... ghé chơi nhà bạn – Cô bé ấp úng.

– Lần sau thì phải nhớ mà về sớm . Con gái lớn rồi.

Và ông lại bắt đầu một bài thuyết giảng về tam tông , tứ đức , công dung , ngôn hạnh Tổ Mai sốt ruột nhìn anh cầu cứu . Ông anh nheo mắt lắc đầu :

– Đàn bà con gái phải biết giữ đúng đạo tam tông tứ đức . Thời nay chúng

bây bày đặt chuyện bình đẳng bình quyền , rồi thì giải phóng phụ nữ.... nghe thật chướng tai , gai mắt ! Muôn đời , đàn bà phải lấy việc tề gia nội trợ làm mục đích của cuộc đời . Chớ có bon chen , đua đòi rồi sanh hư đồn.

Tổ Mai cười khúc khích :

– Trời đất ơi ! Bây giờ phụ nữ người ta bay tới mặt trăng , rồi mà nội còn mang giáo lý của đấng Khổng Tử ra mà thuyết pháp . Nội xưa... còn hơn cả trái đất nữa.

– Cha mẹ mày ! Cái thứ... theo Tây học ông thì ông không ưa.

– Ông có ưa thì chúng cháu đã...

Tổ Mai bỏ lửng giữa chừng câu nói khi bắt gặp cái trừng mắt của anh trai .

Chinh nghiêm giọng bảo em :

– Đi ăn cơm thôi , Tổ Mai ! Anh đói muốn rã ruột rồi đây.

– Chứ bộ... anh Hai chưa ăn cơm hả ? - Tổ Mai ngạc nhiên nhìn anh.

Chinh gạt đầu rồi đứng lên , một tay chìa ra cho ông.

– Nội đi ngủ nhé !

Người ông nhẹ nhàng dùng lên gạt tay đưa cháu đích tôn sang một bên.

– Ông tự đi được . Chúng mày ăn cơm đi !

Tuy vậy hai anh em cũng đưa ông nội lên giường rồi mới xuống bếp . Nhìn mâm cơm đã nguội lạnh , Tổ Mai có vẻ ái ngại :

– Mai một nếu em có về trễ , anh Hai cứ ăn cơm trước đi , đừng chờ !

Nhưng Chinh khế lắc đầu :

– Không sao đâu ! Thôi ăn đi !

Rất ít khi hai anh em cùng ăn cơm một lượt với cả nhà.

– Nội già rồi , phải ăn cơm trước cho dễ tiêu ! – Có lần bà Liên đã bảo các con như vậy.

Ngoài Trường , người anh kế của Tổ Mai hưởng ứng tất nhiên là có cả ba mẹ trong đó . Còn thì cả anh Chinh lẫn Tổ Mai đều lắc đầu từ chối . Thế là tự đứng trong nhà hình thành hai phe và hai anh em thuộc phe thiểu số . Bao giờ họ cũng ăn cơm muộn màng.

– Ăn như vậy chắc có ngày đau bao tử quá ! - Bỗng nhiên Tổ Mai bật cười khúc khích.

– Em có để ý thấy mấy hôm nay nội có vẻ khác trong người không ? –Chinh trầm ngâm nhìn anh.

Tổ Mai ngạc nhiên đặt chén cơm xuống bàn.

– Khác thường chỗ nào anh Hai ?

– Anh có cảm giác như ông cụ đang lo sợ điều gì đó...

Một phút im lặng trôi qua , Tổ Mai nhìn anh thăm dò.

– Hay là nội bị bệnh ?

– Điều này lớn hơn là bệnh tật . Hình như nội sợ mình sẽ chết , Tổ Mai à !

– Sao lại như thế ? Em thấy nội vẫn khỏe mạnh kia mà ? - Tổ Mai gạt đầu

xác nhận.

– Hồi trước , chỉ thỉnh thoảng ông mới lại nói đến chuyện cũ , còn bây giờ thì thường xuyên mỗi ngày . Cả thằng Trường cũng bị bắt vào ngồi nghe đến ngủ gật...

– Anh Hai nói , em mới để ý . Đúng là có như vậy thật.

– Nội còn đòi xây cao thêm bức tường.

– Chi vậy anh ?

– Để khắc sâu thêm sự hiềm thù... - Chinh hạ giọng vừa đủ nghe.

– Thật vô lý ! - Tổ Mai nhăn mặt . - Chuyện xảy ra từ đời nào đời nào , quên đi thì hơn.

– Điều đáng nói là cả ba cũng ủng hộ Ông.

– Người lớn thật là khó hiểu !

– Các con ăn xong chưa ?

Sự xuất hiện của bà mẹ cắt ngang câu chuyện của hai anh em . Tổ Mai nhanh nhẹn đứng lên :

– Xong rồi mẹ ạ ! Con dọn dẹp ngay đây !

– Để đó cho mẹ , con còn chưa tắm rửa nữa kia . Có nước nóng trong bình thủy.

Cô con gái nhìn sững người mẹ . Dường như có một sự phát hiện mới vừa nảy sinh trong cô Phải rồi , mẹ cũng là một nạn nhân ! Nếu không thế thì bà đã chẳng phải rời bỏ nghề bác sĩ của mình để trở về với nhiệm vụ của một người nội trợ đơn thuần.

– Mẹ muốn làm cho nội vui lòng . - Bà chỉ giải thích ngắn gọn với các con như vậy.

Đó là một sự hy sinh . Tổ Mai và các anh của cô đều nghĩ như thế . Từ khi dọn về đây mẹ như đoạn lìa với quá khứ của mình . Có cần thiết phải như vậy không nhỉ ? Có thể cần mà cũng có thể không.

Đêm ấy , Tổ Mai chập chờn trong giấc ngủ . Cô thấy mình bị nhận chìm trong cơn lũ của sự hiềm thù xa xưa.

Cuộc đời đôi khi vẫn có những điều vô lý như vậy ! May mắn là điều đó chỉ xảy ra trong mơ... Nhưng giá mà đừng có những giấc mơ tạt nguyên như thế.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 4

Ông đại tá cho gọi viên sĩ quan cận vệ của mình lên.

– Báo cáo thượng cấp . Tôi đại úy Trịnh Duy Khiêm , có mặt theo lệnh gọi.

– Được ! - Ông ta khoát tay ra hiệu - Ngồi xuống đó đi !

– Thừa đại tá , chắc là ông có chuyện chi cần dạy bảo... - Đại úy Khiêm rụt rè hỏi.

Gạt tập hồ sơ sang một bên , đại tá Đinh nhìn cấp dưới bằng ánh mắt thân thiện.

– Chỉ thuần túy là chuyện gia đình thôi . Tôi muốn vợ chồng anh dọn về ở cùng với chúng tôi.

Chúng tôi ở đây gồm ông đại tá và đứa con trai độc nhất của ông cùng bà vú nuôi . Vợ Ông ta đã chết cách đây không lâu vì một chứng bệnh ngặt nghèo.

– Thừa đại tá , tôi chỉ sợ làm phiền... vì chúng tôi có các cháu nhỏ.

– Không hề gì ! Ông ta xua tay lắc đầu – Càng vui vì lũ trẻ sẽ có bạn bè để chơi đùa.

Không tiện từ chối , và cũng khó mà từ chối trước một đề nghị đầy ân huệ như thế , vợ chồng viên sĩ quan cận vệ đã dọn về ở chung với cấp trên của mình . Ai cũng nghĩ rằng , đại úy Khiêm phen này sẽ lên như điều gặp gió , bởi có mấy ai được chiếu cố một cách đặc biệt như vậy.

Quả đúng như lời người ta đoán . Chẳng mấy chốc mà chàng đại úy đã sừng sững trong bộ quân phục mới với chiếc lon thiếu tá trên vai áo.

– Xin đa tạ Ông... tôi sẽ hết lòng phục vụ... - Trong buổi tiệc rửa lon thiếu tá Khiêm đã hoan hỉ nói với ân nhân của mình như thế.

– Có gì đâu ! Nếu muốn , anh còn có thể tiến nhanh hơn nữa - Giọng nói của ngài đại tá đầy ngụ ý.

– Tôi tài hèn sức mọn , nếu không được thượng cấp nâng đỡ thì làm gì có được ngày này ! Nếu đại tá cần , tôi sẵn sàng xả thân.

– Anh đừng quá khiêm nhường . Công lao duy nhất của tôi là đã phát hiện ra anh . Còn cân nhắc là việc của cấp trên.

Họ làm việc rất tâm đầu ý hợp . Ít lâu sau , ông đại tá chợt phát hiện ra người hậu cần của mình còn có một khả năng tiềm tàng khác hơn là khả năng làm một người cận vệ.

Cầm quyết định chuyển chuyên trong tay , thiếu tá Khiêm rung rung bảo cấp trên :

– Tôi không muốn chuyển chuyên sang đơn vị tác chiến... xin đại tá can thiệp giúp.

Đại tá Đinh vui vẻ vỗ vai cấp dưới :

– Anh đừng lo ! Tư lệnh mặt trận là bạn thân của tôi . Ở bên đó , anh cũng sẽ được nâng đỡ.

– Nhưng... chiến cuộc đang hồi ác liệt . Tôi sợ... chuyện đạn bom , ai mà biết trước được... chỉ lo cho nhà tôi và các cháu còn nhỏ dại.

– Anh yên tâm ! Tôi hứa sẽ lo chu toàn . Biết đâu sang bên ấy rồi chẳng mấy lúc chúng ta là đồng cấp của nhau.

Được trấn an bằng bao nhiêu lời lẽ đáng tin cậy nên thiếu tá Khiêm đành phải ra đi !

– Em cứ ở đây ! - Khiêm bảo vợ - Thời buổi loạn lạc này biết đâu mà lường . Thân đàn bà con gái ở một mình không xong đâu.

– Nhưng... không có anh , em ở đây... kỳ lắm !

– Không sao đâu ! Còn vú nuôi của thằng Dân đó chi ? Với lại đại tá Đình là người đảng hoàng xưa nay . Em đừng ngờ mà có lỗi với người ơn của mình.

– Thôi thì sao cũng được ! Em chỉ sợ anh ra ngoài ấy... chuyện rủi may không biết lúc nào . Anh mà có bề gì , chắc em không sống nổi ?

Nhìn người vợ trẻ giọt ngắn giọt dài , thiếu tá Khiêm cũng thấy bùi ngùi .

Ông ôm nàng vào lòng :

– Yên nhi này ! Em cứ vững lòng... Không nguy hiểm như em vẫn tưởng đâu ! Với lại , thượng cấp mới của anh là bạn thân của ông đại tá.

Yên Nhi úp mặt vào ngực chồng thổn thức.

– Không có anh em biết sống làm sao đây ? Một thân , một mình... Ôi khủng khiếp quá !

Họ đã có 15 năm chung sống , nhưng giây phút đó , tưởng vẫn như lần đầu... người lính sắp ra trận trút hết nỗi niềm trong lần ân ái tiễn biệt.

Một năm sau , thiếu tá Khiêm có mặt trong đoàn quân đánh thuê bị đày đi biệt xứ.

Đó là cuối năm 1937 , chiến tranh thế giới đã có mùi rục rịch.

Tin nhà nhắn sang mẹ con Yên Nhi đã dọn sang nhà mới do ông đại tá cấp chó

Thôi thì như vậy cũng được . Miễn sao nàng và các con được bảo bọc vuông tròn . Nghe đâu hai nhà vẫn ở cạnh nhau.

Hơn năm sau , Khiêm bị thương nặng trong một trận chiến ở Ai Cập . Tưởng mình khó sống , ông không báo tin cho vợ con ở quê nhà . Một sự may mắn đã cứu sống viên sĩ quan . Chỉ sáu tháng sau , thiếu tá Khiêm đã trốn xuống con tàu , tìm đường trở về.

Con tàu mang quốc kỳ Pháp cập bến cảng quê hương của Khiêm lúc nửa đêm . Một người bạn bảo Khiêm :

– Cứ ngủ cho khoẻ rồi sáng mai hãy lên bờ.

– Một giây nữa thôi , cũng không thể được ! Tôi đi ngay bây giờ đây.

Phổ xá vắng hoe không một bóng người . Anh chồng nhớ vợ , người cha thương con bươn bả đi trong cái tĩnh lặng của Sài Gòn thời đó . Anh sung sướng đến lịm người khi nghĩ đến cảnh chỉ một lát nữa thôi sẽ được ôm nàng vào lòng . Hẳn nàng và các con sẽ ngạc nhiên lắm ? Không sao đâu ! Điều đó chỉ càng làm cho hạnh phúc thêm say đắm , nồng nàn.

Theo lời chỉ dẫn của mấy người bạn , thiếu tá Khiêm đã nhận ra ngay ngôi nhà của mình . Nó nằm kế bên ngôi biệt thự lộng lẫy của ông đại tá , trông

có vẻ nhỏ bé , nương dựa...

– Đứng đây ! Ông cứ gọi cửa.

Một anh xe kéo đang ngồi ngủ bên vệ đường trả lời bằng giọng ngái ngủ nhưng rất nhiệt tình.

Không gian yên ắng , tĩnh lặng quá ! Người chồng vừa cầm chiếc dùi sắt định đập vào cánh cổng , bỗng bản thân hạ tay xuống . Ông sợ mình sẽ làm kinh động giấc ngủ của vợ con.

– Ủa ! Sao ông không đập cửa đi ? – Anh kéo xe ngạc nhiên hỏi.

– Tôi đã có cách...

Thế là ông ta đu người lên cánh cổng sắt , thoát một cái đã lọt vào bên trong. Ngôi nhà không chỉ như bên ngoài ông đã nhìn thấy . Một lối đi rộng dẫn vào nhà . Dưới bóng tối lờ mờ ông đã không giấu được vẻ ngạc nhiên . Hẳn Yến Nhi phải mất nhiều công sức để chăm sóc những chậu hoa , những thảm cỏ này . Tội nghiệp nàng quá... À có một mùi hương gì thật quen thuộc thoang thoảng đâu đây . Phải rồi... đó là mùi hoa ngọc lan bên kia nhà ông đại tá... Nó giống như ơn huệ mà ông đã ban ra , thấm dần sang cả bên này. Giờ thì ông ta sẽ gọi cửa . Chắc hẳn chỉ một phút sau , thiên thần của ông sẽ xuất hiện . Nàng mặc một chiếc áo ngủ bằng voan trắng mỏng manh như da thịt nàng... và giả như không có các con , ông sẽ cùng nàng tận hưởng ngay những giây phút thần tiên sau bao ngày xa cách , tận hưởng ngay giây phút đầu tiên gặp lại.

Chỉ nghĩ đến vậy thôi , người đàn ông đã ba năm vắng vợ , xa con bỗng nghe râm ran từng thớ thịt . Ông tựa người vào cánh cửa khoan khoái mỉm cười.

Chợt như có phép lạ . Thà là người ta đừng quá tin tưởng đến độ mù quáng... Và thà kẻ ra đi đừng bao giờ trở lại... thì kết cục đã không thảm như thế...

... Bao giờ cũng vậy , cứ hễ nghe đến đây thì đứa con , giờ đã trở thành một người cha , lại phải nhỏ mấy giọt nước thuốc trợ tim vào chiếc ly để sẵn một bên.

– Ba uống đi... và hãy nghỉ ngơi một chút... xúc động quá sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe...

– Không sao đâu con ! - Ba quen rồi.

Người cha khẽ lắc đầu . Có lẽ ông đã quen thật rồi ..bởi nếu không như vậy thì chẳng ai lại có đủ can đảm để làm cái việc tự mình cầm dao cửa vào da thịt mình !

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 5

– Con không hiểu tại sao ba lại như vậy ? Người ta đang đồn rầm lên , ba có nghe thấy không ?

Đứa con trai nhìn người cha bằng ánh mắt rực lửa song giọng nói lại hết sức nhẹ nhàng.

– Mà biết cái gì mà xen vào chuyện của cha mà ? Cứ việc ăn no , ngủ kỹ đi con ạ ! Nhiệm vụ của mà chỉ có vậy thôi.

– Con không chịu nổi . Xưa nay con vẫn tưởng ba đàng hoàng , tử tế , ba giúp đỡ người ta . Nào ngờ ba lại làm chuyện tồi bại !

– im ngay ! - Ông ta quát lên - Ai dạy cho mà cái giọng điệu hỗn láo đó hử ? Đồ trúng mà đòi khôn hơn vịt.

Đứa con trai lùi lại , đứng dựa lưng vào tường :

– Được rồi ! Kể từ nay , ba hãy xem như ba chưa hề có con... con đi đây.

– Dân ! Đứng lại... ba bảo con trở lại . Tụi bây đâu , giữ thẳng Dân lại cho tao.

Các cánh cửa đồng loạt đóng sập lại trước mặt chàng trai . Anh ta mệt mỏi ngồi rũ xuống xa lông.

Cái tin đồn tên cận vệ cũ của đại tá Đinh từ Châu Phi trở về bất ngờ gặp vợ mình ngoại tình với cấp trên đã rút súng bắn chết ngay bà vợ và làm bị thương tình địch không mấy ai mà không biết.

Khi thấy cửa nhà chỉ khép hờ , anh chồng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ vội rón rén đi vào . Phòng khách vắng lặng như tờ . Chung quanh tối đen , chỉ một phòng duy nhất có ánh đèn . Người chồng định nhìn rằng vợ con mình đang ngủ trong đó nên dò dẫm bước đến . Nhưng chợt ông ta đứng khựng lại , nhẹ nhàng áo tai vào cánh cửa . Một chuỗi cười khúc khích vọng ra... rồi tiếng đàn ông... rồi tiếng đàn bà... rồi chẳng còn nghe gì nữa cả...

– Quân đồn mạt ! Tao sẽ giết chúng mày !

Đứa con trai của nhà thiếu tá và cả những đứa cháu nội ngẫm hiểu rằng sẽ đi mà sau này ông vẫn bình thản khi kể đi kể lại thảm kịch của đời mình là bởi vì lúc đó , ông cũng đã có những phút giây bình thản đến lạ lùng khi bắt gặp quả tang đôi gian phu , dâm phụ đang quẩn quại , rên rỉ trước mũi mình...

– ... Ta nhìn chúng nó đang ân ái mà lòng đầy căm giận . Hóa ra con đàn bà ấy không phải là hạng người để ta yêu quý , tôn thờ . Chỉ mới vắng mặt chồng có mấy năm mà cô ả đã sinh lòng phản trắc... Nhìn kia ! Chúng nó đang quẩn chặt lấy nhau như đôi rắn... Hẳn đây không phải là lần đầu vì tên quan Năm đã chủ quan không thêm đóng cửa phòng... Chúa ơi ! Hãy thương xót cho linh hồn con vì con sắp sửa ra tay trừng trị kẻ đã dám xúc phạm mình mà không chờ đến Chúa... Trong trường hợp này thì tội lỗi thuộc về người đàn bà , nhưng gã kia cũng phải bị trừng trị...

Tổ Mai bịt tai lại :

- Ông ơi , đừng kể nữa , khủng khiếp quá !
- Phải biết nhìn thẳng vào sự thật cháu à !
- Nhưng có những sự thật không giúp được gì cho người ta . Chính xen vào cứu nguy cho em gái.

Nhưng ông già vẫn khẳng khái :

- Sao lại không giúp được gì ? Bằng chứng là sau này ông không bao giờ mất cảnh giác trước đàn bà . Ông đã sống một mình cho đến tận bây giờ. Thoạt đầu thì ông bị kêu 10 năm tù giam . Sau đó tòa xử phúc thẩm , ông lại được tha bổng... Nhưng ông cũng giải nghệ từ đó vì một hội đồng bác sĩ đã xác nhận rằng ông có dấu hiệu của một loại tâm thần.

- Lúc ấy thằng Chiến và thằng Long bị nhốt trên lầu . Chúng nó chẳng hay biết gì.

- Nội đang nói về ba và chú Long . - Tổ Mai nghĩ thầm và liếc sang hai ông đang ngồi cạnh đấy . Cô chỉ mong mau mau thoát khỏi cuộc tra tấn dai dẳng này.

- Ở đời có vay có trả các cháu à ! Ông nói tiếp giọng hoan hỉ . Không đầy một năm sau , tên đại tá đã bị chính người lính hậu cận thân tín nhất của mình bắn bẻ sọ.

Tội nghiệp lão đại tá xấu số ! Lão đã bị bắn vỡ sọ có đến hàng trăm lần rồi . Giá mà những người ở bên kia bức tường biết được chuyện gì đang xảy ra bên này , hẳn họ sẽ buồn cười lắm.

Có một lần , ông Chiến ba của Tổ Mai nhân một hôm nói chuyện về bức tường đã kể rằng :

- Sau khi cưới vợ , ba mẹ dọn đi nơi khác ở . Cho đến một hôm ba về thăm nội . Ba khuyên nội phá bỏ đi nhưng nội nhất định không nghe . Cuối cùng đành phải chịu vậy . Những người già thường hay bảo thủ.

- Ba có gặp lại người con trai của ông đại tá lần nào không ? - Trường xen vào hỏi với vẻ quan tâm.

- Gia đình bên ấy sau này suy sụp chẳng còn gì . Chú Long có thể biết nhiều chứ còn ba mẹ thì chỉ biết lảng máng . Chẳng biết bây giờ họ sống ra sao ? Không hẹn mà cùng một lúc mấy anh em đều đưa mắt nhìn sang nhà hàng xóm . Một chút tò mò khiến mắt Tổ Mai sáng lên . Gần một năm về sống ở đây , cô chưa hề thấy mặt người nào trong gia đình ấy . Hình như họ luôn đi công sau , vì cổng trước hầu như lúc nào cũng đóng im ỉm.

- Rồi ba cũng đồng tình với việc làm của nội à ?

Nghe con gái hỏi , ông Chiến chậm rãi trả lời :

- Ba không có ý kiến , vì hồi ấy ba không sống ở đây !

- Còn bây giờ ? - Tổ Mai vẫn hỏi tới.

- Ngày nào nội còn sống thì mọi chuyện vẫn không thay đổi . Mà con hỏi làm gì ?

Cô gái đưa mắt nhìn về phía ông , hạ giọng :

– Con thấy tức cười quá ! Chẳng lẽ rồi đây con cháu , chắt , chít... của chúng ta lại bị bắt phải ghét , những người mà chúng ta lại bị bắt phải ghét những người mà chúng chẳng hề quen biết ?

Ông Chiến nghiêm mặt nhìn con gái :

– Đó là chuyện của người lớn , không ai khiến con dính vào.

Khổ một nỗi , không nhắc thì thôi , mà lại nhắc tới thì lại khơi gợi thêm sự tò mò . Tối hôm ấy , Tổ Mai len lén trèo lên cửa sổ nhìn sang nhà hàng xóm , hy vọng sẽ phát hiện một điều gì đó . Nhưng cô đã thất vọng vì bức tường cao quá.

– Được rồi ! Nhất định ta sẽ tìm ra cách để xem mắt những kẻ thù truyền kiếp của gia đình - Tổ Mai nghĩ thầm khi tuột xuống . Cô vẫn đứng nguyên bên cửa sổ , trong đầu cuộn lên bao ý nghĩ hết sức ngổ ngãnh.

Chợt Tổ Mai hơi rướn người lên , hai cánh mũi phập phồng . Cô sức nhớ tới một chi tiết trong câu chuyện của ông . Thì ra cây ngọc lan vẫn còn.

Ngay lúc đó , một cơn gió thổi nhẹ qua , mang theo một mùi hương thật đậm thắm , ngọt ngào . Đối với Tổ Mai , mùi hương dịu dàng ấy như là sứ giả hòa bình đầu tiên của đôi phương .

Đêm đó , lần đầu tiên cô gái quên không khép cửa sổ phòng mình...

Và vì thế điều kỳ diệu đã xảy ra...

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 6

Nhật Uyên khịt mũi liên tục mấy cái rồi bỗng đưa tay kéo Tổ Mai siết lại gần mình

– Làm cái gì vậy ? Tổ Mai ngạc nhiên nhìn bạn.

– Có cái mùi gì kỳ quá !

Vừa nói Nhật Uyên vừa áp mũi mình vào tóc bạn.

– Bộ... có mùi chua lắm hử ?

– Không ! Nhỏ gọi đầu bằng gì vậy ?

– Thì bằng đầu gọi đầu chứ bằng gì ? - Tổ Mai lạ lẫm kêu lên.

– Dĩ nhiên là ta biết chẳng phải mi gọi bằng nước tro rồi , nhưng cụ thể là đầu gì ?

– Nhỏ này bữa nay sao lại tò mò đến chuyện người ta gọi đầu bằng gì nữa ?

Vậy chứ hôm trước ai mua cho ta chai Thorakao hử ?

– Bởi vậy nên ta mới lấy làm lạ... Từ sáng đến giờ cứ nghe mùi Ngọc Lan

thoang thoảng đâu đây.

Tổ Mai bật cười :

– Ở đây chứ đâu mà tìm hoài.

Vừa nói cô vừa mở hé cặp da chỉ cho nhỏ tò mò của mình mấy bông Ngọc Lan đã héo.

– Ở đâu ra thế này ?- Nhật Uyên không giấu được vẻ ngạc nhiên trong đôi mắt mở to.

– Bí mật ! Tổ Mai giả vờ làm ra vẻ quan trọng.

– Thôi , ta biết rồi ! Xem bộ tướng của mi ta biết chắc rằng của anh chàng điên nặng tặng mi.

– Cái gì điên nặng ? Ai điên ? - Tổ Mai trố mắt nhìn bạn.

– Anh Minh của mi chứ còn ai vô đây ? Điên nặng điện.

Hiểu rồi ! Tổ Mai thở phào . Chẳng lẽ là anh chàng học ở chuyên ngành điện tử mà.

Cả ngày chủ nhật hôm qua , ông bà Chiến cứ đinh ninh rằng cô con gái cưng của mình đến nhà bạn để học thi . Có ngờ đâu...

– Ba em khó lắm phải không ? - Minh đột nhiên hỏi.

– Ừ khó lắm ! - Tổ Mai xác nhận- Ba mẹ mà biết em đi chơi thì thế nào cũng bị đòn.

– Lớn rồi mà vẫn còn bị đánh đòn à ?

– Bộ lạ lắm hử ? Không những em bị đòn mà cả anh hai , anh ba cũng bị tuốt . Ba mà giận thì dễ sợ lắm !

– Lỡ ba biết hôm nay em không học bài thi , mà lại đi picnic thì có bị đòn không ?

– Chưa biết chừng... nhưng cũng có thể lắm !

– Vậy thì học bài đi ! Anh sẽ không quấy rầy đâu ! Bao giờ học xong thì chúng ta sẽ nói chuyện.

Minh ngồi tựa lưng vào một góc điều , tay vâng về mấy cọng cỏ gà , mắt không rời quyển vở trên tay cô gái.

– Anh có hay lên đây chơi không ?

– Khi nào học hành căng thẳng quá , bọn anh rủ nhau đạp xe lên đây . Chỉ cần được ngả lưng trên cỏ và hít thở không khí thì đầu óc sẽ dịu lại ngay .

Tuy có xa một chút , nhưng ở đây cũng có cái hay riêng của nó.

Buổi sáng trong lâm viên thật mát mẻ dễ chịu . Bầu trời xanh cao trên đầu và dưới chân đất phẳng lặng và bình yên . Trên thảm cỏ những chùm hoa nắng nhảy nhót , chơi đùa . Mấy con chim sâu lú lo trong cành lá.

– Anh Minh ơi !

– Gì đó , Tổ Mai ?

– Em... không học được.

– Sao vậy ?

- Em thấy hối hận quá.
- Về chuyện gì ?
- Tự dưng lại định chiến với anh ! Lẽ ra thì em không nên làm như vậy... không nên một chút nào.
- Khuôn mặt Tố Mai trông thật khổ sở . Rõ ràng cô đang bứt rứt , khó chịu trong người.
- Tưởng gì chứ chuyện đó thì dễ thôi ! Nếu em muốn anh sẽ sinh sự với em ngay bây giờ đây !
- Minh nói đùa và ném về phía Tố Mai một nửa cái nhìn thật lạ.
- Nè , nhìn thì nhìn chứ không được liếc nghe.
- Chỉ vì anh không muốn bị người ta nhìn thấu ruột gan mình đó thôi.
- Nhưng... người ta đâu có muốn nhìn thấu ruột gan thiên hạ - Tố Mai bật cười.
- Người tá và thiên hạ là dấu hiệu chẳng lành rồi ! Minh cũng cười - Tố Mai này ! Em có bao giờ làm vỡ trái tim người khác chưa ?
- Hỏi gì mà nghe kinh khủng quá vậy ? Không khéo người ta lại tưởng Mai là kẻ giết người.
- Ba em khó lắm phải không ? - Minh đột ngột chuyển đề tài.
- Hình như em nghe câu hỏi này không phải lần thứ nhất . Mà anh hỏi chỉ vậy ?
- Hỏi để biết - Giọng Minh chợt buồn - Mấy đứa bạn anh kháo nhau rằng anh đang làm một chuyện ngu ngốc.
- Minh chưa dứt câu , hai mắt Tố Mai đã tròn xoe :
- Em không hiểu.
- Rồi em sẽ hiểu ! Anh chỉ sợ lúc đó em sẽ hối hận.
- Hối hận ư ? Vì chuyện gì mới được ?
- Trước tiên là vì cái chuyện em đang ngồi đây với anh... mà thôi đừng nói nữa... Anh có cái này cho em đây . Thử đoán xem...
- Ô mai ! - Tố Mai nói liền.
- Không phải.
- Kẹo me !
- Cũng không phải luôn - Minh kéo tay cô bạn lại gần - Xòe tay ra và nhắm mắt lại.
- Tố Mai làm theo . Nghe tiếng sột soạt cô gái lén mở mắt nhưng cô chưa kịp nhìn thấy gì thì đã nghe một mùi hương quen thuộc xộc vào mũi . Không kềm được , Tố Mai kêu lên.
- Hoa ngọc lan ! - Và mở mắt ra.
- Đúng là hoa ngọc lan thật . Những bông ngọc lan vừa hé nụ dịu dàng tỏa hương.
- Cho em đó ! - Minh đặt món quà vào tay của cô bạn.

- Anh hái trộm phải không ?
- Sao em lại nghĩ vậy ?
- Không hái trộm sao lại gói kỹ dữ vậy ?
- Em đoán sai rồi , em bé ạ . Ngọc Lan nhà anh đấy ! Chỉ vì anh sợ em sẽ phát hiện ra nó trước khi anh tặng cho em.
- Tổ Mai ngẩng ngó mấy nụ hoa bé xíu nằm gọn trong lòng bàn tay mình hồi lâu . Rồi như sực nhớ ra điều gì , cô bảo Minh :
- Nội em mà biết được... Ông cụ dám nghi là của ông hàng xóm nhà em lắm à ?
- Cái gì ? - Giọng Minh không giấu vẻ lo lắng - Sao nội lại nghi ?
- Thì bên nhà hàng xóm của em cũng có trồng ngọc lan.
- Sao em biết ?
- Sao mà không biết ? - Tổ Mai hỏi lại.
- Đêm hôm trước em quên đóng cửa sổ , thế là hương hoa bay vào tận trong giấc ngủ.
- Thế lẽ... ừ mà ví dụ như... đúng là như vậy thì có sao không ?
- Anh toàn nói chuyện không hên - Tổ Mai nhăn mặt - Nếu đúng như vậy thì chỉ có nước chết luôn chứ sống làm sao nổi ! Hai gia đình là kẻ thù truyền kiếp mà !
- Minh cúi xuống bứt tung mấy cọng cỏ chỗ mình ngồi và nhìn chúng một cách chăm chú . Rất lâu sau , chàng trai mới ngẩng lên :
- Chuyện đó có từ bao giờ ?
- Làm sao em biết được ? Nghe kể lại , lúc đó nội còn trẻ lắm !
- Rồi Tổ Mai vắn tắt kể cho Minh nghe câu chuyện của những người lớn , với kết luận :
- Thật chẳng ra làm sao . Người ta hay bảo : bánh anh em xa , mua láng giềng gần . Vậy mà em về đây đã hơn một năm rồi mà chẳng biết hàng xóm của mình mặt tròn , mặt méo thế nào... nghĩ cũng buồn !
- Anh đến chơi nhà em được không ? - Minh hỏi một câu chẳng dính dáng gì tới câu chuyện của Tổ Mai.
- Đến nhà em hở ? Eo ôi , sợ lắm !
- Vậy thì em đến chỗ anh.
- Lại càng không được . Người ta cười chết.
- Anh chỉ hỏi thử vậy thôi , chứ anh cũng chưa quyết định có nên dẫn em về nhà giới thiệu với mọi người hay không ? Tổ Mai này ! Anh có một đề nghị...
- Em nghe đây...
- Đừng nói gì với ba mẹ em và các anh về chuyện của mình.
- Có cho kẹo em cũng chẳng dám nói - Tổ Mai cười khì - Bảo đảm là sẽ ăn đòn như xương.

– Em còn thi bao nhiêu môn nữa ?
 – Bảy môn cả thầy . Tuần sau thì bắt đầu đến cuối tháng.
 – Anh có quấy rầy em không ? - Minh ngập ngừng hỏi - Ừ mà tuần sau anh cũng thi . Thế này nghe , anh sẽ viết thư cho em.
 – Sao lại phải viết thư ?
 – Để khỏi làm mất thì giờ của em . Và cũng để thử xem anh có nhớ em đến cuồng quít không ?
 – Thế... lỡ ba mẹ bắt gặp thì sao ? - Tổ Mai hỏi với vẻ lo ngại.
 – Ai gọi về nhà mà sợ bị bắt gặp ? Mà nếu có bắt gặp thì anh có bị đòn đâu mà lo ! Anh sẽ gọi đến trường cho em.
 – Thôi , vậy cũng được.
 Thế nhưng sau đó , người nhớ quay quắt lại chính là Tổ Mai . Cô thầm mong cho mau mau hết cái hạn một tháng theo như giao kèo đã được ký kết giữa hai người để cô lại được gặp anh . Và không biết làm sao cho đừng nhớ nữa , Tổ Mai bèn rủ anh Chinh la cà xuống quán bún bò Huế ở đường Bùi Thị Xuân.
 Lần này thì cô nàng đã chén sạch một lượt hai tô , cái món bún bò cay đến nổ lỗ tai đó.
 Nhưng nổi nhớ ấy thì làm sao mà bù đắp được.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 7

Người đàn ông ấy có khuôn mặt trông thật khắc khổ và đầy u uất . Từ rất lâu rồi dường như mọi người đã quên đi sự có mặt của ông trên cõi đời này . Thật khốn khổ khi con người ta vẫn phải sống mà không hề biết mình sống vì cái gì và sống có ích lợi cho ai.
 – Ba có muốn ngồi dậy một lát không ? Con đỡ cho ba ngồi nhé !
 – Con chưa ngủ sao Minh ? Mấy giờ rồi ?
 Đưa con trai nhìn đồng hồ và đôi mày khể châu lại . Đã một giờ sáng rồi . Ngày mai còn phải thi . Cái môn cơ học lượng tử hóc búa này làm mất thời giờ quá !
 – Thôi đi ngủ đi con . Chắc là khuya lắm rồi !
 Không nghe con trai trả lời . Người đàn ông lại nói tiếp . Nhưng lần này cũng vậy , đáp lại ông chỉ có sự yên lặng vây quanh... Thì ra cậu con trai , thay vì là chỗ tựa lưng cho cha , giờ lại ngủ gật , đầu ngã lên vai ông.
 Sợ con thức giấc , người cha ngồi im chịu đựng , hai bàn tay ông chõ ra

phía trước cố giữ thăng bằng . Nhưng vì sức yếu nên ông cứ đuối dần , đuối dần...

Minh mở choàng mắt ra ngơ ngác nhìn quanh . Và khi hiểu được cơ sự anh hoảng hốt đỡ cha dậy . Người cha vừa thở phì phò vừa gắng gượng ngồi thẳng người lên.

– Ba có sao không ba ? - Minh cuống cuống lay cha.

– Đỡ ba ngồi tựa vào tường rồi đi ngủ đi !

Nhưng đứa con trai vẫn ngồi nguyên một chỗ . Ly cà phê đen đặc sánh trên bàn đã nguội từ bao giờ . Những con số nhảy múa trước mặt . Con buồn ngủ lại bất ngờ ập đến.

Một bàn tay mềm mại đặt lên vai Minh.

– Để em trông chừng bác cho , anh đi ngủ đi !

Thì ra là Kim Xuân , cô em họ xa của Minh . Anh ngược nhìn cô bằng cặp mắt ngái ngủ.

– Tôi thức được mà ! Xuân đi ngủ đi.

Nhưng cô gái nhất quyết không chịu . Cuối cùng , Minh phải ngoan ngoãn vâng lời . Vừa ngả lưng xuống giường , giấc ngủ đã đến nhanh như một tia chớp , nhanh đến nỗi anh chàng không nhớ mình đã cất những bông ngọc lan vừa hái ban chiều ở đâu.

Sáng hôm sau , vừa từ phòng thi bước ra Minh đã phóng một mạch đến bưu điện . Lá thư viết cho Tố Mai đã phải chờ đến ngày thứ ba mới được mang đi gởi . Biết làm sao được khi những giây phút rảnh rỗi quá là hiếm hoi trong lúc này !

Hơn tháng này , ba Minh lại trở bệnh . Căn bệnh quái ác bao giờ cũng tìm đến vào những ngày sắp Tết như thế này . Lần phát bệnh đầu tiên cách nay đã lâu , lâu đến nỗi không ai còn muốn nhớ đến nó nữa.

– Mẹ con và mấy đứa nhỏ đâu rồi Minh ?

Vừa chạy chơi sang nhà đứa bạn ở cùng xóm về , nghe cha hỏi , Minh ngần người ra rồi lắc đầu :

– Con không biết ! Lúc con đi chơi thì mẹ và mấy nhóc còn ngủ trưa.

Lúc ấy đã gần sáu giờ chiều . Thường bữa đây là lúc cả nhà đang quây quần bên mâm cơm . Vậy mà chiều nay nhà cửa lại vắng hoe , bếp núc lạnh tanh , lạnh ngắt.

Thấy cha có vẻ bức tức , cậu bé Minh vội lúi ra nhà sau bắc nồi cơm lên bếp . Còn đang lúi húi nhóm lửa thì bất ngờ Minh thấy cha từ nhà trên lao xuống như một mũi tên . Ông nhìn đứa con trai , mặt tái đi

– Mẹ con... đi vượt biên rồi ! - Giọng ông run run.

– Đi... vượt biên ? Thật không ba ? - Minh hốt hoảng la lên.

Cha Minh ngồi vật xuống ghế , hai tay ôm lấy đầu :

– Đi hết rồi...

Minh giật lấy bức thư trên tay cha , cầm cúi đọc . Mặt cậu cũng tái mét .

Đúng là mẹ đã đi rồi và dẫn luôn cả hai đứa em Minh theo.

– Hèn chi... hồi trưa này , tự dưng mẹ lại cho tiền con và bảo thềm gì thì cứ mua mà ăn . Con đâu có dè...

Đến lúc đó Minh mới nhận ra sự khác thường trong hành động của mẹ . Từ ngày gia đình lâm vào cảnh túng bần , bà chưa bao giờ tỏ ra dễ dãi và vui vẻ như vậy . Ba thì làm quần quật suốt ngày . Ai thuê gì làm nấy , ba không hề nề hà miễn là có tiền nuôi vợ , nuôi con... Vậy mà mẹ lại đành tâm bỏ ba mà đi.

– Thôi ba à ! Dù sao thì cũng còn có con...

Không biết nói sao để an ủi cha , Minh cứ vuốt nhè nhẹ đôi vai gầy trở xương đang run bần bật của ba . Cậu bé cảm thấy ba thật tội nghiệp . Trí não non nớt của cậu không thể nào hiểu nổi một người đàn ông lại có thể khóc nức nở như thế kia.

Có lẽ do buồn phiền nhiều quá nên cha cậu sinh bệnh . Mới đầu thì chỉ cảm sốt sơ sài , nhưng sau đó thì bệnh càng ngày càng nặng thêm . Cho đến một lúc , đôi chân ông bỗng rụng teo lại . Từ đó ông ngồi một chỗ . Mọi việc trong ngoài giờ lại trút hết lên vai đứa con trai nhỏ . Cuộc sống mỗi lúc mỗi khó khăn , nhọc nhằn.

– Có thư của mẹ , ba ơi ! - Một hôm đi làm về , cậu bé chạy nhào vào lòng cha , kêu lớn.

Cứ tưởng là ông sẽ mừng lắm , nào ngờ :

– Đốt đi con ! - Giọng ông lạnh lùng ..

Minh sững sờ nhìn cha :

– Sao vậy ba ? Để con đọc xem mẹ viết cái gì trong đó.

– Ba biểu đốt đi ! - Ông vẫn không đổi giọng.

– Cho con đọc rồi hãy đốt . Con nhớ mẹ , nhớ các em con quá ! - Minh nhìn cha van nài.

– Nhớ thương làm chi cái thứ phản bội đó hả con ? Đốt đi !

Cực chẳng đã , Minh phải đốt bức thư , nhưng cậu tiếc đứt ruột , đứt gan .

Sau đó thì chẳng thấy mẹ gởi thư về nữa.

... Mới đó mà đã mười mấy năm rồi ! Đôi lúc nhìn lại , Minh chợt thấy ngạc nhiên với chính mình . Cuối cùng rồi mọi sự cố gắng đã được đền bù .

Chẳng còn mấy lúc nữa mà công thành , doanh toại . Cuộc sống chẳng còn gì đáng phải phàn nàn.

Duy chỉ có một điều... cái điều mà thoát đầu Minh vẫn tưởng là đơn giản , vậy mà càng lúc càng thấy khó khăn đến không thể nào vượt qua.

– Ba ạ ! Con nghĩ chúng ta không phải chịu trách nhiệm vì những việc xảy ra trong quá khứ . Vả lại , chuyện đã qua lâu lắm rồi , chắc người ta không còn nhớ nữa đâu.

Đó là lời đầu tiên người con nói với cha mình khi phát hiện ra bí mật khủng khiếp của gia đình.

– Nhưng không ai có thể giết chết được quá khứ con ạ . Nhất là khi nạn nhân của nó vẫn còn đó !

Nhìn gương mặt hằn lên những nét ưu tư , trắc ẩn của cha , Minh hiểu đây là một trong những nỗi khổ đau lớn nhất của đời ông.

– Chắc tại vì mình không chủ động làm lành được đó ba ? - Minh dò dặt nói

– Hay ba thử một lần ?

– Đừng con ! Người cha làm một cử chỉ ngăn lại - Không nên đánh thức quá khứ...

Nhưng Minh đã không nghe lời cha . Cậu định thử một lần và cơ hội đã đến ngay sau đó.

Buổi chiều hôm ấy , tan trường về , Minh đang cầm túi rảo bước . Chợt cậu phát hiện phía trước mình có một nạn nhân của chiếc xe đạp giở chứng . Lúc đi đến gần thì Minh nhận ra đó là một cô gái.

– Xe bị làm sao vậy ? - Minh dừng lại hỏi.

– Dạ... bị trật xích – Cô gái nhìn đôi.

Tay lem luốc đầu mỡ của mình rồi nhìn Minh cầu cứu.

– Để tôi gắn lại cho !

Trong nháy mắt , Minh đã làm xong cái công việc mà nãy giờ cô gái cứ loay hoay mãi vẫn không làm nổi.

– Cảm ơn anh ! – Cô gái mừng rỡ nói.

– Có gì đâu ! Chuyện dễ ợt thôi mà.

Minh vui vẻ trả lời và dợm bước đi.

Bỗng cô gái ngập ngừng đề nghị :

– Anh về xa không ? Hay là... lên đây em chờ về.

Nghe đề nghị hết sức ngược đời nên Minh bật cười :

– Tôi quen đi bộ rồi ! Với lại thật là bất tiện khi phải ngồi sau lưng một cô gái.

– Vậy thì anh chờ.

– Thế... cô về đến đâu ?

– Còn anh ?

– Gần thôi !

Và Minh nói địa chỉ nhà mình.

Không ngờ vừa nghe xong , mặt cô gái biến sắc . Tiếp theo đó là thái độ cũng biến đổi luôn.

– Hoá ra anh là... con ông Dân ?

– Sao cô biết ? – Minh ngạc nhiên quá đổi.

– Ai mà không biết cái thứ bất lương nhà anh ! Xí ! Nhìn bề ngoài như thế này , chẳng trách gì người ta cứ lầm là đang hoàng tử tể.

Nói xong , cô gái ngoe nguẩy leo lên xe phóng đi không quên tặng cho ân nhân một cái nhìn khinh miệt.

Minh đứng chết lặng nhìn theo bóng cô gái xa dần . Cậu lơ mờ đoán ra một điều gì đó . Hối ra mới biết đó là một trong những người con của nhà hàng xóm... Giờ đây Minh mới thấm thía cái câu đời cha ăn mặn... chẳng biết rồi đây đến đời con , đời cháu của Minh , chúng nó có còn bị khát nước như cha con Minh bây giờ hay không ? Đúng là quả báo mà !

Từ đó về sau , không bao giờ Minh dám đi ngang ngôi nhà ấy . Đi cửa sau và phải đi vòng , dù có xa một chút , nhưng còn hơn là phải bắt gặp , dù chỉ một lần những cái nhìn kiêu ấy.

Cho đến một ngày , ngôi nhà kia đổi chủ Minh khắp khởi mừng thầm . Nào ngờ...

– Ông này là con trai lớn của cụ Khiêm đấy - Người sửa xe đầu đường nói với Minh như vậy.

Thì ra vẫn chẳng có gì thay đổi . Minh thở dài.

Ngay lúc ấy , một chiếc xe hơi chạy vụt qua , nhún còi inh ỏi và dừng lại cạnh nhà Minh . Bác sửa xe nhanh miệng nói :

– Mấy đứa con nhà bác sĩ Chiến đấy ! Có cô con gái út xinh đáo để.

Nhưng Minh chẳng thấy con bé kia xinh đẹp chỗ nào . Càng ngày , cậu càng thấy ghét cô ta , một cái ghét vô duyên cớ ! Sự đời nghĩ cũng lạ ! Dù trong tiềm thức Minh luôn nhắc nhở mình rằng cô ta là kẻ thù... nhưng ngày nào không được nhìn thấy kẻ thù thì trong lòng lại bứt rứt không yên . Ấn tượng mạnh mẽ nhất mà cô bé kia gây ra cho Minh là chiếc cặp học trò đã cũ kỹ hoàn toàn không tương xứng với tất cả những gì có trên người cô.

Và một cái răng khểnh.

Và hai lúm đồng tiền.

Bấy nhiên cũng đủ tạo thành một nỗi nhớ không nguôi.

Và bấy nhiên đó cũng đủ mang giông bão đến cho cuộc đời...

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 8

Thanh Mai đưa mắt liếc đôi thủ; của mình ngồi ở dãy bàn bên cạnh , kín đáo giấu một nụ cười . Trò chơi đã kéo dài được ba tuần và đang tiến triển tốt đẹp , Chẳng biết rồi kết quả sẽ đến đâu , nhưng trước mắt thì ít nhất cũng có một kẻ đang khổ sở ?

– Tổ Mai ! Chị hãy dịch sang tiếng Anh cho tôi câu này.
 Nghe vị giáo sư già gọi tên mình , Tổ Mai giật thót người . Cô hoàn toàn không nghĩ gì đến bài học và những lời giảng của thầy.

– London , thủ đô nước Anh , là một trong những thành phố nổi tiếng trên thế giới- Đôi mắt sau cặp kính trắng của thầy hấp háy nhìn cô học trò.
 Tổ Mai nhìn lại thầy bằng cặp mắt thất thần . Mãi một lúc sau nhỏ Nhật Uyên cứu bồ nên mới lấy lại được bình tĩnh.

– London , which is the capital of England , is one of the famous cities all over the world.

– Very good ! Sit down please ! Thầy vui vẻ khoát tay ra hiệu.
 Tổ Mai thở phào nhẹ nhõm . Thoát rồi !

Trong lúc đó thì gương mặt đang hớn hờ của Thanh Mai vụt sa sầm . Cô tức tối khi nghĩ lần này dịch thủ của mình lại gặp may mắn . Được rồi ! Cứ chờ đó , ta sẽ cho mi nếm mùi rủi ro.

Nhưng người gặp rủi ro trước tiên không phải là Tổ Mai.

Buổi sáng đó , Minh đang ngồi soạn bài cho giờ dạy thêm của mình , bỗng nghe có tiếng gọi cửa . Ra đến nơi thì người đưa thư – anh chàng Quý , lớp trưởng , đã đi xa rồi . Nhìn chiếc phong bì và những giòng chữ quen thuộc , trước mắt Minh bỗng hiện lên hai lúm đồng tiền và chiếc răng khểnh.

– Con đâu rồi Minh đỡ ba ra ngoài một lát...

Chưa kịp bóc thư , nghe tiếng cha , Minh vội vàng chạy vào . Đỡ ông ngồi ngay ngắn trên chiếc xe lăn , anh nhẹ nhàng đẩy cha ra trước hiên.

– Ba có muốn đi dạo ngoài phố không ?

– Thôi ! Để ba ngồi đây được rồi con làm gì thì làm đi.

Minh vừa mở bức thư vừa huýt sáo một bài hát thật vui . Cô bé này xinh đẹp thế mà lại viết chữ cẩu thả không ai bằng . Mai một gặp mặt phải góp ý mới được.

Nhưng... cái gì , thế này ? Hai góc chân mày Minh nhíu lại . Vẻ lạ lẫm xuất hiện trên đôi môi mím chặt . Rất lâu sau , khi ngẩng lên , khuôn mặt Minh đầy dăm chiêu , tự lự.

Em chỉ đùa cho vui thôi , Anh đừng hy vọng cũng đừng đến nữa làm gì ! bạn em có thể hiểu lầm . Mà em thì không thích bị quấy rầy đâu ! Em chỉ muốn thử xem có đúng như lời người ta nói rằng , khi đứng trước mặt Tổ Mai , tất cả mọi con tim đều mềm yếu.

Hoá ra là vậy ! Minh buồn bã nghĩ thầm và cố lục tìm trong trí nhớ xem đã có lần nào mình đã thấy Tổ Mai có những biểu hiện của sự giả dối hay không ? Tuyệt nhiên chẳng thấy gì cả . Tổ Mai tinh nghịch , lém lỉnh thì có , nhưng giả dối thì không ! Vậy thì tại sao ! Hay là cô ấy đã biết mình là ai ? Không có lẽ...

– Anh vô ăn cơm đi anh Minh.

Tiếng cô em họ vang lên sau lưng , Minh lắc đầu nhưng không quay lại :

– Xuân đôi bụng thì ăn trước đi . Tôi không đói :

Và đôi mắt chàng trai vẫn dán chặt vào cái khoảng trống bằng bàn tay trên cánh cổng sắt . Kia rồi ! Suýt nữa thì Minh đã kêu lên nhưng anh kịp kềm lại . Vẫn còn một chút hy vọng níu kéo Minh đến bên cánh cổng sắt này.

Cái dáng quen thuộc của Tổ Mai xuất hiện ở cuối con đường . Cô gái ấy bao giờ cũng đi bộ . Chiếc cặp cũ kỹ trên tay . Hai bím tóc vắt vẻo trên vai . Chiếc răng khểnh hôm nay đi vắng để hai lúm đồng tiền buồn bã , ưu tư... sao thế nhỉ ? Có chuyện gì mà trông em thật buồn.

– Chắc là người ta cũng bận thi như mình , hơi sức đâu mà buồn ! Nhật Uyên an ủi bạn.

Nhưng Tổ Mai vẫn buồn thiu.

– Ai mà không biết thiên hạ bận , nhưng ai biểu hứa làm chi ?

– Có thể anh ấy quên - Nhật Uyên trêu bạn – Hay là... đi qua cơ sở i tìm thử ?

– Không bao giờ... người ta cười cho.

– Vậy thì biết làm sao cho mi hết buồn bây giờ ? để ta vắt óc nghĩ xem.

– Không cần ! Ta không thèm buồn nữa đâu ! Tổ Mai giận dỗi bước nhanh.

– Chờ chút ! Đi đâu mà đi dữ vậy ? Nhật Uyên vừa chạy vừa kêu lên.

Ngang qua một trạm điện thoại công cộng đột nhiên Tổ Mai rẽ vào.

– Định phone cho hấn hả ?

– Còn lâu ! Tổ Mai bĩu môi.

Có lẽ cô nàng buồn lắm rồi , nên khi đầu dây bên kia trả lời . Nhật Uyên thấy hai mắt bạn sáng lên.

– Làm gì vậy ? Cô hỏi Tổ Mai.

– Trả thù đời ! Tổ Mai nhún vai.

– Cụ thể ?

– Bún bò huế !

– Cái... gì ? Giọng Nhật Uyên có pha lẫn tiếng cười.

Rủ anh Hai đi Bùi Thị Xuân.

– Trời ơi ! Kiêu trả thù gì mà kỳ cục vậy ?

– Kiêu Trịch Tổ Mai !

Vừa nói , Tổ Mai vừa kéo tay bạn bước ra đường . Họ thả bộ chậm chậm dọc theo con đường Xô Viết Nghệ Tĩnh trong cái nắng hanh hao của những ngày giáp Tết . Nhìn hai cô gái , không ai biết được họ đang vui hay đang buồn , chỉ thấy cô có hai bím tóc vắt vẻo trên vai đôi môi cứ mím chặt.

– Cứ cái đà này chắc lương anh không đủ nộp cho các ông , các bà chủ quán quá !

Chinh nháy mắt với em gái và nhìn trộm cô bạn của em . Gương mặt hai cô đỏ bừng vì nắng , vì mệt và vì mấy tô bún bò hầy còn bốc khói.

– Khỏi phải nói !- Tổ Mai tùm tùm nhìn anh – giá mà có phải xin thêm tiền của ba mẹ thì anh Hai cũng vẫn khoái được bọn em rủ rê.

– Nhỏ Mai đang hận đời đó anh Hai !- Nhật Uyên chen vào - Chẳng biết hán còn định giở trò gì nữa không ?

– Yên trí , ta mạ giận ai thì nhỏ Uyên chỉ lợi thôi , đừng sợ !

– Chuyện này thì anh còn chưa biết đấy ! – Chinh ngược nhìn em – có lẽ từ đây về sau mỗi lần bị lôi kéo vào những tiết mục như thế này , anh cần phải xác minh lại cho rõ ràng !

Anh Hai đừng có nghi ngờ lòng tốt của em . Thế xem xưa này em có hại ai bao giờ đâu !

– Quên nữa ! Hôm nay nhỏ Mai suýt chút nữa thì bị đứng chào cờ rồi . Anh Hai về méc ba mẹ cho hán bị đòn chơi.

– Hử ? Chinh tròn mắt nhìn em gái đang đỏ mặt- Em giải thích như thế nào về chuyện đó , hử Tổ Mai ?

– Anh hỏi kỳ ghê vậy ! Chẳng lẽ hồi còn đi học anh chưa bao giờ bị chào cờ hay sao ? Mẹ nói anh là chúa không thuộc bài.

– Nhưng anh là con trai !

– Hi... hi... nam nữ bình quyền mà ! Tổ Mai trêu anh.

Chinh cũng cười theo cô :

– Chuyện chỉ có... ba người biết thôi nhé . Mà nhớ là về nhà đừng có giở cái giọng bình đẳng đó ra , bằng không thì hai anh em mình trưa nay khỏi ăn cơm luôn.

Nhưng điều lo ngại của Chinh đã bằng thừa , bởi khi về tới nhà hai anh em đã bị mẹ chặn ngoài cổng.

– Thằng Chinh tắt mắt xe đi con !- Ông nội đang mệt.

Cả hai rón rén đi vào như hai tên ăn trộm . Ngang qua phòng ông Chinh rẽ vào . Tổ Mai cũng vào theo . Có cả Trường ở đó.

Vừa thấy hai đứa cháu nội bước vào , cụ Khiêm đã lên tiếng . Giọng cụ thều thào :

– Con Mai , thằng Chinh nhớ lời ông dặn . Chúng mày buồng bình lắm , không được như thằng Trường.

Tổ Mai liếc nhìn Trường và lén cười với anh . Giá mà nội không mệt thì cô đã trêu ông anh hiền lành như con gái của mình rồi.

– Sao hôm nay về trễ vậy Mai ? Trường nhìn Mai bằng ánh mắt dò xét.

Cô em gái đưa ngón tay lên miệng ra hiệu rồi hất đầu về phía ông anh Hai đang thì thầm điều gì đó với ông nội.

– Mai này ! Nội lập di chúc... phần cô cái gì biết không ? Lúc ra ngoài , Trường bảo em.

– Cái gì vậy anh Trường ?

Trường kéo em sát lại gần , nói nhỏ vào tai cô :

– Nội dành cho em mấy bộ quần áo hồi ông cụ đi châu Phi.
Tổ Mai vừa nghe đến đây ôm bụng cười.

– Nội nói vì hồi trước em xin - Trường nói thêm.

– Trời đất quỷ thần ơi ! Em nói giỡn vậy mà nội tưởng thiệt - Tổ Mai kêu lên

– Đêm tặng cho viện bảo tàng - Chinh từ nhà trong bước ra nói luôn.

Ba anh em nhìn nhau rồi cùng bật cười . Trường tiếp.

– Còn phần anh và anh Chinh cái nhà này , tuyệt đối không được phá bức tường . Đứa nào không nghe lời , nội về vạ cổ.

– Chắc nội vạ cổ anh trước tiên quá ! – Chinh nói , mặt làm ra vẻ quan trọng.

– Cả em nữa ! Trường hưởng ứng.

– Để em chạy lên méc nội ngay bây giờ !

Tổ Mai vờ dọa . mấy ông anh của mình

– Ê , bẽ chĩa hả ? trường la lên , nội đang mệt coi chừng nói tưởng thật thì khổ.

– Sao chưa đi ăn cơm , còn ở đó ?

Nghe tiếng mẹ đột ngột vang lên , cả ba người đều giật mình . Tổ Mai lúnh quánh chạy đi dọn cơm . Hai chàng trai cũng vội vã ngồi vào bàn . Họ rất sợ mẹ.

Tối hôm đó , cụ Khiêm đột nhiên mệt nhiều , vợ chồng bác sĩ Chiến lo lắng , túc trực một bên . Sợ mình sẽ chết ông cụ bắt con cháu tụ tập đông đủ . Bà hương án được bày ra , tờ di chúc được đưa cháu đích tôn trình trọng tuyên đọc trong khói hương huyền ảo . Không khi nghiêm trang đến nghẹt thở.

– Anh sờ thử tay em xem nè ? Tô Mai đặt tay mình vào tay Trường thì thảo.

– Làm gì mà nổi gai ốc vậy ? Trường ngạc nhiên hỏi em.

– Sợ quá ! Em có cảm giác như có cái hồn , ma lảng vảng đâu đây.

– Nói bậy ! Làm gì có chuyện ma quỷ ở đây.

– Các con cháu phải... khắc cốt ghi xương... mối thù truyền kiếp này . Ai quên... sẽ bị trừng phạt.

Giọng Chinh gập gẫy , gập khúc như người mới biết đọc . Vì anh cúi xuống nên Tổ Mai không nhìn thấy được nét mặt anh lúc ấy ra sao.

– Nội ơi ! - Tổ Mai bỗng méo máo – Hãy tha thứ... để cho lòng nội được thanh thản... cháu van nội đấy.

– Tổ Mai hả cháu ? Ông lo cho cháu nhiều lắm đấy , Tổ Mai ạ.

– Để cho nội nghỉ con gái yêu quý ! Ông Chiến âu yếm vuốt tóc con , xong rồi các con có thể đi ra.

Nhưng cả ba anh em vẫn không ai rời khỏi phòng . Có lẽ họ đã linh cảm thấy một điều gì đó khác thường.

Nhưng quá nửa đêm vẫn không có chuyện gì xảy ra . Mọi người lần lượt giải tán . Tổ Mai lặng lẽ về phòng riêng . Bị ám ảnh bởi những điều vừa mới

chứng kiến nên cô cứ trần trọc mãi.

Chợt một tiếng kêu rất lạ khiến Tổ Mai ngồi bật dậy . Trong tối lơ mơ , cô nhận ra mình đã quên đóng ửa sổ , và tiếng kêu phát ra từ đó . Trong một thoáng , Tổ Mai bỗng thấy mình bủn rủn . Cô không kêu được , cũng không cử động được.

Trên bề cửa sổ , con chim cú – đúng là con chim cú thật- Vẫn kêu lên từng hồi.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 9

Lớp trưởng Ngô Đình Dũng kéo tóc Nhật Uyên.

– Hối lộ gì đi , anh có cái này hay lắm !

– Cái gì vậy ? Cho coi trước đi rồi hối lộ sau.

Dũng lấy trong túi áo ra chiếc phong bì được gấp làm đôi đưa cho Uyên.

– Anh thấy trên văn phòng khoa...

– Thank you ! Cô gái vui vẻ đón lấy bức thư.

– Chắc của anh Hai nhỏ Tổ Mai ! Dũng trêu bạn.

– Ủa ! Đầu phải của em - Nhật Uyên chăm chú nhìn những nét chữ lạ lẫm trên phong bì – À , hiểu rồi !

Bức thư thứ hai ở bên trong mới là chủ yếu . Tất nhiên người nhận không phải Nhật Uyên.

– Ê ! Cho coi ké với được không ?

Bị Uyên trêu , Tổ Mai tủm tỉm cười :

– Không có chuyện ăn ké ở đây rồi à !

– Chứ sao mi cứ ké bún bò Huế của ta hoài ?

– À công khai thừa nhận rồi ! Ta về méc anh hai cho anh mừng.

Tưởng nói chơi , ai dè bị bắt bí , Nhật Uyên đâm hoảng :

– Nè , đừng có méc nghe... ta đùa thôi mà.

– Vậy thì quay mặt chỗ khác đi.

Đây là giờ giải lao nên chẳng ai chú ý hai cô gái đang chụm đầu vào nhau ở một góc xa tít đằng kia . Rồi một cô quay đi.

Chợt Tổ Mai kêu lên :

– Sao kỳ vậy nè ! Uyên xem đi !

Song Nhật Uyên vẫn ngần ngừ :

– Ai lại đi xem thư tình của người khác ?

– Đã biểu xem thì xem đi mà

Nhật Uyên đón lấy bức thư chăm chú đọc . vừa ngẩng lên , Tổ Mai đã nói ngay :

– Ta đâu có nhận được lá thư nào của anh Minh ? Mà ta cũng không có gởi cho anh lá nào !

Hai cô gái mang cùng một nỗi ám ức vào lớp học , chỉ mong sao cho chóng hết giờ.

– Ê ! Ở lại họp lớp chút xoi ! Làm gì mà gấp quá vậy ?

Lớp phó Thanh mai gọi giật giọng khi thấy Nhật Uyên và Tổ Mai lật đật đứng lên ngay khi thầy vừa khuất ở cửa lớp.

– Họp gì mà họp hoài vậy ? Nhật Uyên căn nhắc.

– Làm báo tường- Thanh mai trả lời cộc lốc.

– Các người cứ họp đi , ta bận.

Vừa nói Tổ Mai vừa kéo tay Nhật Uyên tỉnh bơ đi về.

– Anh Dũng ! Anh thấy chưa , hờ ra một tí là bệnh chằm chặp ! Họ có thêm coi ai ra gì đâu.

Chắc là các cô ấy bận thật ! Dũng chống chế thay cho các cô gái - Hồi nãy thấy Tổ Mai nhận được thư.

Thông tin của Dũng khiến Thanh Mai khẽ cau mày . Cô nàng định hỏi thêm gì đó nhưng lại thôi.

Trong lúc đó thì hai cô gái đã chễm chệ ngã trên xích lô . Khuôn mặt Tổ Mai đờ đờ sất khí , y như thể cô sắp sửa quỵnh lộn đến nơi !

– Quên nữa... - Nhật Uyên bỗng vỗ tay lên trán . Mình tan học thì bên này cũng hết giờ ! Qua làm chi ?

Rõ ràng là vì hấp tấp quá nên chẳng ai nhớ đến điều đó . giờ nhìn sân trường vắng hoe , Tổ Mai ngán ngẩm thở dài . Thế là ai về nhà nấy.

Thấy gương mặt tiu ngui ? của em gái . Chinh hỏi ngay :

– Có đứa nào chọc em , phải không ?

– Anh làm như em dễ bị ăn hiếp lắm vậy ! Tổ Mai chối quanh.

Tuy nói cứng nhưng trong dạ Tổ Mai cứ bồn chồn . Phải cố gắng lắm cô mới đợi được đến sáng hôm sau . Nhưng rốt cuộc thì cũng vẫn chẳng có gì xảy ra , bởi Tổ Mai không thể cúp cua vì cái chuyện tình cảm vớ vẩn của mình.

– Sao buồn vậy Mai ?

Giờ ra chơi , Dũng hỏi Tổ Mai với vẻ quan tâm . Anh lớp trưởng lơ mờ đoán rằng cô bạn mình đã bị bức thư kia khuấy rầy.

– Mai bị... bồ bồ !- Tổ Mai nài đùa.

– May quá ! Dũng bật cười rồi nói thêm - Bọn con trai lớp mình phải cảm ơn cái tay Sở Khanh nào đó.

– Anh không chia buồn với Mai sao ?

– Sao lại chia buồn ? Tôi mừng đấy ! Lạy trời cho hần đi luôn ! – Dũng nháy mắt một cách khôi hài.

Ai cũng biết ah chàng rất thích Tổ Mai nhưng lại không bao giờ dám nói thật . Cứ nửa đùa nửa thật mãi cho tới khi bị người khác phổng tay trên mặt mới ngẩn tò te ra mà tiếc đứt ruột đứt gan.

– Nè , anh có muốn Uyên đổi chỗ cho anh không ? Nhật Uyên hỏi đùa khi nghe tiếng chuông vào học vang lên.

– Chỉ sợ các cô không chịu rời nhau ra thôi ! Dũng nháy mắt nhìn Nhật Uyên cười cười.

Ngay lúc đó , Thanh Mai và mấy cô gái nửa hớn hờ ào vào lớp.

– im lặng nghe người ta thông báo tin mới nhận được đây ! Thanh Mai vừa vỗ tay vừa nói to . Giờ dẫn luận ngôn ngữ hôm nay được nghỉ . Thầy bận đột xuất.

– Hoan hô ! Cả lớp ào lên như ông võ tở.

Không có gì sướng cho bằng những lúc như thế này . Đã là học trò thì chắc chắn trong đời ai cũng có một lần cầu mong cho thầy cô mình bận hoặc bệnh đột xuất như vậy.

– Về chứ ? tổ Mai quay sang hỏi bạn.

– Đi xem phim đi ! Nhật Uyên đề nghị.

Giờ này ai chiêu đã mà coi ! Tổ Mai lườm bạn.

Nói xong cô lập tức nhớ ngay tới lần bị Nhật Uyên bỏ rơi một mình trong rạp chiếu phim . Đó là lần xem phim nhớ đời.

– A ! Ta nhớ rồi - Bỗng Nhật Uyên kêu lên – Mình đi qua cơ sở i đi . Giờ này chắc anh Minh của nhỏ chưa về đâu.

– Đi thì đi !

Nhưng hai cô nàng vừa ra đến cổng thì đã thấy kẻ mình định tìm lù lù hiện ra.

– Uyên giao nhỏ Mai cho anh Minh đó nghe !

Vừa nói , Nhật Uyên vừa xô nhẹ bạn về phía cái cây si vừa mọc lên trước mặt hai người.

– Về sớm vậy Uyên ?

– Được nghỉ hai giờ cuối . Còn anh , sao giờ này lại lảng vảng ở đây ?

– Cúp cua ? Cây si vừa trả lời vừa liếc chùng Tổ Mai.

– Bộ... cúp cua thật hả ?

Tổ Mai hỏi khi chỉ còn lại hai người . Cô nhìn Minh như thể cả trăm năm rồi không gặp anh.

– Giỡn nhỏ Uyên chơi chứ hôm nay anh nghỉ ! Em khỏe không ?

Tổ Mai lắc đầu

– Bị... Ôm tương tư !

Biết cô trêu mình , Minh phì cười :

– Vậy mà anh tưởng chỉ có một mình anh bị bệnh...

– Bệnh gì ?

– Cũng như em vậy !

– Anh... dỏm ! Mặt Tổ Mai phỉ xuống như một đứa trẻ.

– Sao thế ?

– Hứa viết thư cho người ta... mà có thấy viết đâu ? Con trai là vua nói dỏc.

Hai mắt Minh tròn tròn :

– Anh là vua thì em là hoàng hậu , chịu không ?

– Không thêm ! Tổ Mai mở cặp lấy bức thư đưa trước mặt Minh- Trả anh đó ! Nghe ai nói gì mà viết thấy ghê quá vậy ?

– Không có nghe ai hết mà tận mắt chứng kiến.

– Chứng kiến cái gì ?

– Sao bỗng dưng em lại nói với anh như vậy ? Minh nghiêm mặt hỏi.

– Nói hồi nào ? Mà nói cái gì ? Tổ Mai sốt ruột nhìn Minh.

– Thì... nói... anh đừng đến , đừng tìm nữa !

– Em nói như vậy hả ? Hai mắt Tổ Mai tròn xoe

– Không lẽ... anh nói ?

Đột nhiên Tổ Mai phá ra cười . Hai lúm đồng tiền như hai dấu hỏi châm chọc.

– Biết rồi ! Có phải thiên hạ định gieo tiếng giũ cho người ta để biện hộ cho mình không ? Nếu không phải vậy thì làm gì có chuyện tiết tảm cả tháng nay ? Được rồi , khỏi lời thôi nhiều lời.

Nói xong , tổ Mai đứng dậy ngay , không thèm nhìn gã con trai đang há hốc mồm vì kinh ngạc . Cô ngoe nguẩy bỏ đi . Khi Minh đuổi theo kịp thì Tổ Mai đã đi một quãng khá xa . Chả là anh chàng còn phải tính tiền nước với chủ quán nữa mà.

– Tổ Mai ! Em làm sao vậy ? Minh hấp tấp giữ cô bạn lại – nghe anh nói đây.

Thấy dùng dằng giữa đường cũng kỳ nên Tổ Mai cố làm mặt tỉnh . Cô liếc Minh bằng một phần tư cặp mắt và khẽ nhếch chiếc răng khểnh như khiêu khích.

– Nghe đến chán rồi đây nè !

– Thì... hãy thử nghe thêm một lần nữa xem sao ? Em giải thích chuyện này cho anh đi.

Vừa nói Minh vừa dúi vào tay Mai một chiếc phong bì vừa to vừa dày :

– Chiều nay em có rảnh không ? Anh đợi ở căng tin cơ sở i nghe ?

– Không hứa ?

– Không hứa thì không cho về ! Minh đột ngột nắm lấy ta Minh siết nhẹ.

– Ủ... hứa đó ! Buông ra đi ! Suýt chút nữa thì Tổ Mai đã phỉ cười.

Nhưng chiều đó , cô đã lỗi hẹn !

Minh đã uống liên tục bốn ly cà phê đen trong lúc chờ đợi đến nỗi tối về hai mắt cú ráo hoảnh.

Và nhà thợ Hồ Dzếch chiều đó hẳn là sẽ hắt xì hơi liên tục vì có người cứ lảm nhảm mãi cái điệp khúc hẹn chiều nay... hẹn chiều nay... mà sao không thấy ai !

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 10

Ba chiếc xe xếp một hàng trong garage khiến Tổ Mai chột dạ . Chẳng mấy khi bà và anh Trường có mặt ở nhà giờ này . Hai người là đồng nghiệp và cùng làm chung ở một bệnh viện . Thường khi đến chiều họ mới về nhà . Tổ Mai đi nhanh vào nhà . Phòng khách vắng vẻ . Hay là... Ông nội bị làm sao ?

Chinh đón em gái của anh ở cửa phòng , nói nhỏ :

– Nội yếu lắm rồi , em vào ngay đi ! Lúc nãy anh có ghé trường tìm nhưng em đã về...

Tổ Mai nghe câu nói của anh như một lời trách móc . Cô đã đi trước nhưng lại về sau.

Cụ Khiêm nằm trên giường , như đang ngủ say , Tổ Mai khe khẽ đến gần .

Cô nắm lấy bàn tay gầy guộc của ông áp vào má mình thì thảo :

– Nội ơi ! Mở mắt ra đi ! Nói chuyện với cháu đi...

Không thấy ông trả lời , cô gái ngơ ngác nhìn quanh . Tất cả mọi người đều có mặt tại phòng , nhưng không ai quay mặt lại . Có lẽ đã hiểu ra cơ sự , Tổ Mai thất thanh kêu lên :

– Ba mẹ Oi ! Nội... làm sao vậy ?

Ông Chiến bước đến cạnh con gái . Giọng ông khàn khàn :

– Nội bỏ chúng ta mà đi rồi con ạ !

Tổ Mai oà lên khóc nức nở :

– Ông ơi ! Nội ơi ! Dậy đi...

Nhưng ông cụ vẫn lặng thinh . Trên khuôn mặt nhăn nheo vẫn còn hằn lên những nét khắc khổ , muộn phiền... Trần gian từ đây vĩnh viễn mất thêm một con người ! Cho đến lúc người ta mang ông đi rồi . Tổ Mai mới cảm nhận được nỗi trống vắng đến rợn người . Cô đến bên chiếc tủ thường ngày vẫn dùng để đựng đồ đạc của ông . Tất cả mọi thứ đều được đem theo chỉ trừ một bộ quần phục . Không chịu nổi ý nghĩ từ nay ông sẽ không bao giờ còn được mặc chúng nữa . Tổ Mai vùi mặt vào đồng quần áo và để mặc cho nước mắt mình hoà lẫn với mùi mồ hôi của ông.

Đám tang ông , có đủ mặt bạn bè của Tổ Mai , chỉ trừ một người.

– Sao anh ấy không tới ? - Nhật Uyên lấy làm lạ hỏi.

Tổ Mai xịu mặt xuống :

– Ai biết được !

Vậy là giận luôn , và không thèm đọc thư . Chỉ , tội nghiệp cho Minh . Liên tiếp mấy buổi tối , cứ trèo lên ngọn cây ngọc lan nhìn sang nhà hàng xóm mà có thấy gì đâu vì bức tường cao quá.

– Cụ Khiêm mất rồi , phải không con ?

Ông Dân hỏi Minh khi nghe tiếng trống thì thùng vọng sang.

– Dạ ! - Đứa con trai đáp khẽ.

– Thật đáng tiếc.

Không nghe rõ cha nói gì , Minh hỏi lại.

– Ba nói sao ?

– Ba đang nghĩ đến cái chết... Ai rồi cũng phải chết . Cái kết cục của một đời người chỉ là vậy . Tại sao ta không thương yêu nhau mà cứ mãi hiềm thù ?

– Là vì mọi thứ đều có giá của nó , ba ạ ! Cho nên trước khi làm một việc gì cũng cần phải nghĩ đến hậu quả của nó.

Dường như đứa con trai quên mất là mình đang nói chuyện với ai nên trong giọng nói có một chút bức bối . Điều đó không lọt khỏi cặp mắt của người cha . Ông kín đáo thở dài.

Ngay lập tức , Minh nhận ra mình đã lỡ lời . Anh chuộc lại lỗi lầm của mình bằng một lời an ủi :

– Ba ạ ! Con nghĩ chúng ta chẳng có điều gì phải hổ thẹn cả . Ba đã sống tử tế . Và con cũng vậy . Không ai có quyền nghĩ xấu về chúng ta cả.

Ông Dân nhìn con tỏ vẻ đồng ý . Hình như nó nói đúng :

– Ba chỉ cầu mong đến một ngày nào đó , mọi hiềm khích xưa cũ được giải toa ? . Chúng ta có lỗi phải chủ động xin lỗi . Có thể sau cái chết của cụ Khiêm , vấn đề trở nên đơn giản hơn !

– Con cũng mong vậy – Minh gật đầu đồng tình với cha.

Tuy nhiên , ước mơ bao giờ cũng thuộc thì tương lai là cái sẽ đến . Còn hiện tại thì Minh đang phải khổ sở vì cô bạn gái của mình . Cô nàng chẳng thèm đến trường nữa.

Sáng ngày thứ tư , kể từ sau khi ông nội mất , Tổ Mai vẫn cứ ủ rũ như một bông hoa héo.

– Em còn định nghỉ học đến bao giờ , Tổ Mai ?

Chinh nghiêm nghị nhìn em . Cả anh cũng thất sắc sau sự mất mát này .

Nhưng dù sao thì con trai vẫn đỡ hơn . Chỉ có Trường là vẫn bình tĩnh . Có lẽ anh chàng đã quen với cảnh sống chết hàng ngày nơi bệnh viện.

– Mỗi lần tưởng tượng đến cái cảnh đi học về mà trong nhà không có ông , em không thể nào chịu nổi - Tổ Mai sụt sịt muốn khóc.

– Ai rồi cũng phải chết ! – Chinh trầm ngâm nhìn em – Cát bụi thì phải trở về với cát bụi thôi em ạ !

– Em sợ lắm ! Giọng Tổ Mai run run - Thật là khủng khiếp đối với em , nếu một ngày nào đó đến lượt ba mẹ cũng ra đi... thậm chí cả anh em mình , kẻ còn người mất.

– Sao hôm nay em nghĩ vớ vẩn quá vậy ? Anh khuyên em như thế này , khi nào em cảm thấy sợ thì cứ tự an ủi rằng không riêng gì chúng ta mà cả những ông hoàng , bà chúa lẫn những tên nô lệ , cả nhà tỉ phú hay kẻ cùng đinh... không phân biệt đàn ông , đàn bà... Tất cả đều phải nhận chung một hình phạt cuối cùng... đó là cái chết !

Tổ Mai nhìn anh chăm chú . Rồi gương mặt cô dịu lại . Dường như những lời của Chinh đã có tác dụng.

– Em hiểu rồi ! Anh hai chờ em một tí , em vào sửa soạn.

Vậy là Tổ Mai lại đi học , vừa thấy mặt cô , Nhật Uyên đã nói ngay :

– Hôm nay anh Minh đến tìm mi.

Vẫn còn giận trong bụng nên Tổ Mai hỏi dăm dẳng :

– Chi vậy ?

– Ai biết được – Nhật Uyên có vẻ bức mình – đi mà hỏi ông ấy !

– Thèm đi ! Nghi chơi rồi...

– Trời ạ ! Cứ như là... - Nhật Uyên kêu lên

– Là gì ? ? Tổ Mai ngênh mặt hỏi lại.

– Là con nít , nhìn các người , ta chẳng ham có bồ.

– Bồ bịch gì , đừng có mà nói vậy.

– Thật không ?

– Thật... mà không thật đó , được hông ?

Cả hai cô gái cùng bật cười . Riêng đối với Tổ Mai thì cái thông tin mà cô bạn mang lại đã làm cho sự giận dữ mấy bữa nay có phần bớt đi một chút . Chợt cô nhớ đến lá thư của mình , mấy hôm nay nó vẫn bị xếp dí trong cặp . Quả thật , Tổ Mai không nhớ . Cô len lén mở cặp nhìn vào . Lá thư vẫn còn đó.

Về đến nhà , Tổ Mai vội cài chặt cửa phòng mình . Cô leo lên giường nằm bắt chân chữ ngũ . Về khoan khoái nghĩ rằng mình sắp sửa khám phá ra một điều gì bí mật và điều bí mật đó hẳn là sẽ dễ thương lắm lắm.

Nhưng... suýt chút nữa thì Tổ Mai đã kêu lên . Khi chiếc phong bì được mở ra . Cô đọc nghiêng ngáu những bức thư được ký tên mình... chẳng biết kẻ nào đã bày ra cái trò này ? Còn những bức thư của Minh đâu sao ? Mai không nhận được ? Phải hỏi cho ra lẽ...

– Anh tìm ở đâu ra những thứ này vậy ?

Tổ Mai chìa mấy lá thư ra trước mặt Minh , cô không giấu được vẻ bức bối :

– Không phải của em là gì ? – Minh ngạc nhiên hỏi lại.

– Em mà cầu thả như vậy à ? Lại còn sai lỗi chính tả tùm lum mới tức cười chứ !

– Không phải của em thật à ? Minh lắc nhẹ tay Tổ Mai.

Tổ Mai mím chặt môi , mãi một lúc sau mới lên tiếng.

– Em hiểu rồi... để em thử lại coi.

Và điều bí mật được khám phá không mấy khó khăn.

Sáng hôm sau , cuối giờ học , Nhật Uyên đến chỗ Thanh Mai đang lằng xằng cho tập sách vào cặp da :

– Nhỏ Mai cho ta mượn tập văn phạm một bữa nhen ?

– Chi vậy ? Bộ không chép bài à ? Thanh Mai nhìn bạn với vẻ dò xét.

Nhật Uyên mỉm cười thú nhận :

– Hồi nãy ngủ gật ghi không kịp.

Tuy vậy Thanh mai vẫn chưa chịu cho mượn . Cô nàng hỏi thêm cho chắc ăn :

– Sao không mượn nhỏ Tổ Mai ?

– À ! Tại Tổ Mai còn phải chép lại bài mấy hôm nghỉ học- Nhật Uyên tỉnh bơ trả lời.

Thanh Mai mở cặp lấy tập cho cô bạn mượn , không quên căn dặn.

– Ngày mai phải mang trả cho ta nhen ! Ta còn phải học bài nữa.

– Ủ ! Ta chỉ cần một buổi chiều nay thôi . Nhật Uyên tủm tỉm cười liếc về phía Tổ Mai đang đứng đợi.

Ra khỏi cổng trường , hai cô gái rẽ vào quán chè đậu đen quen thuộc . Chè ở đây vừa ngon vừa rẻ nên quán lúc nào cũng đông khách.

Hai cô gái tìm một góc tương đối vắng vẻ và bí mật quan sát chung quanh .

Khi đã yên trí rằng chẳng ai để ý đến mình , hai cô nàng mới ngồi xuống .

Không hẹn mà cả hai đều bật cười

Nhật Uyên nói trước :

– Mấy lá thư đâu , đưa ta xem thử ?

Tổ Mai chìa ra một tờ giấy :

– Xem trước cái này đi . Từ... Từ...

Tuy nói vậy nhưng Tổ Mai rất sốt ruột . Cô nhấp nhóm như thể ngồi trên đống gai . Trong lúc đó , đôi chân mày của Nhật Uyên hết giãn ra lại nhíu vào.

Không nhịn được cười , Tổ Mai trêu bạn :

– Làm gì mà... nhăn nhó như... khi ăn ớt vậy ?

Nhật Uyên ngẩng lên chìa quyển vở và tờ thư cho bạn.

– Xem đi rồi biết.

Tuy hai nét chữ không hoàn toàn giống nhau , nhưng người tinh ý sẽ nhận ra ngay đó là chữ viết của một người.

– Đúng là nhỏ Thanh Mai chơi xỏ ta rồi . Tổ Mai buồn bực nói.

– Thì ra còn lạ gì mấy chữ gì và d mà nhỏ Thanh Mai đều viết thành chữ z !
Lại còn cái tật hay viết lẫn lộn giữa l và n .

Chính những thói quen tai hại đó đã giúp hai cô gái tìm ra thủ phạm . Giờ phải xử sự ra sao đây ?

– Méc thầy chủ nhiệm , bắt phải kiểm điểm trước lớp- Nhật Uyên hăm hờ nói :

– Như vậy nhỏ Thanh Mai sẽ bị mất mặt với bạn bè... Tổ Mai nhẹ nhẹ lắc đầu.

– Thì có làm , có chịu ! Ai khiến làm vậy chi ?

– Thôi ! Để ta gặp riêng Thanh Mai và nói cho hắn biết.

– Xí ! Đẹp cái chủ nghĩa nhân đạo dỏm của mi đi ! Coi chừng rồi có ngày...

- Nhật Uyên bỏ lưng câu nói.

– Ở hiền thì gặp lành lo gì ?

– Có mà bị đè đầu cưỡi cổ - Nhật Uyên bực bội gắt.

Tổ Mai xoa dịu cơn thịnh nộ ủa bạn bằng cách gọi thêm cho mỗi người một ly chè to tổ bố , nhưng Nhật Uyên vẫn ám ức :

– Ta nuốt không vô nữa , kêu thêm làm gì ?

– Ô hay ! Chuyện của ta ta không tức thì thôi , sao chị Hái lại nổi cơn thịnh nộ ? Tổ Mai vờ kêu lên.

Nhật Uyên đá vào chân bạn :

– Thôi đi khi ă ! Ở đó mà giỡn hoài...

Làm như không nghe thấy gì , Tổ Mai tỉnh bơ nhâm nhi ly chè thứ hai của mình , Nhật Uyên lại tức tối đá vào chân bạn :

– Nè tính sao thì nói đi chứ ?

Tổ Mai cố nín cười , chăm chú vét hết những hạt đậu cuối cùng trong ly rồi mới thủng thẳng nói :

– Có gì đâu mà phải tính ? Cứ trả lại cho Thanh Mai những lá thư này.

– Có vậy mà không nghĩ ra ! Nhật Uyên vỗ nhẹ vào trán mình – Đâu rồi , đưa đây cho ta !

LỚp phó Thanh Mai tái mặt khi phát hiện ra gậy của mình lại đập vào lưng mình . Trong khi đó thì Tổ Mai vẫn thản nhiên như không có việc gì xảy ra.

– Tại anh đó ! Tổ Mai bảo Minh khi vừa gặp anh . Ai mà...

– Ai mà biết được T . Mái là Thanh Mai hay Tổ Mai ? Chẳng trách chi người ta lầm lẫn.

Minh đã biết đấy là lỗi của mình nhưng vẫn cố cãi . Anh nói tiếp :

– Tại cô bạn Thanh mai của em nữa . Cô ấy hẳn phải biết đấy không phải là thư của mình.

– Thì phải cho thiên hạ bỏ tật cầu thả không được sao ?

– Anh hỏi thật nhé : hình như em và Thanh Mai không ưa nhau phải không ?

Tổ Mai bật cười :

– Sao anh lại hỏi như vậy ? Làm sao anh biết được người ta có ưa mình hay không ? Còn em , em chẳng ghét ai hết . thích thì chơi , không thích thì thôi.

– Chẳng biết trên đời này có được bao nhiêu người nghĩ như em Giá mà tất cả đều nghĩ như vậy.

– Anh lạ thật ! Em là em , và em chỉ đại diện cho riêng mình.

– Chính vì vậy mà anh cảm thấy buồn...

– Tại sao ? Tổ Mai tò mò nhìn Minh ..

– Buồn vì trên đời này sự cố chấp bao giờ cũng buồn nhiều hơn lòng vị tha.

– Em không đồng ý với anh điều này đâu ? Nếu muốn cho tâm hồn thanh thản thì phải biết tha thứ . Không ai muốn làm rắc rối thêm cuộc sống vốn đã quá nhiều rắc rối , phức tạp này.

– Ví dụ như nếu em là ông nội của em hoặc là cha của em... thì em có tha thứ cho người hàng xóm của mình không ?

Câu hỏi đột ngột của Minh khiến Tổ Mai nghĩ ngợi . Lát sau cô khẽ gật đầu.

– Nếu là em... em sẽ tha thứ tất cả.

– Cảm ơn em !

– Sao lại phải cảm ơn em !

– Em đã cho anh niềm tin về những điều tốt đẹp trong tương lai.

– Đừng có hy vọng nhiều quá sẽ dễ thất vọng lắm đấy . Biết đâu khi trở về già , em sẽ đâm ra khó tính như nội em ? Tổ Mai chun mũi lại trên Minh.

Anh chàng làm ra vẻ sợ sệt :

– Nếu điều đó xảy ra thì thật khủng khiếp...

Tổ Mai bỗng nhiên nghiêm sắc mặt :

– Em có thể đến chơi được không ?

Minh lúng túng trước đề nghị của Tổ Mai . Anh không dám nhìn thẳng cô bạn gái của mình.

– Em thấy cần phải như vậy sao ?

Tất nhiên đó là ý muốn của em . Còn nếu như anh thấy bất tiện thì em không dám đòi hỏi . Giọng Tổ Mai có vẻ giận dỗi.

Thoáng hiện trong mắt người con trai những tia buồn phiền , song cô gái đã không kịp nhận ra.

Đối với Minh , đó là điều đáng sợ nhất trong lúc này.

– Không có gì bất tiện đâu Mai ạ ! Chỉ có điều là ba anh đang bệnh... mà căn bệnh của ba thì... thật khủng khiếp.

Không ngờ lời từ chối của Minh đã có tác dụng ngược lại , mặt Tổ Mai bỗng dịu xuống . Cô nhẹ nhàng bảo Minh :

– Đó không phải là lý do chính đáng ! Em thật đáng trách vì từ trước tới nay em không hề quan tâm đến gia đình anh . Thậm chí , nhà anh ở đâu em cũng không hề biết.

– Như vậy có lẽ tốt hơn Tổ Mai ạ.

Minh buồn rầu nhìn cô bạn gái . Suýt chút nữa anh đã nói toạc ra sự thật rằng họ Ở cách nhau có một bức tường . Cái bức tường chỉ cao vừa đủ để ngăn cách hai gia đình . Tất cả mọi liên hệ thông thường đều bị bịt kín với bức tường ấy . Đối với Minh bây giờ , bức tường ấy cao vời vợi như ngọn Ê vơ rét trong dãy Hymalaya vậy.

– Có nghĩa là anh không muốn kéo dài mối quan hệ của chúng ta ? Được thôi , chuyện đó không khó khăn lắm đâu.

Nét mặt Tổ Mai sa sầm . Cô không giận Minh vì chuyện anh không mời mình đến nhà mà lại buồn vì điều lập lờ trong câu nói của anh.

Thế là sự hiểu lầm mới vừa được giải toa ? bỗng đâu ùn ùn kéo về . Năm đó , Tổ Mai ăn tết bằng một cục tự ái to đùng và một nỗi buồn thật khó tả.

Có lẽ đó là nỗi buồn người lớn đầu tiên trong đời Tổ Mai . Khi hai bím tóc không còn vắt vẻo trên vai , thay vào đó là một mái tóc dài buông xoã bờ lưng con gái.

Chiếc răng khểnh cũng lười nhác giấu mình dưới đôi môi mím chặt.

Và như vậy , tuổi biết buồn đã đến với cô bé Tổ Mai rồi !

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 11

Mẹ đi làm trở lại , giờ đây trong nhà có đến những ba vị từ mẩu . Tổ Mai bảo đùa với mọi người như vậy.

– Ba mẹ với anh Trường một phe . Còn Mai với anh hai một phe.

Cô lại quay sang đồng minh của mình chắc là bị phe đa số ăn hiếp quá ! –

Không ai thèm ăn hiếp cô đâu . Trường xoa đầu em gái như muốn trấn an cô nàng.

Còn Chinh thì tùm tùm cười :

– Vậy chứ . Em có muốn làm cho lực lượng hai bên cân bằng không ?

– Bằng cách nào ?

– Tìm thêm đồng minh...

Nhưng anh chưa kịp nói hết câu thì đã bị cậu em cắt ngang :

– Bằng cách cưới vợ cho anh hai !

– Thằng Trường thông minh đó – Chinh gật gù ra chiều thích thú.

Còn cô em út thì lắc đầu nguây nguây :

– Không thèm ! tưởng gì chớ cưới chị Hai về , Tổ Mai không ham ! Chỉ tổ giành ăn với út thôi . Với lại có chị Hai , em sẽ mất chết độ.

Trường bật cười trêu em :

– Làm gì vậy ?

– Hãy nhìn vô gương mà coi ! Sắp già chồng đến nơi mà còn nhõng nhẽo.

Tổ Mai phụng phịu :

– Ừ ! Anh Trường kỳ quá , ai nhõng nhẽo hồi nào.

Thì mới vừa đây thôi . Nghe đâu hôm qua lại còn đòi ngủ chung với mẹ nữa hả ? Hi... hi... tao sẽ đi đồn khắp Sài Gòn rằng mày chưa thôi bú... – Anh chỉ giỏi ăn hiếp em ! Méc ba ráng chịu à !

– Không có ai bênh em đâu , Tiểu thư ạ ! Còn nếu muốn anh không đồn ầm lên thì hồi lộ đi !

Biết anh nói đùa nhưng Tổ Mai vẫn sốt sắng hỏi :

– Muốn gì ?

Trường trả lời ngay :

– Hủ tiếu nam Vang !

Tổ Mai lắc đầu :

– Em không thích hủ tiếu . Đổi lại bún bò Huế đi.

– Kẹ mày ! Tao không ưa cái món nửa bò , nửa trâu... ý quên , nửa heo đó ! Mà mày thì không có quyền lựa chọn . Để tao nhờ anh Hai làm trọng tài . Đưa nào ăn gian bị phạt gấp đôi.

Thấy đồng minh sắp sửa thua cuộc Chinh nhảy vào khẩu chiến :

– Đừng cãi nhau nữa ! Tốt hơn hết là hãy tìm quán hủ tiếu nào ở gần quán bún bò Huế . Ai thích gì thì ăn cái đó.

– Hoan hô anh Hai ! Hoan hô đồng minh của em !- Tổ Ma vỗ tay reo lên – Sáng kiến cực kỳ hay ho !

– Cũng được ! Trường miễn cưỡng đồng ý ! Nhưng nếu hủ tiếu không ngon thì chỉ tính phân nửa thôi.

– Là sao ? Mai không hiểu hỏi lại.

– Nghĩa là... thay vì nói cho cả Sài Gòn biết , bây giờ chỉ đồng trong phạm vi nội thành thôi.

Tổ Mai giẫy nảy”

– Anh ba ăn gian ! - Rất ít khi cô gọi Trường như vậy . Đừng thấy người ta nhân nhượng rồi làm tới nha , lộn xộn em không thêm đi bây giờ !

– Được rồi , anh ba không chọc ghẹo nữa đâu.

Rồi Tổ Mai nháy anh Chinh ra nhà sau . Chẳng biết họ nói gì mà khi đi chung độ Tổ Mai thay đổi hẳn . Cô vui vẻ , cười nói như mình chẳng hề bị thua cuộc . Trường lại vốn ít chú ý đến những chi tiết như vậy , và cũng không nghi ngờ gì ông anh trai và cô em gái.

Nào ngờ đến lúc ăn xong , Tổ Mai bỗng la hoảng lên :

– Chết em rồi !

Cả hai ông anh của cô đều giật mình.

– Cái gì chết ?

Mặt Tổ Mai méo xệch :

– Em để quên cái bóp tiền ở nhà rồi . Tại hồi nãy anh Trường hồi dử quá.

– Bây giờ thì tíh sao ? –chinh chăm chú nhìn em.

Tổ Mai kéo tay áo ông anh cả :

– Anh Hai có mang tiền theo không ? Cho em mượn.

Nhưng Chinh lắc đầu :

– Anh cũng quên đem theo rồi . Chỉ có đủ để trả tiền giữ xe.

Tổ Mai vụt đứng dậy :

– Các anh ở đây đợi em chạy về nhà lấy tiền ..

Trường ngán nảm lắc đầu :

– Thôi đi ! Mà mà ở nhà luôn thì khổ bọn anh . Tao cho mượn , lát nữa về nhà trả lại.

Cô em gái mặt mày hí hửng , rồi rít cảm ơn . Mãi đến lúc về tới nhà mới ôm bụng cười ngặt nghèo :

– Cái mặt vậy mà bị xí gạt – Hi... hi...

Trường tròn mắt nhìn em hỏi lại :

– Cái gì ? Rồi anh chàng hạ giọng - Chắc là tao bị gạt thật rồi . Mà là con nít quý...

Tổ Mai trêu anh :

– Em mà con nít hả ? Con nít mà gạt được người lớn mới hay.

– Thôi , giải tán ! Chinh bỗng khều nhẹ hai em . Ba mẹ về rồi.

Lập tức ba cô cậu biến mất về phòng mình . Chỉ còn chị giúp việc mà bà

Liên vừa thuê để lo việc bếp núc thay mình , đang lúi húi dọn cơm.

– Anh Hai ! Hôm nay trông ba mẹ thế nào ấy !

Tổ Mai nói nhỏ với Chinh khi hai anh em sắp sửa bước vào nhà bếp . Chinh gật đầu tán thành :

– Anh cũng thấy vậy !

Từ ngày cụ Khiêm mất , cả nhà lại cùng ăn cơm một lượt . Điều đó hoàn toàn tự giác . Bởi lẽ ai cũng muốn lấp đi cái khoảng trống mà thời gian khắc nghiệt đã gây ra cho họ . Mấy hôm đầu , mỗi lần ngồi vào bàn ăn , ông Chiến lại xúc động không cầm được nước mắt , khiến cả nhà cũng sụt sùi . Ông mất một người cha , còn những đứa trẻ thì mất một người ông đáng thương , đáng kính ! Không dễ gì mà thích nghi được với sự mất mát này.

Rồi thì chuyện đau buồn theo thời gian cũng lắng dịu đi . Ai cũng cố dần nén tình cảm của mình lại để tự trấn an mình và trấn an mọi người . Vậy thì hôm nay , hẳn là đã có chuyện gì đó xảy ra.

Bữa ăn diễn ra trong không khí nặng nề . Cuối cùng , không chịu nổi , cô gái út lên tiếng trước :

– Ba ơi ! Con thấy hình như hôm nay ba không được khoẻ !

Ông CHIẾN buông đũa , đưa tay đón lấy mấy trái chuối từ tay vợ , nhưng ông

không ăn mà lại đặt xuống . Rồi ông lắc đầu nhè nhẹ.

Bà Liên đáp thay chồng :

– Hôm nay ba gặp một ca mổ phức tạp , căng thẳng quá nên ông thấy mệt.

Anh chàng bác sĩ con cũng buông đũa nhìn cha với vẻ thăm dò :

– Mẹ ! Trường quay sang bà Liên ngập ngừng . Con có linh cảm rằng... đã xảy ra chuyện rủi ro...

Hai vợ chồng bác sĩ Chiến nhìn nhau hồi lâu rồi ông khẽ gật đầu . bà mẹ nhìn một lượt các con lúc ấy đều đã buông đũa , chậm rãi nói :

– Con đoán đúng đây Trường ! Điều đó quá sức chịu đựng của ba con . Ông ấy gần như kiệt sức.

Vàng trán phẳng phiu của chàng trai bỗng đầy những vết nhăn già nua .

Chiếc quạt máy đã mở hết số mà vẫn không đủ sức xua đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh.

Trường hỏi cha , giọng lạc đi :

– Có phải hôm nay ba mổ cho cô gái bị K gan hai thùy không ?

Người cha lặng lẽ gật đầu . Còn đứa con thì ôm lấy đầu . Thật lâu sau anh mới ngẩng lên.

– Hồi sáng này lúc giao ban con còn nói chuyện và động viên cô ấy hãy tin vào ba...

– Đó là một cô gái can đảm phi thường . Giọng người cha như bị ngạt mũi . Khối u lớn nhất đã vỡ từ lâu đập vào cơ hoành tạo ra những cơn đau dữ dội mấy tháng nay . Vậy mà con bé vẫn chịu đựng... Ba ngạc nhiên tự hỏi .

Chuyện gì đã xảy ra ? Thú thật , ba không thể nào tin rằng cô bé ấy không còn... rằng chúng ta đã thất bại !

Đã nhiều lần được bố trí cùng một kíp mổ với cha và hầu như chưa lần nào thấy ông ấy thất bại , cho nên điều xảy ra hôm nay khiến Trường cũng có cảm giác bàng hoàng , đau xót.

– Con nghĩ rằng ba không nên tự giày vò mình như vậy- Chính vẫn lặng im từ đầu câu chuyện giờ mới lên tiếng . Đã có mấy ai thoát khỏi căn bệnh hiểm nghèo này ?

– Nhưng ít nhất cũng kéo dài sự sống thêm một thời gian nữa . Đàng này... cô ấy đã vĩnh viễn ra đi ! Là một người thầy thuốc để cho bệnh nhân chết... mà lại chết ngay trên bàn mổ , đó quả là một thất bại nặng nề.

Ba đắn đo mãi đến nỗi phải dời cuộc giải phẫu đến lần thứ tu ! Người mẹ xen vào.

Ông Chiến buồn rầu nhìn vợ :

– Tôi cảm thấy hối hận mình à ! Có thể quyết định tiến hành phẫu thuật là sai lầm . Vì nếu không , cô ấy có thể sống được thêm một thời gian nữa...

Con không nghĩ như vậy đâu ba ! Sống mà bị hành hạ đón đau như vậy thì thà chết đi còn hơn ! Chính nhìn cha chăm chú.

– Điều đó chỉ đúng về mặt lý trí thôi con à ! Còn về tình cảm thì... cách nào có thể kéo dài sự sống của một con người đó là lương tâm , và trách nhiệm.

– Dù sao thì... chuyện đáng buồn cũng đã xảy ra rồi ba à ! Không ai có quyền oán trách ba , kể cả vong hồn cô gái kia , vì ba đã làm hết sức mình ! Tổ Mai đã rời chỗ ngồi tự bao giờ và đang đứng sau lưng cha . Đôi bàn tay cô đặt lên vai ông như một lời an ủi . Ông Chiến nắm lấy tay con gái :

– Cảm ơn con . Thật lòng ba buồn vì cô gái ấy còn trẻ quá , đã sống được bao lâu đâu !

Trước mặt Tổ Mai bỗng hiện lên hình ảnh người con gái đáng thương vừa vĩnh viễn lìa bỏ cuộc đời vì căn bệnh ung thư muôn ngàn lần đáng nguyên rủa . Dù rằng họ chưa hề gặp mặt nhau , dù rằng họ chẳng hề quen biết , nhưng cái chết của cô gái kia đã khiến Tổ Mai đau lòng.

– Suy cho cùng thì cô ấy chẳng có bà con dòng họ gì với mình . Ba đừng buồn nữa . hãy quên đi thì hơn.

Lời nói của cậu con trai cả khiến người cha có vẻ không hài lòng . Ông nhìn con , giọng đánh lại :

– Con không được nói như vậy ! ngay cả giận anh . Cô gỡ lịch nhằm tính thử xem họ đã gặp nhau bao lâu rồi và giật mình khi thấy một tháng đã trôi qua kể từ buổi trưa giận hờn ấy !

Nhưng... tại sao anh không đến tìm ?

Tại anh đã quên Tổ Mai hay vì một lý do nào khác ?

Có lẽ đã đến lúc phải làm lành với nhau thôi !

Nhưng đứng trong trường hợp này , ai sẽ xin lỗi ai đây ?

À ! Đúng rồi , ba vẫn hay nói rằng kẻ nào làm lành trước , đó là kẻ biết điều. Mà Tổ Mai thì bao giờ cũng muốn rằng mình là kẻ biết điều.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 12

Những nét chữ xa lạ trên chiếc phong bì làm xuất hiện những nếp nhăn trên trán Minh . Thoạt đầu , anh ngỡ có sự nhầm lẫn chi đây , nhưng nhìn kỹ lại thì thấy rõ ràng thư gửi cho mình . Điều làm Minh ngạc nhiên nhất , là những chữ từ nước ngoài , nơi địa chỉ người gửi . Minh ngờ ngợ hay là mẹ Rất lâu rồi kể từ khi có lá thư đầu tiên đến giờ , Minh không nhận được dòng tin tức nào của mẹ và các em nữa . Cuộc sống của cha con Minh hình như đã quen với sự thiếu vắng ấy . Không bao giờ Minh nghe ba nhắc đến mẹ...

Khi bức ảnh phong bì rơi ra , Minh đã bàng hoàng sửng sốt . Ký ức ủa về như một dòng sông cuộc chảy . Và không biết từ lúc nào chàng trai nghe môi mình mẫn đắng.

– Đây là mẹ !

– Đây là em Lan !

Và đây là Xuân Hương đưa em gái út mà ngay buổi sáng chia tay , Minh còn cống nó ra ngã tư gần nhà để mua cho nó mấy xâu mía ghim- Con nhỏ rất khoái ăn mía , những ngày ấy nhà nghèo quá , mẹ không bao giờ cho ăn quà vặt nên nó phải nhịn thèm . Minh thương em , nên lúc nào được mẹ cho tiền , công việc trước tiên là phải mua mía cho nó... có ngờ đâu , khi Minh hí hửng đi chơi với mấy đồng bạc trong túi , thì cũng là lúc cậu bé bị mẹ và các em bỏ rơi.

– Anh... có chuyện gì vậy anh Minh ? Kim Xuân bất ngờ đến , thấy hai mắt của Minh vẫn còn đỏ hoe , cô ngạc nhiên trở mắt nhìn.

Minh ngượng ngùng lau vội mấy giọt nước mắt , cố gượng cười :

– Không có gì đâu... tự dưng tôi bỗng nhớ ra mình cũng đã từng có một người mẹ.

Xuân ái ngại nhìn Minh :

– Anh buồn lắm phải không ?/

Minh khẽ lắc đầu :

– Không hẳn là buồn ! Chỉ đơn thuần và một nỗi nhớ... Thật ngớ ngẩn phải không Xuân ?

– Sao lại ngớ ngẩn ? Em cũng đã từng nhớ mẹ rồi khóc một mình.

Đến bây giờ Minh mới hiểu giữa mình và cô gái này chẳng bà con dòng họ gì . Hôm rồi nghe ba kể lại , Minh mới biết thì ra Kim Xuân là cháu ngoại của bà vú đã từng nuôi nấng ba Minh ngày xưa . Ngoại mất đã lâu , còn mẹ thì vừa mất tang năm ngoái . Không còn ai thân thích ruột rà , cô gái hai mươi hai tuổi ấy đành phải quay trở về nơi mình đã được sinh ra . Lúc ấy , Minh không thể nào nhớ được Kim Xuân , bởi mẹ con , bà cháu cô bé đã ùm tùm nhau về quê khi cậu bé Minh vừa lên hai tuổi , còn Kim Xuân thì chưa đầy một năm !

Đôi mắt Kim xuân bỗng dừng lại nơi bức thư mà Minh chưa kịp cất đi . Một thoáng lạ lẫm khiến đôi mày cô khẽ cau lại . Tiếp theo đó là tiếng thở dài. Chợt Minh bắt gặp tia nhìn của cô gái nên vội vàng lấy quyển tập che khuất lá thư . Như một kẻ có hành vi vụng trộm , anh chàng bối rối không dám nhìn thẳng người đối diện . Không ai nói thêm gì ? Rất lâu sau cô gái mới khẽ hỏi :

– Anh đã yêu ai bao giờ chưa hở Minh ?

Gã con trai ngó sững cô gái rồi lặng lẽ gật đầu.

Lẽ thường , người ta hoặc là rất sợ hoặc là rất vui mừng trước một câu trả lời

mà mình đã đoán biết . Trong trường hợp này , đó là sự sợ hãi :

– Có phải... chính là người ấy ? Đôi mắt Kim Xuân như muốn xuyên thủng mấy chúc trang giấy đang che lấp điều bí mật đang vò xé lòng mình.

– Em làm rồi ! Đây không phải là điều em đang nghĩ . Minh dịu dàng bảo cô gái :

– Xin lỗi anh ! Lẽ ra thì em không nên tò mò như vậy.

– Không cần phải xin lỗi ! Đây là mẹ của anh.

Điều thổ lộ đột ngột của Minh làm Kim Xuân ngạc nhiên . Mãi một lúc sau cô mới nói được :

– Anh nói thật không ?

Minh gật đầu :

– Nếu em muốn thì có thể xem.

Nhưng Kim Xuân không đọc thư cô chỉ chăm chỉ nhìn vào bức ảnh . Ba người phụ nữ có khuôn mặt hao hao giống nhau và cả người con trai đang ngồi đây ! Không kiềm được Kim Xuân buột miệng :

– Đẹp quá... nhưng cũng... kiêu cách , xa lạ quá !

Minh buồn bã gật đầu

– Anh cũng thấy như vậy ! Một người quen của ba anh vừa xuất cảnh sang Mỹ theo diện HO đã tình cờ gặp mẹ và các em của anh trong một buổi dạ tiệc . Họ đã nhận ra nhau , và đây là kết quả của sự gặp gỡ đó – Minh chỉ vào bức thư.

– Bác đã biết chưa ?

– Anh còn đang do dự... không biết có nên cho ba biết không . Theo em thì sao ?

– Em cũng không biết- Kim Xuân ngập ngừng- Tốt hơn hết là anh hãy thử nhắc mẹ và các em trước mặt ba anh xem sao ?

Nhưng ông Dân đã gạt ngay lời hứa con trai khi nó vừa dứt câu :

– Cái thứ đàn bà bỏ chồng bỏ con để chạy theo tiền bạc , vật chất thì không đáng cho ta phải nhớ đâu con à !

– Có lẽ... do mẹ không quen với cuộc sống đói khổ , nghèo hèn nên không chịu đựng nổi . Ba hãy thông cảm cho mẹ.

Ông Dân chỉ vào đôi chân bất động của mình , giọng cay đắng :

– Vậy thì ai sẽ thông cảm cho sự mất mát của ba ? Ai sẽ đền bù cho ba ?

Hay là chỉ có con ?

Minh yên lặng nhìn cha hồi lâu rồi ngập ngừng nói tiếp :

– Ngọc Lan và Xuân Hương , chẳng biết bây giờ chúng ra sao ?

Nghe nhắc đến hai đứa con gái , người cha nhè nhẹ lắc đầu , giọng ông run run :

– Con Lan năm nay hai mươi một tuổi , còn Xuân Hương mười tám... Ôi , các con của ba !

Nỗi nhớ thương pha lẫn lòng oán hận phút chốc bỗng kéo về đã khiến người cha bị xúc động mạnh . Khuôn mặt ông trông méo mó như người sắp sửa lên cơn động kinh . Minh hốt hoảng chụp lấy tay cha và lặng người đi . Khi thấy những giọt nước mắt đang chảy ra từ hai hố mắt thâm quầng sâu của ông.

– Ba hãy tha thứ cho các em... chúng nó nữa ! Một người vợ xấu xa thì không thể nào làm một người mẹ tốt được , con nên nhớ điều đó ! Giọng ông Dân bỗng tỉnh táo lạ lùng.

Không muốn tiếp tục câu chuyện vì sợ cha mệt nên Minh lại sang chuyện khác.

– Con có mua thuốc bổ thận cho ba đây . Bác sĩ nói bệnh của ba dùng nhiều thuốc quá nên có khả năng bị suy thận . Con sẽ bảo Kim Xuân bắc ba uống thuốc . Bây giờ ba nằm nghỉ đi.

Nói xong Minh vừa quay lưng đi ra thì bỗng nghe ba gọi lại.

– Ba cần gì hả ba ?

– Tiền đâu con mua thuốc ?

– Sao hôm nay ba lại hỏi con như vậy ?

– Con chưa trả lời ba.

Minh nhìn thẳng vào mắt cha , vui vẻ trả lời :

– Ba đừng lo ! Con có rất nhiều cách để kiếm tiền . Chỉ cần chịu khó một chút thôi.

Minh nói cho cha yên lòng chứ thật ra hoàn toàn không phải như vậy . Cuộc sống vẫn đầy dẫy những khó khăn . Chuyện nhịn ăn , nhịn mặc là thường xuyên . Giờ đây thỉnh thoảng không còn phải bán bớt đi một món gì đó trong nhà để xoay sở , nhưng đổi lại , Minh đã làm việc hết sức mình . Công việc dạy kèm tại gia cho những đứa con nhà giàu là nguồn sống chủ yếu của hai cha con . Từ ngày có thêm Kim Xuân , dường như Minh chẳng còn mấy thời gian nghỉ ngơi , rảnh rỗi . Thêm một miếng ăn , không phải là chuyện dễ dàng.

Có lần , cô gái ấy đã đòi đi tìm việc làm với lý do.

– Em sẽ kiếm thêm tiền phụ anh lo thuốc cho bác !

– Không cần đâu Xuân à ! Tôi tự lo liệu được cho ba người.

– Nhưng thấy anh cực quá , em chịu không nổi ! Cô gái vẫn nài nỉ.

– Chăm sóc người bệnh cũng là công việc đấy . Làm ơn giúp tôi trông nom ông già . Chúng ta hãy thỏa ? thuận với nhau như vậy đi.

Không còn cách nào khác hơn , Kim Xuân đành phải đồng ý . Cô gái mò côi ấy đã xem ông Dân như cha ruột của mình . Và năm tháng đã làm cho trái tim cô rung động trước một bóng hình , tiếc rằng cái bóng hình đó đã thuộc về người khác

Trước thái độ kiên quyết của cha , Minh không dám nhắc đến mẹ nữa.

Nhưng tối đó Minh đã ngồi hăng giờ dưới đèn để tìm về kỷ niệm . Bóng

dáng hai đứa em gái ruột thịt và những ngày thơ ấu xưa lần lượt hiện về . Cả mẹ nữa... lẽ nào mẹ không thương ba và Minh hay sao ? Có một điều gì chột bóp nghẹt trái tim Minh . Và rồi Minh thấy như mình đã tha thứ.

Mẹ !...

Bàn tay Minh bỗng run lên khi cái dấu nặng cuối cùng hoàn chỉnh một từ rất thiêng liêng và quen thuộc mà mười mấy năm rồi Minh đã cố quên.

Kể từ ngày ấy , con đã bị quăng vào dòng đời xuôi ngược . Trách móc mẹ ư ? Để làm gì ? Không làm gì cả ! Tốt hơn hết là hãy nên tha thứ... và con đã làm như vậy ! giờ đây con không còn là thằng Minh bé bỏng của mẹ ngày nào , cái thằng bé đã vui mừng hơn hở trước một âm mưu được che đậy bằng mấy đồng tiền lẻ ! Lúc đó con không thể nào hiểu được... còn bây giờ con lại không muốn hiểu . Con vẫn thương mẹ vì mẹ là mẹ của con...

Lá thư còn đang dở dang thì bỗng tiếng Kim Xuân kêu to :

– Anh Minh ơi ! Có người tìm anh.

– Ai vậy ? Minh hỏi vọng ra.

Cô gái đã xuất hiện ở cửa phòng , nghe Minh hỏi bèn lắc đầu :

– Em không biết ! Hình như là bạn anh.

Đúng như lời Kim Xuân phỏng đoán Quý , anh chàng lớp trưởng của Minh đang đợi ở cổng . Thấy bạn , Minh hỏi ngay :

– Có chuyện gì vậy ?

Quý tùm tùm cười :

– Hôm nay cậu không gặp may rồi ! Nhắm ngay cái hôm người ta đến tìm mà lại nghỉ học.

– Ba mình mệt nhiều hơn . Cậu bảo ai đến tìm ?

– Tổ Mai và cô bạn gái của cô ấy . Không có cậu , tôi kêu họ tới đây tìm.

Quý chưa dứt lời . Minh đã giật nảy người , kêu lên :

– Chết rồi !

Anh lớp trưởng ngơ ngác hỏi :

– Ai chết ?

Minh thở dài :

– Tổ Mai mà đến đây thì...

Thật là khủng khiếp nếu điều đó xảy ra bây giờ . Minh không dám nghĩ thêm nữa.

– Cô ấy không đến đâu đây ! Quý trấn an bạn . có thư gửi cho cậu đây.

Nhưng ngay cả điều Quý vừa nói cũng không khiến Minh vui mừng . Sự lo âu sợ hãi đã làm lẫn át tất cả.

– Cậu... có chỉ Tổ Mai địa chỉ nhà mình không ? Minh đánh liều hỏi đại :

– Cô ấy không hỏi nên tôi cũng quên không nói . Quý đập tay vào trán với vẻ hối tiếc.

Không ngờ Quý vừa nói xong , Minh thở phào nhẹ nhõm . Thế là thoát nạn !

thật may mắn cho Minh vì thoát đầu Tổ Mai cũng đã định đến nhà tìm.
Số Mi đen như quạ ! Nhật Uyên trêu bạn- Về nhà nấu chè đặt tên lại là Tổ...
rũ đi !

Đúng là rũ thật ! Tổ mĩa ngán ngẩm thở dài . Cô không có duyên với nơi này nên chưa bao giờ cô đến đây mà gặp Minh.

– Về thôi , ta đói bụng quá !

Thấy Tổ Mai vẫn đứng tần ngần , Nhật Uyên lại lên tiếng giục bạn . Nhưng cô nàng bỗng lắc đầu :

– Hay là... mình hỏi thăm địa chỉ nhà anh Minh rồi tới thẳng đó ?

– Sao cũng được ! Nhưng phải tìm cái gì uống đã . Lội bộ này giờ , khát muốn khô cổ.

Hai cô gái kéo nhau vào căng tin uống một hơi hết ly đá chanh . Nhật Uyên đứng dậy :

– Đi thôi !

Nhưng Tổ Mai vẫn ngồi nguyên một chỗ :

– Thôi ! Không đi nữa...

– Lại thay đổi lập trường rồi , chán quá , Sợ phải không ?

Tổ Mai thanh minh :

– Không phải sợ ! Nhưng cuộc gây gổ với Minh hôm nào chợt hiện về . Có đường đột lắm không khi mình đi tìm người ta ? Và lại , anh đã không muốn như vậy và đó cũng chính là nguyên nhân của sự giận hờn , cho nên bây giờ mà đến nhà anh thì chẳng khác nào lại làm tăng thêm sự căng thẳng giữa hai người.

Vậy là lá thư đã được gửi đi để làm nhiệm vụ của một sứ giả hoà bình.

Em không giận anh nữa đâu ! Mà việc gì phải giận nhau lâu như vậy ?

Không thấy anh qua bên này , em buồn đến nỗi không học thuộc bài...

Minh mỉm cười . Hình ảnh cô bạn gái như lung linh trước mặt , làm sao có thể giận Tổ Mai được.

Nếu cô bé hiểu được những ngày qua , lòng Minh lúc nào cũng cháy lên trong nỗi nhớ...

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 13

Cô gái nghiêng tai lắng nghe , đôi mắt mơ màng chớp nhẹ . Đây không phải là lần đầu tiên , nhưng bao giờ cũng vậy , mỗi khi nghe tiếng đàn ấy vang

lên , cô lại phải mất một ít thời gian vì nó . Giá mà đừng có bức tường quái quỷ kia , thì hẳn cô đã biết kẻ nào đang quấy nhiễu trái tim mình.

– Anh Minh ! Có bao giờ anh nghĩ rằng sự tồn tại của bức tường là một điều vô lý hay không ?

Câu hỏi bất ngờ của Kim Xuân làm Minh giật mình . Chẳng lẽ cô ấy đã biết ?

– Tại sao hôm nay Xuân lại hỏi như vậy ? Đó là chuyện của người lớn . Anh không biết.

– Thế... chúng ta còn nhỏ lắm sao ? Nếu em là anh thì em đã đập bỏ nó từ lâu rồi kia.

– Anh không có quyền , cả ba anh , cả em cũng vậy . Chúng ta không thể nào làm khác đi , bởi vì ai xây nên thì người ấy mới có quyền phá bỏ.

Một thoáng bắn khoăn hiện lên trên gương mặt Kim Xuân . Cô khẽ chau mày :

– Vậy thì những kẻ bên kia... hẳn khó ưa lắm ! Họ là ai vậy anh Minh ?

– Anh không biết – Minh lắc đầu nhẹ . Nhưng sao em lại nghĩ như vậy ?

– Em cũng không biết nữa – Cô gái bỗng ngập ngừng – Có lẽ do em suy đoán theo cảm tính , thế thôi !

Minh chợt phì cười . Anh chàng vừa nhớ tới cô bạn của mình . Chẳng biết cô bé ấy có thuộc loại người khó ưa hay không ?

– Này cô bạn ! Suy luận theo kiểu ấy dễ mích lòng lắm đấy . Biết đâu được...

– Nghe anh nói , em có cảm giác như anh biết rất rõ về họ.

– Có biết , nhưng không nhiều lắm . Đại khái là gia đình bên ấy có ba vị từ mẫu một ông kỹ sư và... một cô sinh viên.

Ngay lúc ấy , không gian yên tĩnh lại bùng lên bởi những âm thanh dìu dặt , ngọt ngào , Minh đứng bật dậy mở toang cửa sổ... rồi bỗng ngồi xuống ôm lấy đầu buồn bã lặng thinh.

Trước mặt anh không có gì cả ! Đúng hơn là chỉ có bức tường sừng sững .

Năm tháng đã phủ mờ rong rêu lên vật chứng vô tri ấy , nhưng thời gian đã không hề xóa nhòa được những tàn tích đau thương của một lỗi lầm ! Tất cả vẫn vậy... vẫn như vậy...

– Em đóng cửa lại nghe ?

– Không ! Hãy cứ để yên đó.

Cô gái lặng lẽ trở về chỗ ngồi . Bất giác cả hai cùng nghiêng ta nghe ngóng . Bài Roman lẫn trong gió vọng sang.

Cả hai người cùng bất chợt nhận ra , ngoài song , gió đã giao mùa...

– Em chưa ngủ sao Mai ?

Chinh gõ nhẹ cửa phòng em gái , nhẹ nhẹ đi vào.

Tổ Mai tinh nghịch nhìn anh :

– Còn anh Hai ?

Chinh đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu cho em , rồi nói thật khẽ :

– Suyt , đừng nói lớn , để cho ba mẹ ngủ.

Rồi anh kéo ghế ngồi ngay cửa sổ , đề nghị :

– Em chơi lại bài Roman” đi !

Thì ra tiếng đàn mà thoát đầu là Kim Xuân rồi sau đó cả Minh cũng nghe thấy chính là của Tổ Mai . Chẳng biết vì cớ gì mà đêm nay cô gái cứ thao thức mãi.

Hắn là vì câu chuyện của Nhật Uyên ban chiều :

– Mi có điên không vậy ? Tổ Mai bặm môi , trợn mắt nhìn bạn.

Nhật Uyên bối rối phân bua :

– Tại ba má mình muốn như vậy . Với lại , chúng mình chơi thân với nhau từ ngày còn bé.

– Đó không phải là lý do để cậu quyết định như vậy – hai mắt Tổ Mai vẫn sáng quắc – Cái thằng cha Việt Kiều đó đúng là đồ cà chớn.

Biết bạn nổi giận thật sự nên Nhật Uyên im re , không dám hó hé thêm gì , dù trong lòng cô rất muốn thanh minh . Thoạt đầu , khi nghe ba mẹ gọi ý , Uyên đã thẳng thắn từ chối.

– Con không muốn đi ! Sang bên ấy một thân một mình có sung sướng cách mấy cũng không bằng ở nhà.

– Nhưng con phải nghĩ đến tương lai ! Ở bên ấy sẽ có điều kiện để học hành

– bà mẹ động viên con gái.

– Ba má chỉ có một mình con... mai đây bóng xế tuổi già , lấy ai đùm bọc che chở cho con ? Ba Uyên dỗ dành cô - Thằng Hạnh rất hiền , tụi con lại chơi với nhau từ nhỏ.

Điều đó thì quả đúng thật , nhưng...

– Anh ấy đã trở thành người của thế giới khác . Làm sao biết được họ thật lòng với mình hay không ?

– Chuyện đó con không phải lo lắng gì ! Thằng Hạnh là đứa đàn ông , bằng không thì nó đã không học hành đỗ đạt như vậy ! Mà nào ba má có bắt ép con phải lấy nó đâu ? Đây là thủ tục để hợp thức hoá chuyện ra đi của con... Nếu sang bên ấy , thấy sống được với nhau thì tốt , còn không thì cũng chẳng sao.

– Vậy hoá ra là mình lợi dụng người ta sao ba ? Con thấy kỳ quá !

– CHính gia đình bên ấy và thằng Hạnh đã đề nghị như vậy , chứ không phải do mình đâu mà con sợ mang tiếng lợi dụng ? Nghĩ kỹ lại đi con , không có cơ hội nào tốt hơn nữa đâu.

Những điều cha mẹ vừa nói ra đã khiến Nhật Uyên băn khoăn , lo nghĩ . Cô còn chưa quyết định thì đích thân anh bạn cũ đã viết thư về và chính thức đề nghị :

–... Đành rằng học ở đâu cũng là học , nhưng nếu có điều kiện đầy đủ hơn , thì em mới phát huy khả năng của mình . Anh tin em sẽ vì chính tương lai của mình mà quyết định...”

Nhật Uyên đã xiêu lòng và cô đã quyết định , nhưng cô muốn giữ kín cho đến giờ phút chót . Nào ngờ tháng trước anh bạn của Nhật Uyên bỗng lù lù trở về . Và điều bí mật nào cũng có lúc phải nổ tung.

– Ở kia , hôm nay cậu làm sao vậy ?

Tổ Mai ngạc nhiên kêu lên khi thấy cô bạn thân chẳng mấy mặn mòi với món bún bò Huế của mình.

– Tại... bữa nay mình... lỡ hẹn - Nhật Uyên ấp úng.

– Cái gì ? À , thôi ta hiểu rồi . Tổ Mai vừa sùng sộ xong đã dịu giọng ngay – Hôm nay mi và anh Chinh chơi sô lô hả ? Nói thật đi rồi ta tha cho một lần. Ngay lúc ấy anh chàng Việt Kiều nọ cũng vừa tới . Nhật Uyên xanh mặt , đứng ngây người không nói được gì.

Đây là Tổ Mai mà Uyên hay kể với anh phải không ? – Anh ta tự nhiên chào Mai như thể họ đã biết nhau từ lâu vậy.

Trong khi đó , Nhật Uyên vẫn chưa kịp bình tâm . Cô lúng túng giới thiệu với bạn :

– Đây là anh Hạnh... anh họ của mình vừa từ Mỹ về...

Tổ Mai nhìn xoáy vào mắt bạn , và cô đã phát hiện ra điều gian dối đang nép mình sau cửa sổ tâm hồn của cô nàng.

Không thèm chào ai Tổ Mai giật nẩy bỏ đi . Đối với cô , đó quả là một sự xúc phạm nặng nề.

Họ không nói gì với nhau mãi cho đến chiều nay . Khi nghe Nhật Uyên thú nhận hết mọi chuyện . Tổ Mai bỗng thấy chán nản đến tột cùng . Không kèm được , vừa về đến nhà cô đã kể hết cho ông anh của mình nghe.

Điều đó giải thích vì sao đêm nay cả hai anh em đều mất ngủ.

– Suy cho cùng thì cũng không có gì trầm trọng lắm Mai à ! Chinh nói như tự an ủi :

– Cô bạn dễ thương thật đấy , nhưng đối với anh tất cả chỉ có vậy !

Tổ Mai thôi dần , chăm chú nhìn ông anh của mình rồi khẽ lắc đầu :

– Em không tin lời anh Hai đâu ! Em biết Nhật Uyên đối với anh không phải chỉ có vậy !

– Thì có nhiều hơn một chút cũng không sao ? Chinh ngập ngừng thú nhận xong lại chuyển ngay đề tài câu chuyện- Tổ Mai này ! Sắp tới anh định tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ để ăn mừng đề tài nghiên cứu lắp đặt hệ thống tổng đài tự động của bọn anh vừa đoạt giải nhất cuộc thi Tuổi trẻ sáng tạo”

Em giúp anh một tay nhé ?

– Hai mắt Tổ mai vụt sáng lên :

– Ba mẹ biết chuyện này chưa ?

Chinh gật đầu :

- Tất nhiên là biết rồi !
- Anh Hai định bao giờ tổ chức ?
- Chủ nhật tới !

Tổ Mai đưa mắt nhìn lên tờ lịch rồi vui vẻ nói :

=Hôm nay thứ tư , còn đến bốn ngày nữa...

- Sao lại bốn ngày ? Em nhìn kìa

Chinh đưa tay chỉ vào chiếc đồng hồ trên bàn học của em gái . Hai cây kim đang chập lại ở con số 12 . Một ngày mới đã bắt đầu.

Tổ Mai phì cười :

- Thì... coi như còn ba ngày nữa vậy ?

Đến lúc này , cả hai anh em vẫn chưa ai buồn ngủ . Nhưng Chinh đã đứng lên , tiện tay khép nhẹ cánh cửa sổ , rồi quay sang bảo em :

- Thôi đi ngủ đi ! Ngày mai bàn tiếp.

Nhưng Tổ Mai không ngủ được . Khi anh Chinh đi rồi , cô len lén bước đến mở toang cửa sổ.

Một mùi hương dịu dịu bay vào.

Và mùi hương ấy nhắc nhở cô nhớ đến một người.

- Ôi , giá mà đừng bày đặt chuyện gian hèn thì bây giờ đâu đến nỗi phải ngủi trộm mùi hương của hàng xóm như thế này !

Thế mới hay . Tạo ra lỗi lầm thì rất dễ nhưng để sửa chữa được điều đó thì rất khó khăn biết chừng nào !

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 14

Cây viết đã rời tay Minh từ lúc nào đang nằm lẫn lóc dưới đất mà chàng trai dường như chẳng hay biết gì ! Nếu có ai bất ngờ thấy Minh trong lúc này , chẳng hẳn người ta dễ nghĩ rằng anh chàng sắp sửa gây gổ với mình đây. May mắn là chỉ có một mình Kim Xuân trông thấy . Cô định vào hỏi xem anh để thuốc của cha ở đâu để lấy cho ông uống , nhưng bỗng giật thót người đứng khựng lại . Đôi môi mím chặt cùng với cặp mắt nhìn trừng trừng nhưng không chủ đích kia đã báo cho Kim Xuân biết rằng chính cô cũng gặp rắc rối , rằng đã có chuyện gì đó không bình thường.

- Có chuyện gì không Xuân ? - Bất chợt đôi mắt Minh dịu xuống.
- Em... lấy thuốc cho bác... - Cô gái ngập ngừng.

Không nghe Minh trả lời , Kim Xuân cũng không dám nhìn anh . Nỗi lo lắng bủa giăng lòng cô . lát sau , chàng trai mới chậm rãi đứng lên :

– Xuân chờ tôi một lát !

Cô gái hồng hoảng nhìn theo bóng loạng choạng như sắp ngã của người con trai . Tim cô thất lại :

– Minh đi một lúc rồi quay trở về với hộp thuốc trên tay Kim Xuân giành ngay lấy :

– Đưa cho em.

Rồi cô nhanh nhẹn đi vào trong nhà trong . Ở đây , có một người đang nằm thoi thóp.

– Bác ơi ! Bác uống thuốc nhé ! – Cô gái nhẹ nhàng đỡ người bệnh dậy , nói như dỗ dành.

Ông Dân ngược cặp mắt đỡ dẫn nhìn cô.

– Thăng Minh đâu ?

– Anh Minh bận học bài , bác à.

Kim Xuân nói dối vì cô biết suốt mấy ngày qua anh không học hành gì cả .

Lần nào , vào phòng Minh cô cũng bắt gặp anh đang ngồi thần thờ với những chữ nguệch ngoạc vô nghĩa trước mặt . Cô muốn tìm hiểu , muốn chia sẻ , nhưng người con trai kia không hề hé miệng !

Cuối cùng cô đành bạo hỏi thẳng :

– Anh... bệnh hả Minh ? Sao mấy hôm nay em không thấy anh đi dạy ?

Có lẽ do không muốn phải dằn trái lòng mình nên Minh nói tránh đi.

– Mấy đứa nhỏ đi nghỉ mát hết rồi !

Thật ra thì hoàn toàn không phải như vậy . Nhưng phải ba ngày anh sau anh chàng mới chịu cung khai những gì đang xảy ra.

Cái gia đình mà ít lâu nay Minh vẫn đến dạy kèm cho hai đứa con của họ không thuộc loại giàu có lắm nhưng ông bố là người có chức có quyền .

Nghe đâu ông ta làm giám đốc một công ty tư vấn gì đó ở Sài Gòn . Và điều đáng nói hơn cả đối với Minh là ngoài hai đứa học trò nhỏ mà Minh làm nhiệm vụ kèm cặp , gia đình họ còn có một cô con gái nay vừa tròn hai mươi tuổi.

Họ chưa hề trò chuyện với nhau lần nào . Thành thạo họ có đụng mặt nhau , đó là lúc Minh vừa vào nhà còn cô ta thì vội vã đi ra . Minh có chào thì cô nàng cũng giả tảng như là chẳng biết.

Ấy vậy mà bây giờ họ lại có chuyện rắc rối với nhau , nhưng nghĩ đi nghĩ lại , Minh thấy mình hoàn toàn không có lỗi . Tại cô ta không dung bồng rủ ông thầy của các em mình đi chơi.

– Cám ơn cô , nhưng tôi phải về !

– Cái gì ? Anh từ chối à ? – Cô nàng biểu lộ sự ngạc nhiên , hoặc là sự dọa . nạt cũng không biết chừng , bằng cách trừng mắt nhìn người đối diện.

Minh đã biết cô nàng trùng tên với cô bạn gái của mình , nhưng cái cô Mai này sao trông kênh kiêu quá !

– Thú thật là tôi rất bận... xin lỗi Mai.

– Bận gì vào giờ này ? – Cô con gái chủ nhà bĩu môi – Có chẳng là bận hẹn hò với bồ.

– Tôi không có bồ - Minh xẵng giọng.

– Dóc tổ !

– Tôi chẳng việc gì phải nói dóc với cô cả , xin chào !

Lần đó , Minh không biết cô gái của chủ nhà đã tức tối như thế nào . Ngay sau khi chàng trai vừa bỏ đi , cô nàng đã trút hết nỗi bực dọc lên các em của mình

– Làm cái gì mà om sòm vậy Mai ? Ông bố nghe tiếng quát tháo bèn hỏi vọng vào.

Hai đứa nhỏ méu máo méc luôn :

– Tự nhiên... chị Hai ở đâu về... rồi la hét...

– Tại chúng nó không chịu học lại còn đùa giỡn.

Đứa em kế , biết mình đã có đồng minh nên cãi ngay :

– Chị Hai nói dối đó ba . Tụi con học bài xong rồi mới giỡn chứ bộ ! Chỉ có chị Hai là cứ lông nhông suốt ngày . Có bao giờ thấy chị Hai ngồi vào bàn học bài đâu ?

– Xì ! Tao mà cứ cấm đầu cấm cổ học như tụi bây thì người ta cười thối mũi . Học đạ học phải khác chứ nếu không thì còn gì là đạ học ?

– Chị chỉ giỏi tài bốc phét . Em chưa bao giờ nghe nói học đạ học là suốt ngày lông nhông hết ca hát , lại nhảy đầm.

– Cái gì ? Đến phiên ông bố ngạc nhiên.

Con nói sao hả Tuấn ? Cái gì mà ca hát với nhảy đầm.

– Thì chị Hai đó ba . Thằng bạn con có bố làm giám đốc nhà hàng , hôm rồi con với nó đi học Anh văn về , nó quên mang theo chìa khoá nhà nên phải ghé lấy , con thấy chị Hai ở trong đó.

– Ba đừng tin thằng Tuấn , nó trông gà hoá cuốc đó ba !

Rồi cô nàng lườm thằng em một cái , đoạn ngoe nguẩy bỏ đi . Không biết ông giám đốc nghĩ gì mà tối đó thấy ông đốt thuốc liên tục và ngồi trầm ngâm hàng giờ.

Đến lần sau , rồi lần này nữa , lần nào cô nàng cũng sinh sự với ông thầy của các em mình.

– Ba tôi nói anh dạy càng ngày càng tệ , không khéo tụi nhỏ lại thi rớt chuyển cấp năm nay.

Minh sững sờ nhìn người đang nói chuyện với mình . Không hiểu cô ta định giở trò gì nữa đây ! Mặc dù vậy , anh chàng vẫn cố giả giọng ôn tồn :

– Tôi không tin ba cô lại nói như vậy . Vì bao giờ cũng tỏ ra hài lòng.

– Anh đúng là đồ ngốc ! Đó là phép lịch sự hiểu chưa ?
 Có một cái gì đó đang bắt đầu nổi cộm lên trong lòng người con trai . Anh nghiêm mặt nhìn cô con gái của chủ nhà :

– Tôi không nghĩ một người có học như cô lại tỏ ra... vô giáo dục như vậy !
 Thế là chiến tranh bùng nổ . Cô gái tái mặt :

– Ai cho phép anh ăn nói với tôi như vậy ? Cái đồ... nghèo mà làm phách !
 Tôi nói với ba tôi một tiếng là cho anh nghỉ liền.

Minh bỗng phì cười :

– Cô đừng đem ba cô ra đây mà dọa . tôi ! Ông ấy không phải là con ngáo ộp – Minh thôi cười – Cô hãy nói thật đi . Tại sao cô cứ hay kiểm chuyện với tôi như vậy ?

– Ai thèm kiểm chuyện với anh ! Nói cho anh biết , tôi với con nhỏ Tổ Mai không xa lại gì đâu.

– Tổ Mai ? Cô biết Tổ Mai à ? Minh nhìn sững cô gái.

– Biết thừa đi chứ ! Tôi còn biết anh là bồ của nó . Có lần , hai người đã bị tôi chơi một vỏ đầu điên . Không nhớ à ?

Nhìn nụ cười đắc thắng trên môi cô gái , Minh tức muốn nghẹn giọng :

– Thanh Mai... Cô thật độc địa ! Hết chuyện đùa rồi hay sao ?

– Còn chứ sao lại hết . Thú thật với anh tôi không ưa con nhỏ Tổ Mai . Tại sao à ? Không hẳn là vì nó đẹp hơn tôi hay là nó giàu hơn , mà là vì nó luôn làm ra vẻ ta đây đang hoang , nề nếp... Hay ho gì cái thứ đạo đức giả !
 Nói xấu bạn là tự hạ thấp mình đấy Thanh Mai ạ !
 Làm như không nhận thấy vẻ khó chịu của người nghe , Thanh Mai vẫn tỉnh bơ nói tiếp.

– Tánh tôi vậy đó ! Thương thì nói thương , ghét thì nói ghét , chứ không phải như cái thứ...

– Cô im đi thì hơn – Minh cắt ngang với vẻ bức bối . –Thú thật , tôi cảm thấy tức vì phải mất thì giờ một cách vô ích !
 Rồi không thèm chào , Minh đứng dậy bỏ về.

Họ còn đụng độ với nhau hai trận nữa . Rốt cuộc , kẻ chiến bại lại chính là gã con trai . Hôm Minh xin nghỉ dạy , ông chủ nhà hết sức ngạc nhiên :

– Tụi nó có làm điều gì cho cháu phật ý không ?

– Dạ... không ạ ! Tại vì lúc này cháu bận học thi , với lại ba cháu không khoẻ.

– Tiếc quá ! –Ông chủ nhà nói với giọng tiếc rẻ.

Thế là Minh bỏ ngang công việc của mình vì không chịu nổi sự tra tấn của Thanh Mai . Chẳng biết cô nàng muốn gì.

– Vậy rồi tiền đâu anh mua thuốc cho bác ? Kim Xuân kinh ngạc nhìn Minh.

– Tôi lằng lằng lương cuối cùng ..vẫn còn đấy mà !
 Giọng cô gái chột run lên :

– Anh Minh ! Anh... bán đồng hồ rồi phải không ?
Như bị điện giật , Minh rút tay lại :
– À... không... tôi bỏ sửa rồi . Lúc này nó cứ chạy lung tung cả lên.
Điều đó xem chừng không có sức thuyết phục mấy nên đôi mắt cô gái vẫn lộ vẻ nghi ngờ :
– Em không tin ! Anh sửa ở đâu , em đi lấy cho.
Biết không giấu được , Minh đành phải thú thật . Kim Xuân nghe xong không nói gì , lặng lẽ bỏ vào phòng mình . Có một điều cô gái ấy không bao giờ ngờ tới là không chỉ chiếc đồng hồ bị đem bán đi , mà Minh đã phải bán cả những giọt máu của mình...
Không phải đứa con nào cũng làm được như vậy.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 15

Xong cuộc họp với các giáo viên bộ môn , lớp trưởng Quý tức tối đạp xe đến nhà Minh . Anh định bụng sẽ giúu thẳng bạn thân một trận ra trò . Nhưng ra mở cổng không phải là người mà anh chàng cần gặp nên nhuệ khí có phần giảm đi ít nhiều.

– Có cậu Minh ở nhà không Xuân ?
– Anh Minh đi học từ sáng mà ? Xuân ngạc nhiên nhìn Quý.
– À ! Hôm nay lại thêm màn cúp cua nữa , thì hết đường gỡ rồi . Phen này hấn bị cầm thi là đáng đời lắm . Quý bực bội nghĩ thầm :
– Bác khoẻ không ?
Nghe hỏi đến ông Dân , cô gái ngập ngừng :
– Đạo này , bác yếu đi nhiều anh Quý à ! Nghe anh Minh bảo bác bị suy thận.
– Cái thằng... - Quý kêu lên – Làm như nó là bác sĩ không bằng ! Để anh vô thăm bác một lát.
– Hay là... anh để lúc khá , vì bác mới vừa chợp mắt.
– Vậy cũng được ! Xuân làm gì thì cứ đi làm đi . Anh ngồi đây đợi thằng Minh.
– Dạ ..anh ngồi chơi , em đang nấu cơm.
Còn lại một mình , Quý đưa mắt nhìn quanh . Lâu lắm rồi mới có dịp quan sát kỹ chỗ ở của thằng bạn . Ngôi nhà này hấn ngày xưa phải bề thế lắm , nhưng bây giờ trông ọp ẹp , cũ kỹ quá rồi . Chắc là chẳng có ai sửa sang , tu

bỏ.

Mãi nghĩ ngợi vớ vẩn nên chàng lớp trưởng không nghe tiếng bước chân đi về phía mình. Đến khi phát hiện ra thì chủ nhà đã đứng nga trước mặt.

– Tới bao giờ ?

Quý không trả lời mà chăm chú nhìn bạn từ đầu tới chân rồi hỏi lại :

– Đi đâu về ? Làm gì mà trông cậu như gà mắc nước vậy ?

Minh uể oải ngồi xuống , khẽ lắc đầu”

– Chẳng có gì quan trọng... Ông tìm tôi có chuyện gì không ?

– Tất nhiên là lúc này tớ không có thì giờ rảnh rỗi để mà chơi bời - Giọng

Quý có vẻ bức bối . Tớ để báo cho cậu hay cậu bị cấm thi hai môn.

Gương mặt Minh đã xanh xao , giờ lại càng xanh hơn . Mãi một lúc sau mới nghe tiếng anh thở dài thật nhẹ :

– Môn gì ?

– Chính trị và tiếng Nga ! Cậu nghỉ hơn 30 ngày nên không ai cho thi ?

– Còn các môn khác ?

– Quý tha ma bắt cậu đi ! Hồi sáng này tớ giờ sổ điểm ra coi , môn nào kiểm tra cũng tám , chín điểm.

– Ông không xin được cho tôi à ?

– Xin xỏ gì ? Nội quy đã rành rành ra đó.

Minh lại cúi đầu thở dài . Không ai biết được chàng trai ấy đã phải chầu chực xếp hàng trước cổng Trung tâm Truyền máu và Huyết học suốt buổi sáng hôm nay.

– Cậu chưa trả lời sáng nay cậu đã đi đâu ?

– Đi đâu thì mặc tôi ! –Minh bỗng đổ quạu – Không liên quan gì đến ông.

– Đi đâu thì mặc tôi ! – minh bỗng đổ quạu – Không liên quan gì đến ông.

– Cậu là cái thằng dở hơi ! Chắc tại học nhiều quá nên bây giờ bị chạm mạch” Quý cũng quạu quọ không kém.

Có lẽ câu nói của thằng bạn thân khiến Minh tự ái . Tuy nhiên anh chàng dở hơi lại lặng im không trả lời . Lớp trưởng Quý tưởng bạn đã chịu nghe ra nên đắc ý tùm tùm cười . Trong lúc đó , chiếc ghế cũ kỹ Minh đang ngồi bỗng kêu răng rắc rồi bất ngờ mang cả người trên ngồi trên đó đổ sập xuống sàn nhà.

– Dậy đi cha nội . Còn định nằm đó ăn vạ hả ? Quý nói đùa khi thấy bạn vẫn nằm co quắp dưới đất.

– Nhưng... không có tiếng trả lời , cũng không thấy cử động , anh chàng lớp trưởng đã bắt đầu sợ . Xưa nay Minh rất í khi đùa.

– Cái gì vậy anh Quý ? Kim Xuân hốt hải chạy lên , hỏi dồn.

– Thằng Minh... không biết bị làm sao...

Anh chàng lớp trưởng sợ đổ mồ hôi hột . Cả Kim Xuân cũng hốt hoảng không hiểu có chuyện gì . Minh đi từ sáng sớm . Cứ tưởng rằng anh đến

trường vậy mà.

– Hay là anh ắt bị trúng gió hả anh Quý ?

Đi được Minh lên giường , Kim Xuân rụt rè hỏi . Quý lắc đầu liên hồi :

– Anh cũng không rành mấy cái chuyện bệnh hoạn này...

Chợt cả hai nhìn người bệnh rồi nhìn nhau . Hai cánh mũi của Quý phập phồng :

– Xuân có nghe mùi... hình như là mùi ê te phải không ?

Kim Xuân không rành lắm về tên gọi của cái chất đang bốc mùi nên ngập ngừng bảo :

– Em nghe có mùi cồn... mùi rượu... hay là anh Minh... a ?nh nhậ ?

– Làm gì có chuyện đó ? Quý lắc đầu.

Ngay lúc ấy Kim Xuân đã phát hiện ra miếng băng tẩm cồn trên cánh tay Minh . Cô cúi xuống ngửi thử rồi nhăn mặt :

– Ở đây nè anh Quý !

– À Chắc là nó đi chích thuốc... hử anh chàng đã biết mình bị bệnh.

– Không phải đâu- Kim Xuân cãi lại . Chích thuốc ai lại đi bằng một miếng bông gòn to tổ bố như vậy ? Hay là... a ?nh chính xì ke hay chích vô tay... ừa mà em nhớ rồi . Mấy hôm trước em cũng đã ngửi thấy cái mùi này , hôm đó anh Minh về cũng kêu mệt , mặt mày xanh lét.

– Nói bậy ! Quý cắt ngang lời Kim Xuân – Đi lấy cái khăn ướt lau mặt cho thằng Minh đi Xuân . Chắc là nó mệt , nằm một lát sẽ khoẻ thôi.

Đúng như lời Quý nói , chỉ ít phút sau Minh đã tỉnh lại và kêu nhức đầu , chóng mặt Quý nhìn bạn ái ngại :

– Cậu bệnh à ? Sao không nói

Minh không trả lời câu hỏi của bạn mà hỏi sang chuyện khác.

– Ai quyết định cấm thi tôi , ông biết không ?

– Giáo viên bộ môn đề nghị lên khoa , thầy Hân chấp thuận.

– Còn hy vọng gì không ?

– Tớ nghĩ là không ! Lẽ ra thì cậu phải đến gặp các thầy cô bộ môn để trình bày... đằng này lại mất biệt.

– Thôi vậy cũng được . Minh thở dài buông một câu chẳng ăn nhập vào đâu.

– Cậu nói cái gì ? Cũng được là làm sao ? –Quý trợn mắt nhìn bạn.

– Tớ nghỉ học !

Cái miệng anh lớp trưởng bỗng méo xệch :

– Cậu điên à ? Bộ tưởng muốn nghỉ là nghỉ hả ? Cậu có tiền bồi thường không ?

– Tớ cóc cần biết chuyện đó . Chán lắm !

Quý ngẩn người ra nhìn bạn . Sau những lời nói của Minh , anh chàng như sực tỉnh . Quả thật , tình hình của Minh nguy ngập lắm rồi.

– Sao cậu không nói gì hết vậy ? Quý lắc mạnh bàn tay bạn.

– Thì ông bảo tớ phải nói gì bây giờ ? Tôi không muốn dùng nỗi khổ đau của mình như là một phương tiện để mưu cầu quyền lợi cá nhân . Có thể người ta sẽ cho đấy , người ta sẽ thương hại đấy , song không có một ai kính trọng ta cả.

– Cậu tự ái à ?

Có lẽ Minh định nói thêm điều gì nữa đó , nhưng chợt Kim Xuân bước vào.

– Anh có mua thuốc cho bác không ?

Minh sờ tay lên túi áo ngực xong vụt ngồi nhồm dậy , cho tay vào túi quần lục lọi... Đến khi không còn chỗ nào để tìm nữa , chàng trai ngồi phịch xuống ghế rên rỉ :

– Chết rồi Xuân ơi ! Chắc rớt đâu dọc đường.

– Không có hả anh ? Kim Xuân cố vớt vát một chút hy vọng bằng cách tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng cả cô cũng chẳng tìm thấy gì !

Khuôn mặt Minh bỗng ngấn ra như kẻ mất hồn . Chàng trai ấy đã nhìn thấy tai hoa . đang lơ lửng trước mặt mình.

Mà tai hoa . đến với người nghèo thì nó càng khủng khiếp hơn gấp vạn lần.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 16

Ngày đó đã xa rồi !

Tổ Mai bực dọc đi tới đi lui có tới hàng trăm lần con đường từ cửa phòng đến bàn học của mình . Sao lại có thể như vậy được ? Anh ta là cái quái quỷ gì mà lại tự cho mình cái quyền được phỉ báng vào lòng tự trọng của cô như thế ? Và giờ đây cô cảm thấy ghét những lời lẽ ..vô duyên nhất trên đời đó !

– Anh không muốn làm phiền em , Tổ mai à ! Thật lòng anh rất quý em – Anh con trai ngập ngừng rồi im bật.

– Nhưng chúng ta chơi với nhau như thế này thì có gì là xấu đâu ? Mai hoàn toàn không hiểu anh định nói điều gì - Tổ Mai giận dỗi xụ mặt xuống.

– Nói chung thì... cũng có chút rắc rối ! Một người bạn của gia đình anh ở nước ngoài bỗng nhiên nhắc lại một lời hứa trước đây của những người lớn... rằng hai bên sẽ làm sui với nhau !

Những lời sau cùng Minh nói thật nhanh , và không dám nhìn thẳng vào mặt Tổ Mai . Nhờ vậy mà anh không kịp nhìn thấy những tia sừng sốt trong đôi mắt mở to của cô.

Rồi bỗng dưng cô bật cười :

– Tốt thôi ! Thà là cứ nói thẳng với nhau như vậy . Anh Minh này ! Điều anh vừa nói ra là nguyên nhân hay chỉ là nguyên cớ để biện hộ cho mình ? Minh đã ngẩng lên , nhưng vẫn không dám nhìn thẳng kẻ đang đối diện mình.

– Mai muốn nghĩ sao cũng được . Anh chỉ muốn mọi chuyện dứt khoát rõ ràng...

– Thì mọi chuyện từ đây sẽ dứt khoát rõ ràng - Tổ Mai cười nhạt- Tôi rất lấy làm tiếc là phải bỏ phí thời gian vô ích vì một người bạn không ra gì !

– Tổ Mai ! Anh không phải – Minh thẳng thốt kêu lên nhưng rồi lại im bật.

– Anh không phải là một người tử tế ! Cứ nói thẳng ra như vậy đi . Quanh co mãi mà làm gì ? Tổ Mai đay nghiến.

– Anh chấp nhận tất cả ! Em muốn nghĩ sao thì tùy...

Nhìn Minh lúc ấy , Tổ Mai bỗng thấy thèm được làm cho anh ta phải đau đớn phai ? khổ sở... Ở đời , mấy ai học được chữ ngờ ! Trông mặt mũi sáng sủa , hiền lành là thế , ai biết được trong bụng anh ta lại tính toán nhỏ nhen , ích kỷ đến phát ghét ?

Tuy nhiên không hiểu sao lúc ấy , Tổ Mai lại vẫn cứ ngồi nguyên một chỗ chứ không dùng dùng bỏ đi như những lần giận hờn trước đó . Dường như cô bé cảm thấy nuôi tiếc... Có thể đây là lần gặp sau cùng của họ.

Mãi cho đến khi không có điều gì đến nói với nhau nữa . Tổ Mai mới chịu ra về . Để rồi giờ đây khi nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra cô lại thấy buồn , thấy tức.

– Trông em lúc này thế nào ấy , Tổ Mai ? Em bệnh à ? Ông anh bác sĩ nhìn em gái rồi nổi máu nghề nghiệp hỏi.

– Anh Trường nè ! Khi anh bị người ta lừa dối thì anh sẽ làm gì ?

Câu hỏi của em cô em gái khiến ông anh trai suy nghĩ hồi lâu ?

– Anh sẽ không nói gì cả... và tìm quên lãng bằng điều chân thật khác đang có ở xung quanh mình.

Có lẽ anh Trường nói đúng . Con người ta không thể vì bị vấp ngã một lần mà buông trôi tất cả . Chính vì cô có những điều xấu xa mà ta mới nhận ra thế nào là sự tốt đẹp.

Tuy nhiên nói là một chuyện , còn thực hiện được hay không lại là chuyện khác . Phải khó khăn lắm , Tổ Mai mới thích nghi được với ý nghĩ rằng : Minh đã cùng một lúc mất đi hai người bạn thân thiết nhất.

Anh Chinh bảo :

– Trông em , cứ như là kẻ đang thất tình !

Tổ Mai phụng phịu :

– Anh Hai nè... kỳ cục quá ! Bộ anh tưởng ai cũng giống như mình.

– Anh mà thất tình ? Em không biết là anh đã có một người yêu rất tuyệt vời hay sao ?

– Dóc tổ ! Tổ Mai lộ vẻ nghi ngờ.

– Anh nói dóc với cô làm gì ! Sắp tới bọn anh có thể sẽ đi nghỉ mát với nhau đây.

– Thật à ?

Tổ Mai đã bắt đầu tin vì thấy anh nói một cách nghiêm túc . Cô đâu ngờ ông anh cô chỉ giả vờ trên em gái của mình thôi.

– Không thật thì là giả à ?

– Ai vậy ? Ở đâu ? Bật mí cho em biết một tí đi... Tổ Mai nằn nì.

– Muốn biết thì lát nữa đi với anh !

Tổ Mai háo hức chuẩn bị , cô rất muốn biết người đẹp nào đã làm nghiêng ngã trái tim ông anh của mình.

Điểm hẹn hò là nhà một người bạn của Chinh . Tổ Mai có vẻ ngạc nhiên :

– Sao lại hẹn hò nhau ở đây ? Chị ấy có bà con với anh Tiến à ?

Vừa ngồi xuống ghế , Tổ Mai đã hỏi ngay . Chủ nhà nháy mắt với khách ra chiều thích thú.

– Cứ cho là như vậy !

Ngay lúc ấy có tiếng chuông gọi cửa . Tiến nhanh nhẹn đi ra . Tổ Mai nhấp nha nhấp nhảm trên ghế . Nhưng cô cũng kịp thất vọng vì đó là... một gã đàn ông , bạn của anh Chinh.

Lại thêm hai lần chuông gọi cửa nữa , nhưng lần nào cũng giống như lần nào ! Tổ Mai bỗng thấy nghi ngờ . Cô khều nhẹ anh Chinh :

– Sao không thấy người yêu của anh Hai ?

Đến lúc này Chinh mới phá ra cười rồi chỉ về phía chủ nhà

– Anh Tiến đang cất trong tủ.

Tổ Mai bán tín bán nghi nhìn về phía Tiến.

– Có thật không anh Tiến ?

– Thật... trăm phần trăm !

Đoạn anh chàng bước đến bên chiếc tủ . Tổ Mai hồi hộp nín thở . Cô thừa biết là không phải như lời mấy ông anh vừa nói , nhưng chần chẫn đằng sau đó cũng có một điều bí mật tương tự !

Tiến lôi trong tủ ra một tập giấy viết tay dày cộm , cẩn thận phùi bụi và đặt lên bàn trước mặt mọi người rồi nói riêng với Tổ Mai :

– Bọn anh... có chung một mối tình . Nó đây !

Thì ra đó là một bản đề án đổi mới hệ thống điện thoại của một tỉnh miền Trung , Tổ Mai vỡ lẽ , cô đắm vào vai anh.

– Anh Hai chỉ giỏi nói dóc !

– Sắp tới bọn anh sẽ cùng với cô nàng đi du hí một chuyến ra Trung - Tiến nói đùa.

Tổ Mai hết nhìn người này lại nhìn người kia . Cô không hiểu mấy về những điều mà các anh đang sôi nổi bàn luận . Tuy nhiên , có một điều mà cô vô

cùng thắm thía và cảm phục . Lúc trở về nhà , cô vui vẻ bảo anh :

– =Em công nhận là người tình mới của anh Hai thật tuyệt vời.

Chinh mỉm cười với em và nói một cách nghiêm túc :

– Người ta chỉ cảm thấy buồn chán khi làm một kẻ vô công rồi nghề thôi Mai à ! Em hãy nghĩ rằng khi mình làm được một điều gì đó có ích , thì đó chính là hạnh phúc vậy !

Tổ Mai đã hiểu . Cô sẽ gặt đầu và siết chặt tay anh . Có lẽ chín nhò vậy mà giờ đây Tổ Mai cảm thấy trong lòng thật nhẹ nhàng , thanh thản.

Kỳ nghỉ hè sắp hết . Chỉ còn mấy ngày nữa là Tổ Mai sẽ gặp lại thầy cô , bạn bè... Cô đã chuẩn bị xong xuôi tất cả mọi thứ từ lâu . Ôi ! Giá mà lúc này có anh Chinh ở nhà , chắc chắn cô sẽ ke hết cho anh nghe về nỗi buồn có lúc đã làm héo hắt lòng mình . Và có anh , có thể đêm nay hai anh em sẽ thức rất khuya để nói với nhau đủ mọi thứ trên đời.

Rất tiếc là anh đang ở rất xa ! Cùng với những người bạn và mối tình của mình . Anh đang thực hiện một phần công việc còn lại của một ý đồ tốt đẹp . Giá mà có anh ở nhà thì chắc chắn đêm nay anh sẽ bắc ghế ngồi ngay cái chỗ mà cô đang đứng . Và chắc chắn anh sẽ phải phát ghen với em gái vì cái mùi ngọc lan đang thắm đẫm không gian , quanh mình...

Tổ Mai hít một hơi thật đầy cái không khí nhuộc mùi hương ngọt ngào thanh thoát ấy . Và không hề có chủ định , cô gái buồn một tiếng thở dài thật khẽ... Những bông ngọc lan kỷ niệm của một thuở tình đầu . này còn đâu...

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 17

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu Minh đã viết rồi lại xé bỏ những lời van xin kêu cứu . Chàng trai cảm thấy đó là một sự sỉ nhục mà chính mình tự gây ra cho mình.

“Mẹ ! Nếu có thể hãy cứu lấy ba con . Nếu mẹ được tận mắt chứng kiến ba đi dần đến cái chết thì mẹ sẽ không từ chối một sự hy sinh nào...”

Rồi lại xé ! Không , không cần gì phải van xin , ngay cả khi người đó là mẹ của mình . Và không cần cả những sự hy sinh không phải do lòng tự nguyện

..

Anh Minh ! Em muốn nói chuyện này ?

– Gì vậy Xuân ?

Cô gái rụt rè đến trước mặt Minh , rồi cũng rụt rè như vậy , cô nắm lấy tay anh.

– Thay thận nhân tạo có tốn tiền nhiều không anh ?

Minh buồn bã gật đầu :

– Chúng ta không có khả năng đâu . Xuân à !

– Chẳng lẽ đành bó tay sao anh ?

– Anh chưa nghĩ ra cách gì cả . Thú thật lúc này anh hoàn toàn không nghĩ được chuyện gì hay ho ngoài ý muốn duy nhất là được chết đi để khỏi phải nhìn thấy cha anh đang chết dần chết mòn như vậy.

Đến hôm nay thì toàn thân ông Dân đã sưng phù vì quả thận hình như đã ngừng hoạt động . Cứ kéo dài tình trạng này thêm vài hôm nữa thì chắc chắn lưỡi hái tử thần sẽ giáng xuống...

CHợt Kim Xuân lấy gì đó trong túi áo bà ba đặt vào tay Minh . Cô quay mặt đi , giọng run run :

– Anh cầm cái này ..lo thuốc thang cho bác.

Minh hấp tấp mở cái gói ra rồi nhìn sững cô gái :

– Ở đâu em có những thứ này ?

Một giọt nước mắt lăn dài trên má cô gái , giọng cô vẫn nghẹn ngào :

– Của... mẹ em để lại cho em... Anh cầm đi... gia đình em đã chịu ơ bác...

Rồi không chờ nghe Minh nói tiếp . Kim Xuân quay lưng đi như chạy ra khỏi phòng.

... Không ai biết và không ai ngờ chuyện gì đã xảy ra cho cô gái ấy . Và giờ đây , cùng với những vị ân nhân , Kim Xuân đang khóc bằng những giọt máu của trái tim mình.

– Cô có thể làm được việc gì ? Lão chủ quán nhìn chòng chọc vào bộ ngực của cô gái đến xin việc...

– Dạ... cháu có thể quét dọn , rửa ly tách... chuyện gì cháu cũng làm được.

Kim Xuân nói mà không dám nhìn lão chủ . Cô có cảm giác như lão đang cân nhắc , tính toán xem mình sẽ làm điều gì có lợi cho lão.

Cái lắc đầu của lão chủ quán cả phê làm tắt lịm nguồn hy vọng vừa nhóm lên trong lòng Kim Xuân . Khi đọc thấy cái biển đề Cần một người phụ bán cà phê từ bảy giờ đến chín giờ tối Cô đã nghĩ rằng mình sẽ làm được . Dù có vất vả cực khổ đến đâu . Kim Xuân cũng sẽ vui lòng , miễn sao có thể kiếm được chút ít tiền để giúp đỡ người đã từng cứu mạng gia đình mình trong cơn hoạn nạn . Vậy mà bây giờ hy vọng đã tiêu tan...

– Công việc không đơn giản như cô nghĩ đâu cô bé ! – Lão chủ quán dịu giọng khi thấy hai mắt cô gái đỏ hoe – Tôi cần một người có thể làm được mọi việc , thậm chí có thể chạy bàn , bung cà phê cho khách khi cần.

– Tưởng việc gì chứ chuyện đó cháu làm được mà ! – Kim Xuân hấp tấp nói ngay.

Lão chủ trầm ngâm ra chiều nghĩ ngợi . Điều đó càng làm cho cô gái hồi hộp . Cuối cùng ông ta nở một nụ cười . Kim Xuân thở phào nhẹ nhõm.

– Được rồi . Cô cứ vào làm thử , rồi sau sẽ tính . Nên nhớ là cô sẽ được trả lương theo công việc của mình.

– Dạ... cháu sẽ cố gắng hết sức mình.

Vậy là Kim Xuân đi làm . Chỉ có điều là có đi làm lên , cũng định bụng làm thử xem sao rồi sẽ báo cho Minh biết . Bình thường cái khoảng thời gian từ bảy giờ đến chín giờ tối là lúc ông Dân đã ngủ say . Ông có thói quen lạ lùng như vậy , để rồi gần nửa đêm lại thức giấc trần trọc... Còn Minh thì lúc ấy , anh ngồi lì trong phòng để làm một việc gì đó theo thời gian biểu nghiêm ngặt của mình . Kim Xuân nghĩ bụng , nếu làm thử một hai hôm thấy được , cô sẽ nói thật với Minh.

Ngày đầu tiên đã trôi qua bình thường . Cô nói với Minh là mình tới nhà một người bà con ở chợ Vườn Chuối . Anh không hỏi thêm gì.

Nhưng tối đó về , gặp đúng lúc người bệnh đang lên cơn thở khó , toàn thân sưng phù và Minh đang cuống cuống làm hô hấp nhân tạo cho cha . Kim Xuân bỏ ngay ý định đi làm . Nhưng đến ngày hôm sau , khi nhìn lại cũng chính cái cảnh đó , cô lại nói dối đi đến nhà một người bạn . Minh không để ý chuyện Kim Xuân đi đâu bởi lẽ tâm trí chàng trai chỉ có một mối bận tâm duy nhất là bệnh tình của cha !

Khi sắp hết giờ làm ông chủ quán bỗng kêu Kim Xuân đến phòng mình :

– Sao cô thấy công việc thế nào ?

– Dạ cũng được ạ !

– Tốt ! Cô có muốn biết cô lãnh bao nhiêu một tháng không ?

Kim Xuân nhìn ông ta rồi nhẹ gật đầu . Thật lòng cô rất muốn biết.

– Tạm thờ tháng đầu tiên tôi sẽ trả cho cô một trăm ngàn . Lương sẽ lãnh vào cuối tháng.

Số tiền đó đối với Kim Xuân không lớn , nhưng cô cũng cảm thấy vui mừng . Giá mà được lãnh ngay bây giờ... thì tốt biết chừng nào.

– Cháu có thể... ứng trước phân nửa tiền lương không ạ ? – Kim Xuân đánh bạo hỏi :

Đôi mắt ông chủ nhìn xoáy vào mặt Kim Xuân rồi cái đầu ông ta gật gật :

– Cô cần tiền lắm à ?

– Dạ... tại vì... ba cháu đang bệnh nặng . – Cô gái đáp nhanh.

– Tôi nghiệp quá ! Lão chủ chép miệng – Nhưng nguyên tắc của tôi là làm xong công việc thì mới được lãnh tiền !

– Dạ... thôi vậy cũng được.

Kim Xuân thất vọng đứng lên . Cô vừa nghe đồng hồ gõ chín tiếng.

– Đến giờ về rồi à ! Mau quá – Lão chủ kêu lên.

– Chào ông ! – Kim Xuân vội vã ra khỏi phòng.

Đêm ấy cô không ngủ được . Tiếng thở nặng nhọc , ồ ồ của ông Dân như một mũi kim đâm vào tai cô , vào lòng cô.

– Anh Minh ơi ! Có cách nào không ? - Giọng cô run run hỏi Minh.
 Chàng trai lắc đầu , giọng anh sũng nước :
 – Hết hy vọng rồi... anh không biết phải làm gì bây giờ.
 Đồ đạc trong nhà đã bán hết nên ngôi nhà như rộng thêm ra . Kim Xuân nghe sống lưng mình ớn lạnh.
 – Sao hôm trước em nghe anh Quý nói người ta đã chế được thận nhân tạo ? Hay là... mình bán cái nhà mua cho bác một trái ?
 Đang rầu rĩ thế mà nghe Kim Xuân nói , Minh phải phì cười :
 – Xuân tưởng đơn giản lắm sao ? Thận nhân tạo phải được thực hiện ở bệnh viện . Một quả thận chỉ xài được một , hai lần... sau đó thì sẽ ra sao ?
 Đúng là nan giải thật . Nhưng chẳng lẽ đành chịu bó tay ? Ngày thứ ba Kim Xuân đi làm với một nỗi buồn nặng trĩu trong lòng . Cô không để ý nên không thấy ông chủ quán cứ thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía mình.
 – Cô Xuân ! Tôi có câu chuyện muốn bàn với cô.
 Vừa ngồi xuống bên chậu ly tách bần , Kim Xuân đã nghe tiếng ông chủ gọi mình . Cô đứng dậy bước theo ông ta.
 – Bệnh tình của ba cô hôm nay ra sao rồi ? Ông ta hỏi ngay khi vừa bước vào phòng.
 – Dạ... cũng vẫn vậy...
 – Ông cụ bị bệnh gì ?
 – Nghe nói bị suy thuận... giờ chỉ còn nằm chờ chết...
 – Cô cần khoảng bao nhiêu tiền ?
 Tim cô gái như muốn vỡ ra vì vui mừng . Ông ta đã hỏi như vậy thì ắt là phải có tiền . Nhưng vừa nghe cô nói xong , gương mặt ông lộ vẻ dăm chiêu.
 – Nhiều thế à ?
 – Dạ... nghe nói mỗi trái thận gần một chỉ vàng mà chỉ xài được vài lần.
 Sau một hồi im lặng như để suy nghĩ , ông chủ chậm rãi bảo cô gái :
 – Tiền thì tôi không có... nhưng tôi có thể giúp cô . Tôi có một người bạn rất giàu ông ta rất sẵn lòng.
 Vừa nói ông ta vừa lật quyển sổ trước mặt ra vẻ tìm kiếm :
 – Tôi sẽ cho người đưa cô tới đó , sau đó thì tự cô phải trình bày và làm theo những gì ông ta yêu cầu.
 Kim Xuân được đưa đến ngôi nhà nằm trên một con đường lớn nhưng rất vắng người qua lại . Cô tự hỏi không biết kẻ mà mình sắp gặp là người như thế nào ? Hẳn ông ta là một Mạnh Thường Quân hay một nhà từ thiện.
 Một người đàn bà đã luống tuổi ra mở cổng . Bà ta không nói gì mà chỉ nghe và lặng lẽ dẫn cô vào nhà . Kim Xuân ngỡ ngàng khi bước trên sàn nhà mát lạnh . Chắc chủ của ngôi nhà này giàu lắm vì đồ đạc trong nhà toàn những thứ đắt tiền mà cô chưa bao giờ trông thấy.
 – Cô ngồi đây , tôi đi gọi chủ.

Ông chủ là một người đàn ông béo phệ , trạc tuổi lão chủ quán của Kim Xuân . Nhìn đôi mắt ti hí và cái trán hói của ông ta . Kim Xuân bỗng thấy sợ :

– Ông chủ của cô có báo cho tôi biết là cô sẽ đến . Ông ấy cũng đã trình bày đầu đuôi câu chuyện... cô cần bao nhiêu tiền ? Vừa ngồi xuống ghế , ông ta hỏi ngay.

– Dạ... tùy ông muốn cho bao nhiêu thì cho...

– Nếu đúng như lời ông chủ của cô đã nói thì cô sẽ được năm chỉ !

Suýt chút nữa thì Kim Xuân đã kêu lên . Cô nghe thấy trống ngực mình đập thình thịch . Ôi , giá mà anh Minh biết được , hẳn anh sẽ còn sung sướng gấp trăm ngàn lần...

– Nào , theo tôi ! – ông ta đứng lên.

Kim Xuân riu riu đi theo , trong lòng vẫn còn chưa hết hồi hộp . Đúng là ở hiền gặp lành mà.

Nhưng niềm vui của Kim Xuân có phần rờ rớt khi bước vào căn phòng của chủ nhà . Cô hơi chột dạ khi thấy ông ta ném xâu chìa khoá lên bàn . Việc quái gì phải khoá cửa phòng nhỉ ?

– Cô vào đây ! Ông ta chỉ vào một cánh cửa khác vừa được mở ra - Cứ tắm rửa thoải mái.

– Không ạ ! Tôi đã... tắm xong ở nhà – Kim Xuân hốt hoảng nhìn ông ta – Tôi muốn ông cho tiền để tôi còn về sớm.

– Ông chủ của cô không báo cho cô biết là xong công việc thì mới được lãnh tiền sao . – Ông ta có vẻ ngạc nhiên.

Kim Xuân ngó người ra . Và rồi cô đã hiểu . Vừa sợ vừa tức giận cô xô dạt ông ta ra và chạy đi . Nhưng trước mặt cô là cánh cửa đã khoá chặt...

– Xuân ơi !

Đang nằm úp mặt vô gối nhớ lại câu chuyện vừa xảy ra với mình . Kim Xuân nghe tiếng gọi , cô lồm cồm ngồi dậy lau vội những giọt nước mắt còn sót lại trên mi.

– Có chuyện gì vậy anh ?

Nhưng Minh không trả lời mà nhìn sững cô gái . Anh Minh cảm như có điều bất hạnh đã xảy đến cho cô.

– Em sao vậy Xuân ?

– Không có gì đâu... chỉ tại vì em tội nghiệp ba anh quá !

– Thế này Xuân à... - Minh bỗng ngập ngừng – Coi như anh mượn những thứ này của em... Sớm hay muộn gì anh cũng cố gắng trả lại . Cha con anh mắc nợ em rồi.

– Anh đừng nói vậy ! Kim Xuân lắc đầu – Em không có cha nên em xem bác như ba em . Vả lại gia đình em đã thọ ơn nhà anh nhiều lắm . Giá như mẹ em biết được chắc mẹ em cũng sẽ bằng lòng.

– Cảm ơn em ! Anh gọi em để cho em hay anh sẽ đưa ba anh đi bệnh viện ngay bây giờ.

– Em đi với anh ! – Kim Xuân nói ngay.

– Không cần . Em cứ ở nhà . Có gì anh sẽ báo tin về.

Kim Xuân lặng lẽ gật đầu . Niềm vui của Minh khiến lòng cô ảm đạm . Cô thầm van vái cho mọi việc sẽ qua đi . Rồi đây , thời gian sẽ chữa lành tất cả . Nỗi đau sẽ không còn lại gì... và nếu như y học có khả năng thần kỳ chữa bệnh cho ông Dân , thì sự mất mát này có đáng chi đâu ?

Lòng tốt nào cũng đáng quý , sự hy sinh của Kim Xuân rồi sẽ được đền bù . Khi giúp đỡ một ai đó , đừng nghĩ rằng người ta sẽ trả ơn ta . Cuộc sống sẽ trả ơn cho ta từ một phía khác . Đối với Kim Xuân , ai mà không mong như vậy.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 18

– Anh Minh ! Anh Minh !

Đang cầm cúi rả bước , nghe tiếng gọi giật giọng . Minh đứng lại đưa mắt tìm kiếm . Và anh nhanh chóng nhận ra xuất xứ của tiếng gọi đó.

Còn đang phân vân chưa biết phải xử sự thế nào thì kẻ kia đã đến trước mặt Minh . Đó chính là Thanh Mai.

– Anh làm gì ở đây ?

– Tôi đi chơi ! – Minh ranh mãnh trả lời.

Biết đối phương nói xỏ mình . Thanh Mai bĩu môi :

– Bộ anh... khùng hay sao mà vào đây chơi ?

– Còn cô , dễ thường cô đang tỉnh đó chắc ? Ở trong này không có dạ hội , tiệc tùng gì đâu !

Nghe cái giọng cà tàng cà tung của anh chàng , Thanh Mai tức đỏ mặt .

Nhưng quả tình Minh không cường điệu chút nào . Trông bộ dạng cô ả , không ai nghĩ rằng Thanh Mai phục sức như thể để đi thăm bệnh . Chiếc áo ngắn cũn cỡn khoe ra một khoảng bụng , lại không có cổ , có tay hợp với quần không đáy lại thiếu vải khoe hết cặp đùi , khiến người ta liên tưởng đến một nơi nào đó không được đàng hoàng cho lắm !

– Tôi đang bận xin lỗi ! – Minh nói và toan bước đi.

Nhưng Thanh Mai đã níu chân anh chàng lại :

– Nè , nhỏ Tố Mai có bồ mới rồi , anh biết không ? Đi Suzuki 100 đàng hoàng nhé ! Ngày nào cũng thấy chở nhau.

Tại Minh lúng búng trước đòn giáng trả này của Thanh Mai . Còn đôi chân thì bủn rủn như người bệnh mới khỏi . Vừa toan mở miệng hỏi nhưng rồi kịp kềm lại , Minh buồn bã lặng thinh :

– Anh không có ý kiến gì à ? Thanh Mai hỏi tiếp với giọng khiêu khích.

Đến lúc ấy , Minh mới chậm rãi lên tiếng.

– Điều đó chẳng có gì lạ ! Không ai lại đi làm cái chuyện ép uống trái tim mình.

Họ vẫn đứng nơi hành lang của dãy nhà mới xây . Nơi đây còn ít người qua lại nên không ai để ý đến họ . Thanh Mai chưa kịp trả lời , bỗng có tiếng gọi :

– Anh Minh.

Kim Xuân đang hồi hả đi về phía hai người . Hai mắt Minh vụt sáng lên .

Anh hỏi Kim Xuân bằng một giọng hết sức âu yếm dịu dàng :

– Có chuyện gì không em ?

– Đây là... Thanh Mai tròn mắt nhìn Minh.

– Gọi là gì cũng được . Quay sang giới thiệu Kim Xuân với Thanh mai xong . Minh nói tiếp – Lúc nãy tôi nói đùa với Mai , thật ra ba tôi đang nằm điều trị trong này.

– Vậy à ? Sao anh không nói sớm.

– Sớm hay muộn gì cũng chẳng có ý nghĩa lý gì ? Xin lỗi Thanh Mai nghe. Thanh Mai chưa kịp hết ngạc nhiên thì Minh đã nắm tay Kim Xuân kéo đi mất . Cô nàng bần thần mất một hồi lâu mới hồi tâm trở lại.

Hôm sau vừa vô tới lớp , Thanh Mai đã lân la lại gần Nhật Uyên và Tổ Mai :

– Hôm qua ta gặp anh Minh với người yêu của anh . Cô nàng trông xinh đáo để.

Chuyện đó không làm Tổ Mai ngạc nhiên , chỉ có Nhật Uyên là dừng sột :

– Hà ? Anh Minh có... người yêu khác à ?

– Sao nhỏ Tổ Mai không nói gì với ta ?

– Thì cũng như chuyện mi xù anh Chinh ta để cặp bồ với chàng Việt Kiều kia vậy thôi ! - Tổ Mai thản nhiên trả lời.

Tuy nhiên Nhật Uyên lại thấy chột dạ trước câu nói của bạn . Cô nói như phân trần :

– Chuyện của ta có nhiều điều mà nhỏ Mai không biết.

– Mà ta cũng chẳng ham biết làm gì ? – Tổ Mai ngắt lời bạn.

Thanh Mai xen vào :

– Thoạt đầu , khi chỉ có một mình anh Minh , ta nhắc Tổ Mai thì anh bảo chỉ định nhỏ Mai chơi thôi . Ai dè Tổ Mai lại tưởng thật.

Có cái gì nhói lên trong ngực Tổ Mai . Nếu quả thật Minh đã nói như vậy thì đúng là Mai đã làm . Một sự làm lẫn ngốc ghê đến tội nghiệp.

Tan học , Tổ Mai không muốn về nhà . Còn chưa biết đi đâu cho khuây khoa

? thì Nhật Uyên đã hỏi :

– Mi buồn lắm phải không ? Ai mà biết được...

Buồn làm cái quái gì ? Dễ thương người ta sẽ chết hết khi không được yêu chắc ?

– Đành rằng không phải vậy , nhưng mà kẻ nào không biết buồn thì kẻ đó không có trái tim.

– Thôi đi , đừng có triết lý dài dòng nữa ta chán lắm rồi - Tổ Mai bực bội gắt.

– Thì thôi ta không nói nữa . A ! Ai như anh Tiến kia Mai.

Tổ Mai đảo mắt nhìn quanh , Nhật Uyên kéo tay bạn chỉ về phía ngã tư Xô Viết Nghệ Tĩnh – Dinh Tiên Hoàng

– Kia... Kia ! Kiếm ở đâu vậy...

Đúng là Tiến thật . Anh đang tươi cười đưa tay vẫy vẫy , Nhật Uyên liếc bạn rồi nhăn mũi cười :

– Vui rồi nhé ! Đừng có mà quạu quọ với người ta...

Đây chính là cái người mà Thanh Mai kể với mình , chỉ có điều là thỉnh thoảng anh mới đến đón Tổ Mai ở trường . Ấy là lúc anh đang nhức đầu vì mới bong bong của mình và muốn thư giãn đầu óc một chút.

– Nhật Uyên lên luôn , anh đưa về.

– Công an phạt chết ! Nhật Uyên tinh nghịch lắc đầu.

– Không sao đâu ! Có gì thì sẽ bắt Tổ Mai năn nỉ giùm - Tiến nói đùa.

– Em thêm mà năn nĩ ! Tổ Mai nghinh mặt nhìn người tài xế của mình.

Vừa lúc đó , một chiếc xích lô chạy tới . Nhật Uyên nhanh nhẹn gọi lại và nhảy tót lên , đoạn quay ra trêu Tổ Mai :

– Như vậy cho bớt rắc rối . Ta không muốn lôi thôi với mấy chú công an.

– Có vẻ như Mai đang bực bội điều gì phải không ?

Về dọc đường , Tiến hỏi . Vì Tổ Mai ngồi ở sau lưng nên anh không thấy một thoáng bối rối trên gương mặt cô :

– Tại nhỏ Uyên chọc em... Anh Tiến về hỏi nào ?

– Mới sáng nay !

– Anh Hai em có về không ?

– Cả bọn về chung.

Hết chuyện gì để hỏi . May sao cũng vừa về tới nhà , Tổ Mai thấy Tiến có vẻ do dự bèn nói ngay.

– Anh vô chơi với anh Hai em.

Tiến phì cười :

– Chơi cả tháng nay đến chán chê rồi !

– Vậy thì chơi với ba mẹ em và anh Trường.

– Đề nghị có vẻ hợp lý đấy - Tiến hóm hỉnh cười – Nhưng anh chỉ thích chơi với một người tên là... Tổ Mai thôi !

Một thoáng bối rối xuất hiện trên gương mặt cô gái trước câu nói nửa đùa nửa thật này.

Cô chưa kịp trả lời thì Tiến đã nói tiếp :

– Chiều nay Mai có rảnh không ? Nếu rảnh , anh em mình đi xem phim đi !

Tổ Mai lắc đầu :

– Để hôm khác . Chiều nay em bận.

– Vậy cũng được.

Thật ra Tổ Mai chẳng bận gì cả . Chỉ vì cái thông tin quá mới mẻ của Thanh Mai đã khiến cô cảm thấy trong lòng bứt rứt khó chịu . Có lẽ đó chính là cô gái Việt Kiều mà hôm nào Minh đã nói với mình . Chút gì giống như sự ghen ghen khiến lòng Tổ Mai tê dại đi rồi cô tự giấu cột sự yếu đuối của mình . Đã biết trước rồi , đã đối mặt sòng phẳng với nhau rồi , việc gì phải đau khổ như vậy.

Ấy thế mà... chuyện con tim nào bao giờ ai biết ?

Hạnh phúc bên này , tai họa ở bên kia !

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 19

– Ai vậy anh Minh ? Kim Xuân hỏi khi vào đến phòng.

– Một cô bạn cũ của anh !

– Em thấy chị ấy... thế nào ấy ! Trông cứ như là người nước ngoài vậy ?

Minh bật cười :

– Người nước ngoài ở chỗ nào

– Ai lại đi thăm bệnh mà ăn mặc... kỳ cục như vậy ! Kim Xuân nhăn mặt.

– Em khắt khe quá đấy ! Minh nói đùa - Mỗi người mỗi sở thích riêng , cũng như Kim Xuân chỉ thích mặc áo bà ba vậy đó.

– Anh lại chọc quê em nữa rồi , chán ghê ! – Kim Xuân phụng phịu như một cô bé.

– Tối nay Xuân về ngủ nhà – Minh phân công – Còn anh sẽ ở lại đây với ba . Nhưng nhớ là sáng mai phải vô sớm trông chừng ba cho anh đi công việc một tí.

Người cha tưởng đã ngủ , bỗng chợt mình rồi lên tiếng :

=Thằng Minh bận thì cứ đi . Ba ở một mình được.

Kim Xuân nhanh nhẩu đỡ lời ông :

– Bác đừng lo , cháu sẽ vô sớm . Ở nhà một mình , cháu cũng buồn.

Nhìn sắc diện hồng hào của cha . Minh không giấu được niềm vui :

– Ba thấy trong người ra sao hả ba ?

– Chưa bao giờ ba thấy dễ chịu như lúc này – Ông Dân âu yếm nhìn con . – Có cảm giác như ba đang bình phục dần dần vậy - Đến hôm nào thì chạy thận tiếp tục ?

– Bác sĩ đang theo dõi ba à ! Lẽ ra thì phải chạy từ hai hôm trước , nhưng thấy ba không có triệu chứng sung phù vì ứ nước nên bác sĩ nghi ngờ là ba chỉ bị suy thận cấp tính.

– Có nghĩa là sao vậy anh ? – Kim Xuân hỏi.

– Có nghĩa là quả thận còn có khả năng được phục hồi , và ba anh sẽ hết bệnh.

– Thật à ? – Kim Xuân nói như reo.

– Hy vọng là đúng như vậy.

Niềm vui của hai đứa trẻ như truyền sang người cha . Ông ngồi thẳng dậy đưa ta vuốt tóc Kim Xuân.

– Vất vả quá phải không con ?

– Dạ... có chi đâu bác ! Thấy bác khỏe con mừng lắm . Bác biết không , con đã vái cho bác khỏi bệnh , con sẽ ăn chay một tháng !

Cả hai cha con đều nhìn sững Kim Xuân . Trong lúc đó , cô gái vẫn hồn nhiên kể tiếp những điều van vái của mình.

– Con còn khẩn bà ngoại và mẹ con phù hộ cho bác nữa.

Có lẽ lúc ấy nỗi vui mừng trước sự hồi phục của ân nhân quá lớn nên nó lấn át được nỗi đau đớn tự giày vò Kim Xuân suốt mấy tuần qua . Tạm thời Kim Xuân lấy làm hài lòng với sự đổi chác này . Ít ra thì nó cũng không đến nỗi vô ích.

Riêng Minh , anh vẫn cứ đinh ninh rằng đó là số vàng của mẹ Kim Xuân để lại . Chính vì vậy mà sự biết ơn cũng có mức độ nhất định của nó . Và trong trái tim chàng trai ấy , cô bé Tổ Mai đã trở thành một nỗi đau âm ỉ . Khi chọn cho mình quyết định cắt đứt với tình cảm với Tổ Mai cũng chính là lúc Minh thấy rằng cuộc đời mình đã đến gần một ngõ cụt không lối thoát . Phải dừng cảm lắm Minh mới ngăn được bước chân mình đừng tìm cô gái ấy .

Thế là mấy tháng qua , cái đầu đã chiến thắng con tim trong cuộc đấu không cân sức này.

Ấy vậy mà... khi vừa hay tin người ta đi với người khác , trái tim Minh đã rã rời . Như thế có nghĩa là không dễ gì quên được người ta.

Cả buổi sáng hôm ấy , có người con trai ngồi nhâm nhi nỗi buồn của mình bên những giọt cà phê và mưa giăng mù trời.

Cũng buổi sáng hôm ấy , chàng trai kỹ sư Tiến sau một hồi đứng ngắm mưa giăng bên cửa sổ , bỗng hoảng hốt chạy đi tìm áo mưa.

– Các ông chờ một chút , hoặc là nghỉ giao lao đi ! Tôi sẽ quay về ngay.

Bốn cặp mắt của bốn chàng kỹ sư còn lại cũng ngơ ngác một lượt.

- Cậu định giờ trò gì nữa đây ? – Chinh nhăn mặt nhìn bạn.
- Chuyện nghiêm túc mà...
- Bảo - Một chàng trai ba mươi tuổi , chưa vợ , một trong những thành viên của nhóm nhìn bạn - Thủng tỉnh nói :
- Đề nghị bàn bạc công khai dân chủ !
- Chuyện nghiêm túc thì không có gì phải giấu giếm ! – Một người khác lên tiếng tán thành.

Nhận ra tiếng Nguyên , anh chàng trưởng nhóm đang đứng quay lưng về phía mình , Tiến bật cười hì hì :

- Còn ông , ông đang có điều gì bí mật mà giờ... lặng lẽ ngấm mưa rơi vậy ? Đề nghị công khai luôn.

– Tôi khác , ông khác - Nguyên vẫn không quay lại.

– Ý cậu muốn nói mình là nhóm trưởng kia đấy.

Tiến giữ giọng châm chọc nhưng không hề có chút ác ý nào.

Trong lúc đó , thành viên cuối cùng của nhóm năm người là Tín đang cầm cái ghi chép điều gì đó vào sổ tay của mình ra bộ như chẳng hay biết gì câu chuyện chung quanh.

– Nè , tớ vừa nghĩ ra một trò chơi . Các ông muốn biết người yêu lý tưởng của mình là người như thế nào thì cứ điền vào chỗ trống . Tớ sẽ tính cho.

Nhưng Tín vừa đưa quyển sổ lên , Tiến đã thò tay chụp lấy ngay , và giấu biến vào hộc tủ của mình :

– Được rồi ! Chẳng lẽ các người ngồi đây canh hoài hay sao ? Coi chừng có người mắc mưa cảm lạnh đây !

Tiến phì cười lấy quyển sổ trả lại cho Tín rồi cẩn thận gói chiếc áo mưa vào bọc ni lông.

– Sợ con nhỏ Tố Mai bị ướt hay sao mà cụ bị tùm lum vậy ? Tớ lướt Bảo trâu bạn.

– Thế nào Chinh ? - Tiến quay sang Chinh hỏi lại.

– Tớ không phản đối , nhưng...

– Câu nói bỏ lửng của Chinh khiến cả nhóm quan tâm . Nhiều tiếng hỏi cùng một lượt vang lên :

– Sao ?

– Tớ chỉ có một cô em gái , mà các ông có đến những bốn người , không khéo chiến tranh có thể bùng nổ...

– Thôi nhường cho thằng Tiến - Bảo láu lỉnh nhìn bạn - Trời đang mưa đầy trời thế kia mà hấn vẫn không quản ngại... thì đích thực đó là tình yêu chân chính rồi.

Tiến nháy mắt một cách hóm hỉnh nhưng không trả lời . Ngoài kia mưa như cũng chiều lòng người nên đã nhẹ hạt . Tiến nhìn đồng hồ rồi vội vã phóng xe đi.

Trong lúc đó , vừa nghe tiếng keng ta trường vang lên , Tổ Mai đã nói ngay :

– Mưa như vậy , làm sao về được ? Uyên có mang áo mưa không ?

– Nhật Uyên gạt đầu :

– Có... nhưng chỉ có một.

– Vậy thì nhờ Uyên về trước đi , ta chờ tạnh mưa đã.

– Uyên ở lại luôn với Mai.

Hai cô gái nép mình trước mái hiên của phòng bảo vệ lặng lẽ ngắm mưa rơi .

Giờ đây hai tâm hồn ấy là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Tổ Mai bỗng quay sang hỏi bạn :

– Chùng nào Uyên đi ?

– Bị hỏi bất ngờ , Nhật Uyên ngơ ngác không hiểu.

– Đi đâu ?

– Thì đi... với anh hạnh của mi.

Đôi mắt Nhật Uyên chợt buồn :

– Cũng chưa biết nữa... mà cũng có thể sẽ không đi !

Tổ Mai trở mắt nhìn bạn :

– Cậu đúng là... là...

Còn chưa kịp tìm được từ gì để nói cho hết ý của mình thì chợt Tổ Mai im bật . Cô vừa thoáng thấy một đôi mắt bên kia đường đang đắm đắm nhìn sang . Làm sao làm lẫn được cái tia nhìn buồn như mưa rơi kia ? Làm sao quên được những buổi tan trường ngày nào cũng chính tia nhìn đó đã làm rú chân Tổ Mai khi cô nhận ra điều khác lạ trong trái tim mình ? Nhưng anh ta đến đây để làm gì ? Hẳn là không phải để tìm chút kỷ niệm còn sót lại bên ly cà phê bắt rang thưở nào ! Ôi , tình yêu đầu đời , sao vẫn lê thê hoài như tiếng mưa rơi !

– Nhỏ Mai , nhìn xem ai kia ?

Vừa nép người tránh cơn gió nghịch ngợm vừa ném vào mặt những hạt mưa muện màng . Nhật Uyên vừa kéo tay bạn . Nhưng Tổ Mai không dám nhìn lên vì cô cứ ngỡ Uyên sẽ chỉ sang bên kia đường :

– Ta thấy rồi.

Nhật Uyên mở cặp lấy áo mưa mặc vào . Tổ Mai đã nhận ra sự khác thường trong cử chỉ của bạn . Cô ngược lên chưa kịp hỏi thì đã thấy ngay câu trả lời :

– Uyên đi đâu vậy ? Lên đây anh chờ về luôn một thể.

Tiến đã ngừng xe ngay sát cổng , thấy Nhật Uyên định vẫy xích lộ , anh vội kêu lên . Cô gái vui vẻ dừng lại.

– Vậy cũng được ! Trời mưa như vậy chắc mấy chú công an cũng không nở phạt mình đâu.

– Yên trí ! Giờ này chỉ có mấy cái trụ đèn đứng gác thôi . - Tiến nói đùa với Uyên rồi quay sang Mai – Anh mang áo mưa cho Mai đây.

A , đúng rồi ! Tổ Mai bỗng kêu thầm trong bụng . Đây là cơ hội để trả thù . Thử xem anh ta có còn lên mặt không cho biết . Ít ra thì Tổ Mai cũng phải có được những giây phút hả hê như thế này chứ !

Nghĩ vậy , Tổ Mai bèn cố nở một nụ cười thật tươi với Tiến :

– Cầm giùm em chút ! Tổ Mai đón lấy chiếc áo mưa từ tay Tiến rồi đưa cặp sách của mình cho anh.

Xong đâu đấy , cô nàng chễm chệ ngồi lên yên sau rồi vòng tay qua người Tiến ra phía trước để giữ lấy chiếc cặp . Nhật Uyên cũng leo lên . Chiếc xe chở ba lao đi trong mưa.

Trong quán cà phê bên kia đường có người cũng đứng bật dậy và lặng lẽ đội cơn mưa đi lang thang như một kẻ mất hồn.

– Anh đi đâu mà mưa ướt hết tron vậy ?

Kim Xuân hốt hoảng kêu lên khi thấy cái đầu sưng nước của Minh vừa lộ vào phòng . Cô chụp lấy chiếc khăn bông dúi vào tay anh . May mà phòng bệnh chỉ có họ với nhau vì sáng nay người nằm chung phòng đã ra viện .

Minh ngượng ngùng nói như phân bua :

– Anh định đi về nhà , nhưng quên mang theo chìa khoá.

– Hay là để em về lấy quần áo vô cho anh ? Kim Xuân sốt sắng đề nghị.

– Để anh về cũng được...

Cô gái bỗng cười khúc khích :

– Anh đi như vậy , không khéo người ta lại tưởng anh thất tình cô nào thì nguy . Thôi , để em đi cho.

Còn lại một mình , Minh mới bắt đầu thấm lạnh . Cái lạnh từ trong xương tủy lạnh ra , lạnh đến nỗi anh chàng không còn biết mình lạnh vì mưa gió ngoài trời hay là vì trong lòng cũng đang mưa bão toi bời ! Chắc là vì cả hai (đáng đời ai biểu sù người ta á hihihih).

Ông Dân đã ngủ say , Minh ngồi bó gối nhìn cha . Những nỗi lo mơ hồ bất ngờ ập đến . Chẳng biết rồi sẽ chống chọi tới đâu ? Chợt Minh nhớ đến Kim Xuân . Cô gái ấy tốt biết bao . Giá mà có Tổ Mai thì hẳn là... mọi chuyện đã khác đi rồi . Tự dưng Minh bỗng muốn được nói với Kim Xuân một lời rằng anh sẽ mãi mãi biết ơn cô , mãi mãi sẽ không bao giờ quên được những ân tình của cô đối với cha con anh...

Cô y tá trực ngạc nhiên khi thấy Minh tìm mình.

– Có chuyện gì vậy anh Minh ? Bác bị làm sao ?

Minh lắc đầu :

– Không ? Tôi chỉ muốn nhờ cô trông chừng ba tôi một lát... tôi bận chút chuyện phải đi.

– Được rồi , anh cứ đi đi !

Minh đi như chạy xuống cổng bệnh viện , và gọi một chiếc xe xích lô vừa trở tới . Anh chàng vội vã leo lên . Giờ đây Minh không còn biết là mình

muốn gặp Kim Xuân hay là muốn được nhìn ngôi nhà có cô con gái kiêu kỳ vừa đặt một dấu chấm hết cho những hy vọng hảo huyền của anh.

Cổng vào đã khoá . Minh vào nhà bằng chìa khoá riêng của mình . Chắc là Kim Xuân đang ủ đồ . Cô gái ấy vốn tính hay cẩn thận nên chưa bao giờ Minh phải mặt đồ nhà... Nhưng Minh đã đoán sai , hoặc chỉ đúng một phần vì Kim Xuân đã ủ đồ xong và đang lặng người đứng bên cửa sổ . Cô không hề biết có người vào nhà . Mãi đến khi nghe tiếng Minh gọi , cô mới giật mình quay lại.

– Ai trông chừng bác mà anh về ?

– Anh nhờ mấy cô y tá trông giùm...

Đến lúc ấy Minh mới hiểu điều gì đã khiến Kim Xuân đứng lặng người bên cửa sổ . Vẫn tiếng đàn ấy...

– Ai đàn vậy , anh biết không ?

Minh khẽ gật đầu :

– Xuân thử đoán xem ?

– Chắc là của anh chàng kỹ sư ?

– Không phải !

– Vậy thì... của ông bác sĩ con ?

Kim Xuân tỉnh ngịch nhìn Minh.

Anh lại lắc đầu . Minh biết rất rõ ai đang chơi đàn , bởi lẽ đã có ít nhất một lần , tiếng đàn ấy đã dành riêng cho anh.

– Em học đàn bao giờ ?

– Năm em học lớp tám . Cạnh nhà có nhạc sĩ già , bác ấy dạy em.

– Sao em không thi vào trường âm nhạc ? Em đàn hay lắm !

Được khen , cô gái đỏ mặt.

– Anh Hai bảo em đàn như mèo quào.

– Anh ấy nói đùa đấy !

– Còn anh thì nói thật chắc ?

Tổ Mai , cô gái ấy chính là Tổ Mai , khúc khích cười trêu Minh . Anh chàng tỉnh bơ gật đầu.

– Ủ... nói thật... chắc là ở nhà em hay chơi đàn lắm phải không ?

Minh vừa nói vừa xoa nhẹ mấy đầu ngón ta nhỏ nhắn nhưng đã chai cứng cô của gái . Tổ Mai lắc đầu , lại cười :

– Em chơi đàn tùy hứng lắm . Có khi nửa đêm thức giấc , thích chơi thì chơi . Thường thì vào buổi tối và sau khi ngủ trưa dậy...

Minh nhìn đồng hồ trên tay Kim Xuân . Đã ba giờ chiều . Có nghĩa là Tổ Mai vừa ngủ trưa dậy . Tiếng đàn nghe thật vui , thật trong trẻo.

– Không lẽ... cô gái bên ấy biết chơi đàn ? Kim Xuân nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

Cái gật đầu của Minh thay cho một câu trả lời . Kim Xuân có vẻ thất vọng .

Cô vẫn nghĩ đó phải là tiếng đàn của một chàng trai . Và có lúc cô đã để cho lòng mình bay bổng mỗi khi cái âm thanh thánh thót , ngọt ngào đó vang lên . Hoá ra lại là của một cô gái.

Bất ngờ Minh đóng sập cửa sổ lại , giọng gay gắt :

– Nghe làm gì cái thứ đó...

– Ồ kia... anh làm sao vậy ?

Kim Xuân chưa hết ngạc nhiên thì đã thấy mình lọt thỏm trong vòng tay Minh . Cô gái bàng hoàng vì điều bất ngờ ấy và khi biết chắc rằng đó là sự thật , cô bỗng bật khóc.

Gã con trai hốt hoảng tời cô gái ra và mặt mày anh ta cũng tái xanh , tái xám.

– Anh xin lỗi em... tha lỗi cho anh...

– Anh không có lỗi gì hết... chỉ có em- Giọng Kim Xuân ghen ngào.

– Anh... thật chẳng ra làm sao !

Minh úp mặt vào đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô gái , lòng tràn đầy một nỗi hồ thẹn...

Thì ra anh chàng đã sửa chữa sai lầm này bằng một sai lầm khác . Điều đó thật tai hại.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 20

Này cô bé ! Có lẽ anh phải bí mật lắp đặt một đường dây điện thoại đặc biệt để anh em mình liên lạc với nhau.

Tiến đang ngồi vắt vẻo trên bệ cửa sổ ngắm nhìn trời mây non nước (thật ra chỉ thấy được một khoảng trời nho nhỏ bằng bàn tay và một bức tường vừa cao , vừa dày trước mặt) bỗng quay sang nhìn Tổ Mai một cách chăm chú khiến cô chột dạ :

– Nói chuyện với em thì... chán chết đi !

– Khi nào chán thì lại nghe em đàn... Anh Hai em vẫn khoe cô em gái út mà !

– Anh ấy chỉ giỏi tài... nói dóc !

– Nào , thì cứ thử đàn xem ?... - Vừa nói xong , như sực nhớ ra điều gì . Tiến vội cái chính ngay . Mà thôi đã tới giờ nghỉ trưa của cô út rồi , anh về đây.

Tổ Mai lắc đầu cười lớn lên :”

– Bữa nay không ngủ được , anh cứ ngồi chơi đi !

– Nhưng... Tiến bỗng ngập ngừng – Anh chỉ sợ làm phiền em , với lại... sợ

bị rầy !

– Điều đó là chắc chắn rồi !

Cả hai giật mình quay lại , thấy Chinh đang khệ nệ bê một chồng sách đến đặt lên bàn rồi phủ tay thở phào :

– Cho anh gởi ở đây , phòng anh chật cứng rồi !

– Sách gì mà nhiều dữ vậy ? Tổ Mai tròn mắt nhìn anh.

– Điện thoại ! Chinh đáp gọn lỏn rồi quay sang bạn – Còn ông định mang mấy sợi dây cáp của ông ra mà cột con bé đấy à !

Tiến nói như phân bua :

– Chuyện ấy thì tôi không dám... Tôi chỉ muốn được nghe cô út chơi đàn thôi.

Chinh nhìn đồng hồ rồi gật đầu :

– Giờ này hết nghỉ trưa của thiên hạ rồi , em đàn một bài gì đi , Tổ Mai !

Tổ Mai so dây đàn.

Và đó chính là tiếng đàn đã khiến hai kẻ bên kia bức tường ngăn ngại.

– Sao em không thi vào trường âm nhạc ? - Vừa dứt tiếng đáng , Tiến đã hỏi ngay.

Tổ Mai nhìn sững anh , cổ họng tắc nghẹn . Chinh anh tá cũng đã có lần hỏi Mai như vậy ? Ở đời sao lại có lắm điều trùng hợp ngẫu nhiên đến lạ lùng.

– Em đang nghĩ gì vậy ? Tiến kéo ghế ngồi cạnh Tổ Mai , một tay giữ lấy cần đàn không cho cô bấm những hợp âm lộn xộn , vô nghĩa.

– Người ta nói đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn nhưng em thấy chẳng đúng một tí nào.

– Sao thế ?

– Có người đôi mắt nhìn thật buồn , thật ngay thẳng vậy mà lòng dạ họ lại đen tối , xấu xa.

– Ví dụ như...

– Thì em... nói chung vậy đó !

– Thế cô nhìn thử xem anh là người như thế nào ?

– Em không biết ? Tổ Mai lắc đầu.

Tiến bỗng đặt bàn tay lên vai Mai , xoay người cô lại . Hai mắt anh nhìn cô sáng rực :

– Em thấy gì trong đó ?

– Tổ Mai đã thấy , song cô không dám nói ra , Tiến lại giục :

– Nào , em thấy gì hả cô bé ?

Tổ Mai nghiêng đầu nói nhanh :

– Thấy có em trong ấy... nhưng xấu lắm.

Tiến từ từ thả ta ra và mỉm cười :

– Không xấu đâu , đối với anh em dễ thương như một con búp bê.

Câu nói của Tiến làm Tổ Mai phật lòng :

- Em không phải là búp bê !
- Tại sao ? Tiến ngạc nhiên hỏi.
- Búp bê chỉ để dành trưng trong tủ kính.

Tiến cười :

- Đúng rồi ! Anh mà có được một đứa em gái như Tố Mai anh sẽ bỏ vô tủ khoá lại.

- Ghê quá ! Bởi vậy mà anh chẳng có đứa em gái nào.

Tiến là con trai út và duy nhất trong một gia đình chỉ toàn con gái . Chính vì vậy mà anh chàng cứ hay than thở về sự đơn độc của mình . Năm ngoái , người chị kế của Tiến đi lấy chồng nót , thế là cậu ấm một mình , một giang sơn . Khỏi kể mai mối , lui tới , ấy vậy mà anh chàng vẫn không chịu . Châm ai . Đến nỗi bà mẹ già sốt ruột ca cẩm :

- Con còn chờ cái gì nữa/ Hay là chờ ta với ba mày xuống lỗ rồi mới chịu cưới vợ , hả Tiến ?

Anh con trai gần 30 tuổi đầu , lớn người , lớn xác vậy mà vẫn còn mè nheo với mẹ :

- Má ráng chờ thêm ít bữa nữa . Tui . con kéo xong đường dây điện thoại cho thằng Duyên Hải rồi con sẽ dẫn về cho má một cô con dâu ngon lành. Đến khi kéo xong đường dây Duyên hải , vẫn không thấy thằng con đá động gì đến chuyện cưới vợ , bà mẹ lại giục :

- Hay là mày đợi đến lúc dẫn luôn cháu nội về cho má ?

Tiến gãi đầu , gãi tai cười trừ :

- Không phải tại con đâu má ! Cái cô mà con định cưới cho má... u ? a quên , cho con đã không thèm chờ.

- Mày không cưới thì ba má cưới cho , tới lúc đó là không được lựa chọn tới lui nữa nghe con !

- Ấy chết ! Má để từ từ con tính.

- Tính sao thì tính , nhưng chỉ được nội trong năm nay , bước ra ngoài ngày , tuổi con xấu lắm...

Biết mẹ hay tin dị đoan nên Tiến chỉ dám cười thầm trong bụng . Hai vợ chồng già chờ mãi đến cuối năm , lại bị thằng con trai khát nợ lần hồi.

- Năm nay không được thì sang năm tới , lo gì hả má ? Con có già đâu ?

- Nhưng mà ba má ngày một già , ngày một yếu , không thấy mặt con dâu , không thấy cháu nội , thì chết không yên đâu con ạ !

Thương cha mẹ , Tết năm đó , Tiến bấm bụng theo hai ông bà gì đi coi mắt vợ . Đó là một đám rất khá , lại là con một . Chẳng biết chuyện xem mắt , xem mũi thế nào mà chiều mừng ba Tết , Tiến hót ha hót hải chạy đến nhà thằng bạn thân :

- Ông làm ơn cho tôi tị nạn tối nay . Nguy quá !

- Có chuyện gì vậy ? Chính ngơ ngạc nhìn bạn.

Tiến cố nín cười , kể :

– Hôm qua ông ba cụ bắt tớ đi... coi vợ ! Chẳng biết họ hẹn hò gì với nhau mà hôm nay tới lượt người ta sang coi mắt mình . Tức cười chết đi được.

– Ai thế ?

– Con gái rượu của ông chủ ga ra Đồng Khánh . Cậu biết nhà đó mà.

– Nhớ rồi . Con bé cũng đẹp đấy chứ ?

Tiến rút cổ :

– Chỗ bạn cũ của ông bà già... nhưng tớ ớn quá ! Cô nàng cứ nhìn tớ như muốn ăn tươi , nuốt sống vậy.

– Cậu cường điệu quá đấy , tớ biết Kiều Thu mà !

– Chắc gì ông đã biết hơn tôi ? Tiến thôi cười – nhưng cô nàng nhảy đầm đẹp khỏi chê... nhưng tất cả chỉ có vậy thôi ! Mà ông thấy rồi đó , tớ làm gì có thời gian để nhảy đầm với nàng ta ?

– Nhưng ít ra cậu cũng phải lịch sự một chút chứ ? Ai đời mời khách đến nhà rồi lại bỏ đi chơi ?

– Đi trốn chứ đi chơi bởi gì ? Mà tôi có mời họ đâu ? À ! Cà nhà đi vắng hết rồi hả ?

– Ba mẹ và thằng Trường đi chúc tết bạn bè , đồng nghiệp . Còn Tổ Mai mới chạy đâu đó...

Vừa nhắc tới Tổ Mai thì cô bé xuất hiện Thấy Tiến , Tổ mai reo lên :

– Bắt gặp rồi ! Anh Tiến lì xì cho Mai đi chứ !

Tiến đứng dậy thọc tay vào túi quần , rồi đến túi áo , gương mặt lộ vẻ thất vọng :

– Hồi nãy đi gấp quá nên anh quên mang theo . Thôi thì lì xì thứ khác vậy . Nào , bé Mai thích gì ?

– Không có thì để hôm khác ! Tổ Mai nói với vẻ cảm thông.

Đang nói chuyện chợt Chinh xem đồng hồ rồi kêu lên :

– Chết rồi ! Chiều nay anh có hẹn . Tổ Mai ở nhà chơi với anh Tiến nghe.

– Làm gì bây giờ hở anh Tiến ? Nói chuyện chán chê rồi Tổ Mai bỗng hỏi :

Tiến đẩy hộp mứt đến trước mặt cô :

– Cắn hạt dưa thi !

Tiến thua , chưa biết làm gì để gỡ , nhác thấy bàn cờ tướng để trên tủ búp phê , Tiến nói ngay :

– Chơi cờ đi !

– Được thôi , nhưng anh phải chấp Mai...

– Ủ , thế Mai muốn anh chấp con gì ?

– Chấp Mai ông tướng đi ?

Biết Mai trêu mình , Tiến bật cười :

– Rồi chấp luôn...

Hai người chơi ngang ngựa , kỳ phùng địch thủ gặp nhau nên bất phân thắng

bại.

Bỗng Tổ Mai cười khúc khích :

- Đưa tay lên , đầu hàng đi !
- Cái gì ? Tiến ngạc nhiên hỏi lại.
- Anh thua rồi !
- Làm sao thua được ? Tiến vẫn có cái lời.
- Làm sao được thì làm ! Mai vênh mặt lên một cách khoái chí.
- Thì cứ đi thử coi.
- Xem nè ! Pháo đầu... xuất tướng... xe đâm thọc .- Giọng Tổ Mai ê a như hát.

Tiến lắc đầu kêu lên :

- Không được , mai ăn gian ! Ai lại đi chơi cờ rình như vậy ?
- Ai rình hồi nào đâu ? Tại anh Tiến không thấy chứ bộ . Con xe của người ta nằm đây từ nãy giờ.
- Thôi huề , chơi bàn khác.

Lần này Tiến lại tiếp tục thua . Tổ Mai vẫn giữ nguyên giọng trêu Tiến.

- Khuyết sĩ kỳ vọng xa , hôm nay tiên sinh nương quân nhiều quá đấy .

Chúng ta sẽ có một bữa đại tiệc bằng những món nướng.

Tiến đưa tay cóc nhẹ vào trán Tổ Mai.

- Lém lỉnh ! Năm nay em mấy tuổi ?
- Hai lần tám !
- Trắng tròn ! Tiến kêu lên – Hèn chi mà...
- Mà sao ?
- Không sao cả - Tiến lắc đầu bây giờ làm gì nữa đây trắng tròn ?
- Tên người ta là Tổ Mai – Cô gái bắt bẻ.

Tiến lúc lắc đầu một cách bướng bỉnh :

- Anh cứ gọi , ai không thích thì mặc kệ người ta.
- Từ hôm đó , Tiến đã âm thầm để ý đến cô bé . Như một người anh tận tụy , tất cả các kỳ thi của Tổ Mai đều có Tiến bên cạnh . Anh chăm chút , chỉ dẫn cô bé hơn cả Chinh , hơn cả Trường . Cho đến một ngày , cái ngày buồn hơn tất cả mọi ngày đối với Tiến , khi anh nhận ra rằng cánh chim nhỏ của mình đã vỗ cánh tung bay...

Hôm nay không đi học sao Tổ Mai ?

Tiến ngạc nhiên khi một buổi sáng đến tìm Chinh , vẫn thấy Tổ Mai ở nhà . Nghe tiếng đàn , anh chạy lên phòng cô . Tổ Mai đang ngồi trầm ngâm bên cửa sổ . Những giai điệu cuối cùng của bài Love Story như còn ngưng đọng lại trên cung đàn . Đôi mắt xa xăm mơ màng của Tổ Mai đã nói với anh rằng cô bé đang yêu !

- Xin lỗi , anh có làm phiền Mai không ?
- Ồ không ! Tổ Mai như sức tĩnh , cô vui vẻ đứng lên kéo ghế cho Tiến ngồi

– Em rất vui khi thấy anh đến . Vậy mà anh Chinh bảo anh đi Đà Lạt chưa về.

– Mai cúp cua phải không ?

– Không có đâu , sáng nay các thầy cô bận học chính trị nên cả trường được nghỉ.

– Thế nào , làm sinh viên có vui hơn hồi ở phổ thông không ?

Tổ Mai cười gật đầu :

– Có cái vui hơn nhưng cũng có nhiều chuyện rắc rối , phức tạp hơn.

– Chẳng hạn...

– Bạn bè không còn vô tư như ngày trước . Đôi lúc em có cảm giác như mình đã già đi.

Tiến bật cười :

– Đó là do em lớn lên đấy , Tổ Mai ạ.

Tổ Mai cúi mặt giấu một nụ cười vào những sợi tóc mây . Lát sau , cô ngẩng lên hơi đỏ mặt , hỏi Tiến :

– Anh Tiến... có người yêu chưa ? Sao Mai không thấy anh dẫn chị ấy đến chơi.

– Còn em ? Tiến nhìn xoáy vào mắt Tổ Mai.

– Không có đâu... em ghét bọn con trai lắm... có một anh chàng cứ đón đường em hoài , ghét ời là ghét !

Thôi đúng rồi ! Con bé nói ghét tức là nó đã thương anh chàng kia . Đàn bà con gái là chúa hay nói ngược !

– Anh về đây ! Tiến bỗng đứng bật dậy.

– Ở kìa , anh ngồi chơi với em đã - Tổ Mai kéo tay Tiến lại – Hôm nay anh không bận gì chứ ? Em muốn hỏi anh chuyện này.

– Để hôm khác , anh có hẹn , phải về bây giờ.

Anh chàng không hẹn ai cả mà lại chui vào một góc quán cà phê ngồi nhâm nhi nỗi buồn đang làm héo hắt cả lòng mình.

Băng đi một thời gian rất lâu , làm như chẳng bận tâm gì lắm đến Tổ Mai . Cho đến một hôm , Tiến chợt có cảm giác như mình đã lầm lẫn . Không đành lòng được , Tiến hỏi bạn :

– Chinh này ! Cậu nói thật đi , Tổ Mai có người yêu chưa vậy ?

Chinh chăm chú nhìn Tiến hồi lâu rồi bỗng phá lên cười :

– Ra là... cậu phải lòng cô út nhà mình ? Sao không chịu nói sớm ?

– Bây giờ đã muộn đâu ? Cậu không thấy Tổ Mai vẫn còn bé lắm hay sao ?

– Bé bỏng gì ? Nó đang thất tình đấy !

– Cái gì ? Cậu không đùa đấy chứ ? Tiến kinh ngạc kêu lên.

– Minh... chỉ đoán mò vậy thôi . Thấy mấy lúc sau này con bé có vẻ buồn buồn.

Chinh đã đoán đúng . Sau cuộc nói chuyện với Minh , Tổ Mai vừa buồn ,

vừa giận đến phát bệnh lên . Thường ngày cô gái ấy vô vui vẻ , yêu đời là thế , vậy mà tự dưng đâm buồn rầu , ủ dột và hay đâm chiêu , tư lự thì hẳn đó không phải là chuyện bình thường.

Tổ Mai không ngạc nhiên trước sự chăm sóc của Tiến , vì trước đây , anh vẫn như vậy , và cô đã quen xem anh như các anh của mình . Nhưng rồi có một lần , Tổ Mai bỗng nhận ra hoàn toàn không phải vậy , có lẽ giờ đây , cô không còn là một cô bé ở tuổi trăng tròn... Hai mươi tuổi , người ta có thể xem mình là người lớn.

Có một lần , Tiến đến chơi , Tổ Mai đột ngột đề nghị :

– Anh Tiến , chơi cờ với Mai đi.

Anh chàng đã bị chiêu bí mấy lần nên có vẻ e ngại :

– Chấp anh xe pháo , ngựa đi !

– Chấp anh bao nhiêu đó em còn quân đâu mà chơi ?

– Bằng không thì anh đầu hàng trước cho xong !

Tiến đã biết Tổ Mai chơi cờ từ lúc mới ba tuổi . Cô bé đã lần lượt hạ người thầy đầu tiên , cũng chính là cha mình . Sau đó đến hai ông anh ruột , rồi thì tất cả những bạn bè cùng trang lứa đều trở thành nạn nhân của cô . Đến nỗi mẹ cô , bà Liên phải than thở với chồng :

– Nó là con gái mình dạy làm chi cái thứ này ? Thấy con bé ngồi bên bàn cờ , em lo nó sẽ già trước tuổi mất.

Ông Chiến cười động viên vợ :

– Đây cũng là cách rèn luyện trí não cho con . Em đừng lo...

– Nhưng em biết tính Tổ Mai . Nó mà say mê cái gì thì không tài nào dứt ra được !

– Điều đó có gì không tốt đâu em ? Ông Chiến lại cười !

– Thôi , anh tính sao thì tính . Bà Liên cần nhằn chồng nhưng gương mặt đã dụ lại . Hết đàn hát , lại cờ xí , em phát mệt với cha con anh !

Khi biết chuyện , hai ông anh Tổ Mai khoái chí kêu lên :

– Mẹ nói phải đó . Con gái gì mà suốt ngày ngồi lì bên bàn cờ tướng ? Cho cô nàng giải nghệ thôi , kéo mai một cả hai đứa chúng con cũng không quỳnh nổi nó !

Tổ Mai ngênh mặt nhìn anh :

– Anh Hai chơi xấu ghen . Em méc mẹ hôm qua anh Hai đi chơi với bồ...

– Ê , đừng nói bậy ! Ai đi hỏi nào ? Chính lừ mắt nhìn em.

Tổ Mai vừa lùì lại gần mẹ vừa la to :

– Rõ ràng em thấy nè . Họ chờ nhau đi chơi đó mẹ.

Chinh quay sang mẹ phân bua :

– Mẹ đừng nghe con bé , nó trông gà hoá cuốc đấy mẹ à.

Cuộc đấu khẩu giữa hai anh em sẽ còn tiếp diễn nếu lúc ấy không có tiếng chuông gọi cửa . Tổ Mai nhảy chân sáo từ nhà bếp lên phòng khách và

mừng rỡ kêu lên :

– Anh Tiến.

– Anh thấy cửa không khoá nên vào đại . Tiến nói như để phân bua cho sự đường đột của mình.

– Hai anh em mình liên minh với nhau đi . Em đang bị tắt công ghê quá.

Tiến chìa tay ra cho Tổ mai :

– Nhất định anh sẽ bênh vựa em.

Thoáng thấy bóng em vừa bước từ nhà bếp ra , Tổ Mai thì thào :

– Bí mật nhé.

Tiến phì cười trước vẻ mặt cố làm ra vẻ quan trọng của Tổ Mai . Cô bé trợn mắt như hăm dọa rồi bỏ chạy ra khỏi phòng...

–... và giờ đây , nét mặt của cô cũng đầy vẻ nghiêm trọng như lần trước .

Xếp xong quân cờ của mình , Tổ Mai ngẩng lên nhìn Tiến.

– Em sẽ chấp anh xe , pháo , ngựa... nhưng với một điều kiện.

– Tất nhiên rồi ! Anh nghe đây !

– Người nào thắng sẽ được quyền bắt người kia làm theo mọi yêu cầu của mình.

Tiến nhăn mặt :

– Anh sẽ thua mất ! Em làm cho anh cảm thấy bất ổn như thế này... mà thôi... biết đâu được hôm nay anh sẽ gặp may.

Thoạt đầu , Tổ Mai còn ngồi nhịp nhịp tay lên bàn mỗi khi thấy đối phương di một nước cờ vụng về.

– Hạ thủ bắt hoàn đó nghe !

Khuôn mặt Tiến nhăn nhó trông thật khổ sở . Chợt mắt anh sáng lên :

– A , đây rồi , chịu thua đi cô nhỏ !

Trán Tổ Mai lấm tấm mồ hôi , đôi môi mím chặt hồi lâu mới thốt lên thành lời :

– Em chịu thua ?

– Bây giờ thì anh có quyền yêu cầu bất cứ điều gì phải không ?

– Miễn là... không quá khả năng của em.

Nhưng Tiến không vội nói ngay . Anh nhìn Tổ Mai hồi lâu như để cân nhắc rồi bỗng hỏi :

– Mai này ! Có phải hôm nay em muốn nói với anh một điều gì đó phải không ?

– Sao anh biết ?

– Là bởi vì em đã lơ đãng đến nỗi phải chịu thua... đúng vậy không

Tổ Mai gật đầu xác nhận :

– Quả thật , em cứ đinh ninh rằng mình sẽ thắng và sẽ có quyền đặt điều kiện với anh . Chính vì vậy mà em không tập trung tư tưởng được.

– Anh có một điều kiện mà nếu như không nói ra thì chắc em cũng hiểu .

Nhưng anh chỉ sợ khi đã nói ra , thì sẽ chẳng còn lại gì.

Tổ Mai cúi gằm , không dám nhìn Tiến . Cô đang sợ những điều Tiến sắp nói.

– Em có muốn nghe anh nói thật lòng anh không ?

Anh dịu dàng nói :

Một cảm giác sợ hãi phút chốc bùng dâng đầy trong lòng Tổ Mai . Cô đã muốn ngăn anh từ lâu , nhưng lại không dám vì sợ mình đã lẫn lộn . Nhưng bây giờ cô hiểu rằng mình đã chậm trễ . Thật lòng , Tổ Mai không muốn có một điều gì đó phá vỡ sự trong sáng của tình cảm vốn có giữa hai người.

– Em xin phép ba mẹ đến chơi nhà anh , Mai nhé !

Thì ra Tiến có cùng một nỗi lo sợ như Tổ Mai nên anh đã không nói . Và điều đó khiến cô gái vừa mừng , vừa thấp thỏm lo lắng.

– Để đợi hôm nào anh hai rảnh , em sẽ rủ anh đi cùng.

– Không để hôm nào cả , đi ngay bây giờ.

– Nhưng mà... Tổ Mai ngập ngừng.

– Không nhưng nhị gì hết . Đúng sáu giờ chiều nay anh sẽ đến đón em . Nhớ không đi đâu đấy . Anh sẽ sang xin phép ba mẹ đấy.

Tổ Mai thở phào nhẹ nhõm khi cửa phòng khép lại sau lưng Tiến . Hôm nay thế là thoát nạn . Kéo dài được thời kỳ hoà hoãn càng nhiều càng tốt.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 21

Cháu ngồi chơi , đợi một lát , em nó cũng sắp về rồi.

Bà mẹ của Quý đặt ly nước trước mặt Minh và nhìn anh với vẻ ái ngại . Sợ làm phiền chủ nhà , Minh vội nói :

– Bác cứ để mặc cháu !

Chợt đôi mắt bà mẹ sáng lên.

– Hình như nó về tới rồi kìa !

Đúng là Quý đã về . Anh chàng khệ nệ lớp man , lớp khoác trên vai mấy cái túi căng phồng . Vừa nhác thấy bạn , Quý đã quăng vội mấy cái túi xuống sân nhà , nhảy xổ tới :

– Cây trôn đâu mất biệt vậy ?

– Còn cậu ?

Quý chỉ tay về phía đồng đồ dưới đất :

– Bận bù đầu , bù cổ . Biết cái gì đó không ? "Hồ sơ thần chết" đấy . Đang làm luận văn tốt nghiệp.

Đôi mắt Minh chợt tối sầm . Quý nhận ra ngay , vội hỏi sang chuyện khác.

– Cậu đến tìm mình có chuyện gì không ? Trông cậu không được khỏe đây , Ninh à ! À , dạo này sức khỏe của bác ra sao ?

Nghe hỏi tới cha , Minh buồn bã lắc đầu . Đó chính là lý do đã khiến chàng trai ấy tìm đến đây.

– Tớ không biết phải nói thế nào bây giờ . Sau đợt điều trị bằng thận nhân tạo , ông cụ gần như khỏe hẳn . Bác sĩ bảo may mắn là bị suy thận cấp tính . Còn bây giờ...

Quý chăm chú nhìn bạn , và thăm hiểu rằng tình hình đã trở nên tồi tệ hơn.

– Không hiểu tại sao nữa... - Minh lắc đầu.

Các khớp chân của ông Dân bỗng nhiên sưng vù lên , nhức nhối . Một buổi sáng , Kim Xuân hốt hải gọi Minh.

– Anh vào mà xem , bác bị sốt cao hơn hôm qua.

Cột thủy ngân trong nhiệt kế ngấp nghé con số 40 . Minh đặt tay lên trán cha và rút tay lại :

– Pha dùm anh ly sữa.

M chạy bay ra đường . Hiệu thuốc vẫn còn đóng cửa . đành phải gọi vậy ! Chờ cho cơn sốt của cha dịu xuống , Minh mới dám rời khỏi phòng . Từ hôm đó , hình như ngày nào ông cũng bị sốt , lúc chỉ hâm hấp nóng , có lúc lại nóng hầm hập . Minh đã xin được việc làm ở một cơ sở sản xuất tận ngoài Bình Chánh , nhưng vẫn không thể nào xoay sở nổi . Hơn tuần lễ nay , chàng g trai ấy đã phải chạy trốn để khỏi nhìn thấy cha đang bị bện tật hành hạ , giày vò.

– Mình không còn cách nào khác . - Quý siết chặt tay người bạn cũ của mình.

– Hình như cậu có khách . Mình về đây . Chào mẹ cậu dùm mình.

Nhưng Minh chưa kịp đi ra thì đã thấy một cô gái xuất hiện . Quý nhanh nhẩu giới thiệu :

– Tưởng ai , hóa ra là Xuân Linh , hàng xóm của mình đây mà.

Cô gái gật đầu chào Minh và khẽ cau mày Minh cũng chào lại cô nhưng khôn nán lại . Họ chia tay ngang cửa ra vào.

Chờ cho bóng chàng trai khuất hẳn , Xuân Linh mới rụt rè hỏi :

– Bạn của anh đó à ?

– Ừ , bạn rất thân ! Bọn anh học chung với nhau trường Tổng Hợp , nhưng anh Minh đã nghỉ học rồi.

Xuân Linh có vẻ ngập ngừng , dường như cô muốn cân nhắc xem có nên nói tiếp về người vừa đi khỏi hay không ?

– Có chuyện gì vậy Linh ?

Quý đã nhận ra sự khác lạ Ở cô bạn gái nên lo lắng hỏi . Xuân Linh lắc đầu :

– Em không hiểu có nên nói cho anh biết hay không ? Minh không nhận ra

em , nhưng em biết anh ấy rất rõ.

– Thật à ?

– Tên anh ấy là Phạm Ngọc Minh phải không ?

Quý gạt đầu . Hai mắt Linh sáng lên :

–... Có một lần , Minh bị ngất đi ngay sau khi vừa lấy máu xong . Chính em đã pha sữa cho anh ấy uống . Vì vậy mà em nhận ra ngay anh ta khi mới vừa gặp.

– Em không nhớ lắm với người nào khác chứ Linh ?

– Anh không tin thì thôi . - Cô gái có vẻ bức bối vì bị nghi ngờ . - Có tháng , em thấy anh ta đến chỗ em bán máu đến hai lần , bác sĩ không cho nhưng anh ấy năn nỉ mãi . Anh không thấy người anh ta xanh như tàu lá đỏ sao ?

Quý đã hiểu rồi . Anh nhớ tới cách đây không lâu . Minh đã ngất đi ngay trước mặt mình . Lần đó , cả Quý và Kim Xuân đều không ai ngờ đến chuyện này . Không có sự nhầm lẫn ở đây , một khi chính Xuân Linh đã khẳng định , vì cô gái ấy làm việc ở phòng tiếp đón của Trung Tâm Truyền máu và Huyết học mà.

– Trời ơi ! Đến nông nổi ấy sao hả trời ? - Quý bỗng đập mạnh tay xuống bàn.

Xuân Linh hốt hoảng bước lùi lại :

– Có chuyện gì vậy anh Quý ? Anh Minh là người xấu à ?

– Không có gì đâu Linh ! Em có tiền không ?

– Chi vậy anh ? Em mới vừa lãnh lương và tiền thưởng sáu tháng đầu năm sáng nay.

– Đưa đi cho anh mượn , đưa hết tất cả , nghe chưa !

– Nhưng em phải biết anh mượn để làm gì ?

Xuân Linh ngơ ngác nhìn người bạn kỳ quặc và cũng chính là người yêu của mình.

– Cho thằng Minh ! Rồi anh sẽ xin mẹ để trả lại cho em.

Dù chưa hiểu đầu đuôi mọi việc ra sao , nhưng Xuân Linh cũng cố gắng lên . Cô chạy băng về nhà , không đầy năm phút sau đã trở lại chiếc ví căng phồng.

– Còn nguyên cả đây , em chưa xài đồng nào.

– Cảm ơn em !

Quý hấp tấp nói và chớp ngay lấy chiếc ví trên tay Xuân Linh , đoạn bảo cô :

– Em ở lại ăn cơm với mẹ đi , anh phải đi liền bây giờ.

Rồi chẳng đợi xem Xuân Linh có đồng ý hay không , anh chàng vớ lấy xe đạp cầm đầu cầm cổ chạy đi.

– Thằng Quý đi đâu vậy Linh ?

Bà mẹ từ dưới bếp lên chỉ kịp thấy cái lưng con trai đang gò trên chiếc xe đạp . Bà ngơ ngác hỏi cô gái :

- Dạ anh đi đến nhà anh Minh , bác à !
- Ủa ! Thằng Minh mới vừa ở đây mà ?
- Con cũng hông biết , thấy anh Quý có vẻ lo lắng ghê lắm !
- Chắc là ba thằng Minh bị sao rồi ! Nỗi lo lắng như được truyền sang bà mẹ , nên giọng bà cũng đầy lo âu.
- Bác cũng biết anh Minh hả bác ?
- Hai đứa nó chơi với nhau từ hồi còn ở lớp dưới , nhưng thằng Minh nghỉ học rồi.

Xuân Linh định nói cho bà mẹ biết chuyện Quý vừa hỏi mượn tiền mình nhưng nghĩ sao lại thôi.

- Con về bác ạ ! - Cô gái đứng lên cáo từ.
- Ở lại đây ăn cơm với bác . Nhà chỉ có hai mẹ con mà nó lại đi rồi , một mình tao nuốt không vô.

Bà mẹ và cô con dâu tương lai ngồi vào bàn ăn mà trong dạ cứ nhấp nhóm không yên . Chợt mí mắt trái của Xuân Linh giật giật mấy cái liền . Cô gái buông đũa đứng bật dậy ngó ra đường . Không thấy gì , cô lại ngồi xuống . Nhưng bữa cơm được bà mẹ chăm chút là thế mà giờ đây chẳng ai thấy ngon lành gì.

Xuân Linh rất tin vào linh tính của mình . Cô biết chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra nhưng sợ bà mẹ lo lắng nên cô cố gắng chẳng để lộ vẻ gì.

Mãi cho đến chiều , sau hi đi làm về , cô nàng mới thở phào nhẹ nhõm . Quả đúng như linh tính của Linh , Quý đã bị "mê" một miếng trăn và đi cà nhắc một chân . Cám ơn Phật Trời hãy còn thương xót , bản không thì chẳng biết rồi sẽ ra sao !

Nhưng đối với Quý , điều quan trọng không phải là việc mình bị húc đầu vào cột điện . Mọi chuyện xảy ra còn khủng khiếp hơn nhiều...

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 22

Tiếng chuông gọi cửa vang lên vào giờ này khiến Tố Mai hơi ngạc nhiên . Mới hơn chín giờ sáng mọi người đâu đã về ? Còn chị bếp thì đã đi chợ xong từ sáng sớm . Thế thì ai biết Tố Mai hôm nay có ở nhà mà đến tìm ? Chỉ có một khả năng duy nhất có thể xảy ra bởi vì anh Tiến biết rất rõ thời gian biểu của Mai . Nhưng anh bảo hôm nay bận đi Củ Chi mà ? Chẳng lẽ đã thay đổi kế hoạch rồi hay sao ?

Nhưng những điều phỏng đoán của Tổ Mai hoàn toàn sai bét . Khi cánh cổng mở ra , Tổ Mai không khỏi ngỡ ngàng trước một cô gái hoàn toàn xa lạ.

– Chị tìm ai ? - Tổ Mai nhả nhận hỏi.

– Tôi tìm ông bà bác sĩ... - Giọng cô gái run run.

– Ba mẹ em đi làm đến trưa mới về . Chị cần gì em sẽ nói lại dùm cho. Vừa nói Tổ Mai vừa len lén quan sát "kẻ lạ mặt" . Có lẽ chị ta lớn hơn Tổ Mai một vài tuổi . Gương mặt chị ta đẹp dịu dàng , phúc hậu . Đặc biệt , chiếc áo bà ba chị ta mặc trên người khiến Tổ Mai rất có cảm tình . Chắc chẳng phải kẻ gian đâu !

– Không . Tôi không cần nhắc lại... Tôi chỉ cần ông bà bác sĩ xem bệnh giùm bác tôi . Tiếc là không có ai ở nhà... - Giọng cô gái đầy lo âu , pha lẫn thất vọng . Tổ Mai bật cười :

– Sao lại không có ai ? Có em đây nè , chị cứ nói đi xem em có thể giúp gì được không

– Cô cũng biết nghề thuốc à ? - Mắt cô gái vụt sáng lên - May quá ! Cô làm ơn nhín chút thời gian khám giùm.

– Em chỉ biết sơ sơ chút đỉnh thôi . - Tổ Mai đính chính - Nếu không ổn , em sẽ gọi diên thại cho ba em . Chị chờ chút nhen , em đi lấy xe.

Cô gái lính quính chạy theo Tổ Mai.

– Khỏi lấy xe làm gì , ơ gần đây thôi mà !

– Vậy thì đi !

Tổ Mai dặn vớ xuống bếp cho chị giúp việc biết mình đi đâu rồi kéo tay "nữ thân chủ" đi ra.

– Phải chỉ có anh Trường của em ở nhà thì đỡ biết mấy ! - Tổ Mai vừa loay hoay mở cổng vừa nói.

– Anh... bác sĩ con đó phải không ?

– Cái gì ? - Tổ Mai phì cười trước lời nói ngộ nghĩnh của cô gái.

– Tôi... muốn nói tới anh trai của cô đó mà ! - Cô gái có vẻ ngưng ngừng.

– Đi thôi ! - Tổ Mai quay ra kéo tay người con gái mới quen - Chị tên gì ? Em là Tổ Mai.

– Tôi tên Xuân... nhưng đi ngã này kia !

Đã quen với việc mỗi lần ra khỏi nhà là quẹo trái nên Tổ Mai có vẻ do dự khi bị lôi sang phải . Cô nhìn bức tường sừng sững mọc lên ngăn đôi xóm giềng và cảm thấy thật kỳ dị . Giữa ban ngày ban mặt , Tổ Mai chưa bao giờ dám đi ngang ngôi nhà ấy , nên giờ đây cô lại thấy sờ sờ...

– Chị còn chờ gì nữa vậy ?

Thấy Xuân tụt lại sau , Tổ Mai cũng ngừng lại sốt ruột hỏi , phải khó khăn lắm cô mới nghe được và hiểu đôi môi mấp máy của Xuân nói gì.

– Tới rồi !

– Chị nói gì ? Tổ Mai nhìn sững cô gái - Chị không biết là... là... - Giọng Tổ Mai như sắp khóc.

– Tôi biết . - Hai giọt nước mắt đã lăn dài trên má Kim Xuân - Nhưng tôi không còn biết phải trông cậy vào ai . Con trai của bác ấy cả tuần nay không thấy về.

– Tôi không vô đâu ! Nếu tôi biết chị là ai thì tôi đã không đi...

Nói xong Tổ Mai bỏ về.

Chị bếp thấy mặt cô chủ nhỏ hầm hầm thì ngạc nhiên hỏi :

– Ủa ! Cô không đi à ?

– Không ! - Tổ Mai trả lời cộc lốc rồi chạy lên giường nằm vật xuống.

Nhưng chỉ một phút sau , cô gái lại vùng dậy , nhảy ba bậc một xuống cầu thang.

– Cô đi đâu vậy cô Út ? - Chị bếp hỏi khi Tổ Mai ra ngoài mà quên cả đóng cửa.

– À , không ! Em chỉ ra xem anh Tiến có chưa . Hôm nay anh ấy hẹn với em mà . - Tổ Mai nói dối.

Chị bếp yên trí đi vào . Tổ Mai khép cổng . Thoắt một cái cô đã đứng trước cổng ngôi nhà âm u , cũ kỹ của hàng xóm.

– Chị Xuân ơi !

Tổ Mai cất tiếng gọi nhưng không có ai trả lời . Cô nhìn đảo đảo xung quanh như sợ có người trông thấy mình . Rồi khi biết chắc chắn chưa có ai trong gia đình về giờ này , cô lách người qua cánh cổng xa lạ.

Vào tới thềm nhà , vẫn không thấy ai , Tổ Mai sợ hãi dừng lại . Cô biết mình đã phạm một tội tày trời mà nếu còn sống , ông nội sẽ không bao giờ tha thứ . Còn ba , mẹ , anh Chinh , anh Trường... tất cả sẽ nghĩ sao khi biết được Tổ Mai đã vượt qua cái ranh giới thù hận , oan nghiệt của gia đình . Nhưng ba mẹ đã dạy phải cứu giúp những người hoạn nạn . Bây giờ người ta đã cầu cứu đến mình thì cũng có nghĩa là họ chẳng thể nào làm khác hơn . Thôi , có bị đòn một trận cũng không sao . Chỉ một lần này rồi thôi... Đúng là "ma đưa lối , quỷ đưa đường" mà.

– Chị Xuân ! Chị đừng nói với bác em là ai ghen . Tổ Mai dặn chủ nhà.

Ông Dân nằm thiêm thiếp trên giường , toàn thân hâm hấp sốt . Tổ Mai định bảo Kim Xuân chở ông đi bệnh viện , nhưng nhìn ngôi nhà đã trống trơn cô hiểu rằng nếu có thể thì họ đã đến bệnh viện rồi , chẳng cần cầu cứu đến ba mẹ mình.

– Đau nhức quá nên bác không ngủ được , lại hết thuốc... - Kim Xuân nói thật khẽ - Lúc nãy thấy bác lăn lộn , rên rĩ , chị sợ quá nên mới chạy đại sang nhà em.

– Chị đợi một lát , em về nhà xem có thuốc giảm đau không.

Tổ Mai lại đảo đảo nhìn quanh rồi rón rén đi thật nhẹ vào nhà . May quá , tủ

thuốc của ba không khóa . Hôm nào mẹ bận , Tổ Mai lại làm thay cái nhiệm vụ "thư ký đặc biệt " cho ba trong giờ ông khám bệnh ở nhà . Chính nhờ vậy mà cô biết khá rành các loại thuốc và công dụng của chúng . Chỉ có điều là cô chẳng biết ông hàng xóm bị bệnh gì . Thôi thì cứ lấy qua thử xem có thể xài được thứ nào.

Thấy Tổ Mai đặt linh kinh chai lọ lên bàn , hai mắt Kim Xuân sáng lên . Vị lương y bất đắc dĩ gọi tên từng thứ thuốc.

– Đây là thuốc giảm đau , thuốc hạ sốt , còn đây là thuốc an thần... Cái này là kháng sinh... Chị phải cho bác ăn xong mới được uống thuốc nghe . Để em về hỏi kỹ lại , có gì em sẽ cho chị biết.

Hai mắt Kim Xuân rơm rớm , cô nắm chặt tay ân nhân , giọng nghẹn ngào :

– Cảm ơn... cảm ơn em...

– Thôi em về đây ! À , chị Xuân nè ! Chị đừng qua tìm em nữa . Khi nào có thể thì em sẽ qua đây.

– Chị hiểu ! Lúc nào có dịp , chị em mình sẽ nói chuyện nhiều hơn.

– Thôi , để em về , trễ rồi !

Tổ Mai nhẹ nhàng gỡ tay Kim Xuân ra.

Cô chưa kịp quay đi thì bỗng như bị chôn chân một chỗ . Trong lúc Kim Xuân mừng rỡ kêu lên.

– Anh Minh ! Trời ơi ! Anh đi đâu mất tiêu vậy ! Đây là Tổ Mai , con ông bà bác sĩ.

– Anh biết rồi ! - Giọng Minh lạnh lùng.

Tổ Mai vẫn đứng chết sững . Ánh mắt thất thần nhìn kẻ đang đứng đối diện mình.

– Cô làm gì ở đây ? - Gã con trai vẫn không đổi giọng.

Tổ Mai bỗng nghe hai tai mình lùng bùng , dường như có cái gì đang đổ bể trong đó . Trong khi cô chưa biết trả lời thế nào thì Kim Xuân đã mau miệng nói :

– Em gọi Tổ Mai sang đó !

Thì ra là vậy ! Nghe cung cách họ nói chuyện với nhau , Tổ Mai đã hiểu được phần nào cái lý do mà Minh đã viện ra để chia tay mình . Anh ta đã nói thật nhưng không hoàn toàn đúng vì cô gái kia trông thật thà , chất phác , chứ không phải một Việt kiều giàu sang như lời Minh đã nói . Nhưng điều bất ngờ và khủng khiếp nhất đối với Tổ Mai là việc "hắn" đang ở trong ngôi nhà này , "hắn" là chủ nhà.

Chùng như đã định thần lại , Tm nhìn "kẻ thù" , bĩu môi :

– Ra là anh !

Rồi không nói thêm lời nào , cô quay lưng bỏ đi.

– Tổ Mai ! - Minh bỗng gọi giật giọng.

Nhưng Tổ Mai không dừng bước . Cô nghe tiếng chân Minh đuổi theo mình.

– Tổ Mai ! Chờ anh chút !

Có lẽ Tm không có ý định chờ , nhưng cô bỗng bị kéo giật ngược trở lại .

Minh đã đuổi kịp trước khi Tổ Mai ra khỏi cổng.

– Đừng giận anh ! - Giọng Minh như lạc đi - Em đã thấy tất cả rồi . Em muốn nghĩ sao về anh cũng được.

– Tôi nghĩ rằng anh là một kẻ lừa dối và là một đứa con bất hiếu . Anh đã đổ trút trách nhiệm của anh lên đầu người khác . Tôi không hiểu chị Xuân làm sao chịu đựng nổi với một người chồng vô tích sự như anh.

– Không phải vậy đâu Tổ Mai ! - Minh hét hoảng kêu lên - Em làm rõ'ì , không phải...

Tổ Mai không đợi nghe hết câu , cô cắt ngang lời Minh.

– Anh không biện hộ nổi cho mình đâu . Tôi đã thấy và đã hiểu tất cả rồi.

– Anh làm như vậy là vì em , Tổ Mai à ! - Minh đã bình tĩnh lại - Nếu như em còn yêu anh thì hi biết được sự thật em sẽ đau khổ biết chừng nào . Thà là dứt khoát với nhau.

Suýt nữa thì Tổ Mai đã bật khóc vì tức giận.

– Nếu biết vậy sao anh không nói ngay từ đầu ?

– Điều đó thì hoàn toàn do lỗi của anh... anh đã không tự chủ được... Nhưng sau đó anh đã kịp hiểu rằng mọi chuyện sẽ vô cùng bi đát khi đổ bể ra.

– Anh đừng nói nữa , hãy nghe tôi nói đây . Giữa chúng ta không có chuyện thù hằn gì nữa cả . Chuyện ngày xưa người lớn đã tính toán với nhau rồi . Nhưng thật lòng tôi có giận anh và bây giờ tôi vẫn còn giận . Giá như anh cứ nói thẳng thì tôi đã không thấy mình bị xúc phạm nặng nề như vậy.

– Anh xin lỗi em , Tổ Mai , và xin cảm ơn em đã sang đây.

Tổ Mai bỗng thấy một nỗi buồn vô cớ tràn ngập trong lòng . Tim cô chợt thắt lại khi nhìn kỹ gương mặt Minh . Trông anh như một người vừa bệnh dậy . Từ buổi cha tay ấy đến giờ họ mới gặp lại nhau.

– A , có cả Tổ Mai ở đây nữa à ?

Tiếng ai đó đột ngột vang lên khiến hai người giật mình quay lại . Đường như họ kêu lên cùng một lượt.

– Trời ơi ! có chuyện gì vậy ?

Anh chàng lớp trưởng cũ của Minh trán sưng vù một cục bằng trái ổi xá lị , từ chỗ đó , một dòng máu rỉ rỉ chảy ra.

– Định thử xem cái nào cứng hơn !

– Cái gì ? - Minh nóng ruột gắt bạn.

– Cái đầu mình với cái cột điện . "Hắn" cứng hơn mình nên mình mới bị bể đầu !

Quý đã giậu không chỉ cái chân bị "què" của mình . Mặc dù vậy , cả Tổ Mai lẫn Minh đều nóng lòng.

– Anh Quý ở chơi nghen , Mai về trước.

Sực nhớ tới giờ này cả nhà đã về đầy đủ , Tổ Mai hốt hoảng cáo từ . Nỗi lo sợ của cô đã truyền sang cho Minh . Anh chàng đi trước ra cổng "quan sát " tình hình rồi mới ra hiệu cho Tổ Mai ra theo sau.

– Em còn trở lại đây nu8~a không ?

Tổ Mai lắc đầu , giọng buồn buồn :

– Em không biết , nhưng có lẽ đây không phải là lần gặp gỡ cuối cùng...

– Anh cũng mong như vậy !

Chỉ cách có mấy bước từ bên này sang bên kia mà Tổ Mai có cảm giác như mình không còn lê nổi đôi chân . Giờ đây cô mới cảm thấy lo sợ thật sự . Nếu có ai đó đã trông thấy Mai bước vào cái cổng kia , thì hậu quả sẽ không biết đâu mà lường.

– Cả nhà đang chờ cơm con đây , con gái ạ ! - Ông Chiến nghiêm mặt nhìn Tm.

– Lần sau có về muộn thì phải báo trước . - Bà Liên nhắc nhở con.

– Dạ , con nhớ.

Khi Tổ Mai bước ra nhà sau để rửa tay thì chịбет nói nhỏ "

– Câu Tiến đợi cô mãi không được nên đã về rồi . Cô đi đâu vậy ?

Tm áp chiếc khăn ướt vào mặt để giấu vẻ bối rối của mình . Lúc này cô đã nói dối chị.

– Anh ấy có nhắn gì em không ? - Tổ Mai không trả lời mà hỏi sang chuyện khác.

– Không thấy nói gì , nhưng trông mặt buồn lắm.

Chắc là anh giận , Tổ Mai nghĩ thầm , nhưng cô có hẹn hò chi đâu ? Bây giờ thì chẳng còn biết ra làm sao nữa . Cuộc gặp gỡ hôm nay quả là khủng khiếp.

Hình ảnh người con trai gầy gò , xanh xao cứ quần lay tâm trí Tổ Mai . Cô cố xua đi bóng dáng một thưở thân thương ấy nhưng thật vô ích . Minh vẫn lừng lững hiện về... Bất giác Tổ Mai nhớ tới ánh mắt nghiêm khắc của ông nội mình . Đôi mắt ấy như đang theo dõi từng chữ chỉ , hành động của Tổ Mai . Ông sẽ không bao giờ tha thứ...

Ôi ! Trời đất sao lại nổi phong ba vào chính lúc này đây , lúc mà Tổ Mai đang dệt cho đời mình những ước mơ thật đẹp , thật êm ả , bình thường . Và cái bức tường oan nghiệt kia nó còn tồn tại đến bao giờ ?

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 23

– Anh nói sao lạ quá ! - Bà Liên cau mặt nhìn chồng - Mới chiều thứ sáu em còn thấy đầy đủ ở đây mà !

– Vậy thì... chắc là hôm qua anh đã ra toa mấy loại thuốc đó quá nhiều ! -

Ông Chiến ngập ngừng bảo vợ.

Bà Liên đẩy trả toa thuốc về phía chồng :

– Anh cho thuốc thay thế vậy !

Bác sĩ Chiến không nói thêm gì , đôi mày ông khẽ nhú lại trong khi sửa toa thuốc cho khách hàng.

Sau giờ khám bệnh buổi chiều ở phòng mạch riêng tại nhà , bà Liên bảo chồng :

– Em đã xem lại sổ khám bệnh của anh ngày hôm qua rồi . Chỉ có hai bệnh nhân phải dùng kháng sinh , còn các loại kia đều không thấy ghi chỉ định .

Hay là...

Đôi mắt bà Liên hướng về phía cửa nhà bếp . Chị giúp việc đang lúi húi dọn dẹp , chẳng hay biết gì.

Ông Chiến nhìn vợ lắc đầu :

– Có thể anh quên ghi vì hôm qua quá đông khách . Con Tô Mai cũng có thể quên.

Chiều hôm qua , Tô Mai đã phụ giúp ba ở phòng mạch vì mẹ bận đi thăm một người bạn đang bệnh nặng . Cô cũng không chú ý mấy đến chuyện này.

– Thăng Trường đâu em ? - Bác sĩ Chiến chợt quay sang hỏi vợ.

– Hôm nay nó trực đêm , anh quên rồi à !

– Còn Tô Mai ?

– Hồi chiều có thằng Tiến đến . Chúng nó xin phép đi chơi rồi.

Ông Chiến trầm ngâm giây lâu rồi chậm rãi nói :

– Tối hôm qua anh nằm mơ , một giấc mơ thật lạ.

Bà Liên lo lắng nhìn chồng :

– Ác mộng ư ?

– Không ! - Ông Chiến lắc đầu - Anh thấy ba về , trông mặt ba buồn rầu như ngày xưa mỗi lần anh và chú Long cãi lời ông...

– Chắc là vì anh nhớ đến ông cụ nên nằm mơ thấy vậy thôi . Em vẫn thường có những giấc mơ như vậy ! - Người vợ trấn an chồng.

– Cũng có thể như vậy !

– Anh có muốn uống một chút gì không ?

– Cho anh một ly cà phê sữa nóng . Hôm nay có lẽ anh phải làm việc hơi khuya một tí.

– Sáng mai anh phải mổ liên tục hai ca , hay là... anh đi nghỉ sớm , tạm gác công việc lại đến mai ?

– Em nói đúng , nhưng anh phải suy nghĩ thêm một vài vấn đề.

Bà Liên không hỏi thêm gì nữa , lặng lẽ đi pha cà phê cho chồng... Bao nhiêu năm qua họ đã sống đầm ấm bên nhau như vậy , họ chỉ mong sao đó sẽ là tấm gương cho con cái sau này.

– Thừa ba , mẹ con mới về ! - Tổ Mai chào cha mẹ , xong quay ra ngay. Nhưng ông Chiến đã kịp nhìn thấy vẻ căng thẳng hầy còn phảng phất trên mặt con gái . Ông nghĩ có lẽ nó đã có một buổi tối chủ nhật không vui . Trong thâm tâm ông rất quý Tiến và thầm hy vọng đó sẽ là đứa con rể trong gia đình . Cả bà Liên cũng vậy.

Điều phỏng đoán của người cha không phải là không có cơ sở . Tuy nhiên , vấn đề ở chỗ là họ không hề cãi nhau.

– Anh có cảm giác như em đang có điều gì muốn giấu anh , phải không Tổ Mai ?

Câu hỏi đột ngột của Tiến khiến Tổ Mai bối rối . Quả có như thế thật.

– Em vẫn chưa nói cho anh biết buổi sáng thứ sáu em đi đâu ?

– Em đã bảo là em bận mà !

– Anh không muốn nghe em lặp lại điều đó nữa . Anh nghĩ rằng chẳng có điều gì bí mật cả , thậm chí em có thể hò hẹn với ai đó... nhưng anh có quyền được biết . - Giọng Tiến có vẻ bức dọc.

Tổ Mai lặng thinh , bàn tay cô cứ khuấy mãi vào ly nước đã tan hết đá tự bao giờ . Cô không muốn giấu , nhưng lại không muốn dài dòng.

– Em muốn về ! - Cuối cùng Tổ Mai lên tiếng.

– Có nghĩa là em không muốn nói chuyện với anh nữa . Tùy em , nhưng tự anh , anh sẽ tìm hiểu lấy.

Họ chia tay trong không khí nặng nề như vậy.

Vagior đây , Tổ Mai đang lặng lẽ khóc một mình . Cô đã hiểu vì sao có cuộc chia tay đột ngột với Minh trước đây . Giận ư ? Trách hờn ư ? Hay là thương hại anh ta ? Dù như cùng một lúc , các thứ tình cảm đó đã hiện hữu trong tâm hồn Tổ Mai . Còn tình yêu ? Không biết gọi như thế nào cái thuở ban đầu ấy ? Nếu gọi là tình yêu thì hẳn phải phân biệt tình yêu thuở con nít và tình yêu khi đã là người lớn... Giờ đây giữa họ không còn tình yêu , đâu đó chỉ là tình yêu thuở ngây ngô , khờ dại , nhưng vẫn có cái gì đó làm đau nhói lòng Tổ Mai...

Chẳng biết từ lúc nào , cô gái ấy đã để rơi nước mắt mình trên những cánh hoa đã tàn héo . Ngoài kia cơn gió vô tình như trêu ngươi cứ đưa hương ngọc lan dìu dặt , ngọt ngào...

Hai hôm sau , Tổ Mai tìm gặp Quý và đã hiểu rõ ngọn ngành :

– Anh Minh nghỉ học à ? - Cô kinh ngạc kêu lên.

– Mai không biết thật sao ? - Quý cũng ngạc nhiên không kém.

Tổ Mai đã kể cho Quý nghe cuộc nói chuyện cuối cùng trước đây giữa họ và lắc đầu buồn bã :

– Kể từ hôm đó , em không gặp lại Minh và cũng không biết gì về anh ấy . Em nghĩ Minh không thuộc loại người để cho mình bận tâm , đó là một con người giả dối !

– Tôi thì lại nghĩ hoàn toàn ngược lại Mai à !

– Giờ đây Mai cũng nghĩ như anh . Có điều là mọi chuyện đã tồi tệ đến nỗi không còn cứu vãn được gì nữa . Lại thêm... Minh đã có vợ rồi.

– Cái gì ? Vợ nào ? - Quý kinh ngạc kêu lên.

– Người đang sống cùng anh ấy trong một mái nhà... chị Xuân đấy !

– À... ra là vậy ! Nhưng theo tôi thì hình như giữa họ chẳng có gì đâu . Chỉ đơn thuần là tình nghĩa anh em.

Tổ Mai lắc đầu :

– Nếu vậy thì anh lầm rồi ! Em nhìn và biết ngay mà !

– Mai biết thế nào nói nghe thử coi !

– Thì... thì biết anh Minh đã có vợ rồi.

Quý chợt phì cười :

– Cô làm rồi đấy cô bạn thân mến ạ ! Tôi dám cam đoan là giữa họ chẳng có gì đâu.

Nhưng lần này thì chính Quý mới là kẻ lầm lẫn vì "giữa họ đã xảy ra một chuyện gì đó" không bình thường.

Khi mọi người đã đi cả rồi , Minh mới hỏi Kim Xuân :

– Tại sao em lại gọi Tổ Mai sang ?

– Em sợ quá ! Bác bị sốt li bì , có lúc lại mê man gần như bất tỉnh... Em không chịu nổi.

– Nhưng Tổ Mai có biết gì chuyện thuốc men , bệnh tật mà gọi ?

– Em chỉ định gặp ông bà bác sĩ để năn nỉ , nhưng họ không có nhà . Em đành phải gọi Tổ Mai sang.

– Cô ấy sang bao giờ ?

– từ hồi sáng.

– Em nói chuyện gì với cô ta ?

– Sao anh có vẻ quan tâm tới Tổ Mai quá vậy ? - Kim Xuân nhìn Minh với vẻ dò xét - Em thấy hình như hai người đã quen nhau thì phải ?

Minh không trả lời mà lặng lẽ châm thuốc hút , mãi một lúc sau mới lên tiếng.

– Nếu như con người ta ai cũng có một cái số , thì số anh quả là đen đủi Xuân à ! Bây giờ nghĩ lại anh cảm thấy thật đáng hổ thẹn.

– Em không hiểu anh muốn nói gì ?

– Xuân có tưởng tượng nổi không , đã có một thời anh yêu Tổ Mai , yêu một cách ngu ngốc , dại dột... Anh đã quên đi thân phận nghèo hèn của mình , quên đi sự hận thù dai dẳng mà người ta dành cho gia đình anh , quên đi tất cả... Anh đúng là một thằng ngốc.

– Anh yêu Tổ Mai à ? - Kim Xuân thẳng thốt kêu lên.
 Minh buồn bã gật đầu thú nhận :

– Chỉ vì anh cứ tin tưởng rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp , anh sẽ làm nên danh phận , sẽ xóa được mặc cảm nghèo hèn , con người ta không thể chấp nê mãi... nhưng anh đã lẫn lộn giữa ước mơ và thực tại... giờ thì tất cả đã không còn gì... Tương lai ư ? Mờ mịt quá !

Kim Xuân định nói gì đó nhưng chợt có tiếng rên từ nhà trong vọng ra .
 Minh chưa kịp đứng lên thì cô gái đã nhanh nhẹn chạy vào.

– Bác ăn cháo nhé ! Phải ăn rồi mới uống thuốc được , bác sĩ đã dặn như vậy mà !

Nhìn Kim Xuân vừa năn nỉ vừa dỗi dành cha mình , bất giác Minh thấy chạnh lòng . Anh bước đến đỡ một bên cho cha ngồi thẳng dậy trong lúc Kim Xuân chạy xuống bếp múc cháo.

– Thuốc ở đâu ra mà nhiều vậy Xuân ?

Đôi mắt Minh đã bắt gặp những chai lọ đựng thuốc đặt trên bàn . Sự ngạc nhiên khiến hai góc chân mày chàng trai hơi nhíu lại . Kim Xuân vừa thổi cháo cho mau nguội vừa trả lời :

– Của con gái ông bác sĩ !

– Tổ Mai à ?

Kim Xuân gật đầu , Minh cầm những chai thuốc lên ngắm soi , toàn những loại thuốc ngoại nhập đắt tiền.

– Sao nhiều quá vậy ?

– Em cũng không biết nữa... nghe cô ấy bảo có đủ mọi loại thuốc...

Trong lúc vội vã , Tổ Mai đã bê hết những chai lọ đựng đầy thuốc sang . Cô định bụng sẽ mang trở về sau khi để lại cho người bệnh đáng thương kia một phần . Nhưng rồi Tổ Mai đã quên mất và đã ra về tay không.

– Có lẽ phải mang trả lại cho người ta . - Minh nói sau một hồi trầm ngâm - Hay là... Xuân mang tiền sang cho họ , còn thuốc này mình sẽ giữ lại.

Nhìn xấp tiền trên tay Minh , Kim Xuân có vẻ ngạc nhiên :

– Anh mới lãnh lương à ?

– Không ! Anh mượn của anh Quý , em cất đi.

Ông Dân đã ăn cháo xong , như sức nhớ ra ông hỏi :

– Hồi nãy con Xuân nói thuốc này của ai ?

Xuân đưa mắt nhìn Minh như dò hỏi . Đứa con trai lại nhìn sang cha của mình :

– Của con gái bác sĩ Chiến ba à ! Cô ấy sang đây lúc ba ngủ say.

– Thật vậy sao ? - Hai mắt người cha vụt sáng lên - Có thật là họ đã qua nhà mình không Minh ?

– Đúng như vậy ba à ? - Minh gật đầu xác nhận.

Kim Xuân xen vào :

– Không phải tự nhiên cô ấy sang đây , cháu gọi đấy !
Nhưng dường như ông Dân chẳng quan tâm mấy đến điều Kim Xuân vừa nói . Ông bảo con trai giọng run run :
– Có thể mọi điều tốt đẹp sẽ bắt đầu từ đây , con à !
Minh nhìn trần trời vào bộ mặt đang rạng rỡ của cha và chẳng hiểu ông muốn nói đến điều gì . Đối với chàng trai ấy , mọi việc chỉ có thể phức tạp , rắc rối lên thêm chứ không bao giờ có điều ngược lại . Và điều đáng sợ nhất là rồi đây chính Tổ Mai cũng sẽ xem mình như kẻ thù.
Người ta thường nói . Ở đời mọi việc đều có thể xảy ra !

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 24

Đưa con trai vui vẻ ôm lấy vai mẹ :
– Má chờ con ít lâu nghe má ! Chỉ cần khoảng... bốn tạ gạo nữa là má sẽ có được một cô dâu ngon lành "đảm bảo chất lượng đã đăng ký" !
Người mẹ lườm con một cái rồi đe :
– Cứ liệu hồn đó ! Tao và ba mày đã tính toán đâu vào đó . Hể hô lên một tiếng là có đủ.
Rồi bà ngồi bấm ngón tay kể lể :
– Đây là con bò thứ tám mà bà nhờ người em ở dưới quê nuôi giùm . Cứ nuôi rồi lại bán , rồi lại nuôi nữa . Vậy mà mãi chẳng thấy thằng con đòi cưới vợ . Tiến à ! một cái Tết này nữa thôi ghen con . Tao với ba mày đợi hết xiết rồi.
– Má yên trí - Tiến cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh - Trong vòng năm nay má sẽ có cháu nội cho mà coi !
– Đừng có nói tầm xàm ! - Người mẹ rầy con trai - Bây giờ đã là tháng tám rồi , làm sao kịp mà nói không biết !
Tiến bật cười , buông mẹ ra :
– Ai biểu má sinh có mỗi một thằng con trai làm chi ?
– Tại ông trời ông biểu vậy chứ ai mà biết được . Thôi , đi coi sửa soạn đi , sắp tới giờ rồi đó !
– Được rồi , con xong ngay đây , nhưng má phải hứa là đừng nói gì với người ta nhé !
– Chuyện người lớn , để tao với ba mày tính toán với người ta , đừng có chộn rộn.
Hôm nay , ông bà chủ ga- Ra Đồng Khánh có mở tiệc tiễn mấy người bạn đi

nước ngoài đoàn tụ gia đình . Dĩ nhiên họ muốn có một "chàng rể tương lai" của mình . Thế là Tiến được "điều" đi như một cái máy.

– Anh Tiến ! Nhảy với em một bài chứ ?

Đang nghĩ ngợi miên man nên Tiến không để ý thấy Kiều Thu đã đến bên cạnh tự bao giờ với một nụ cười thật quyến rũ trên môi.

– Rất sẵn sàng ! - Chàng kỹ sư vui vẻ chìa tay ra.

Họ nhảy với nhau một bài , hai bài... rồi lại ngồi cạnh nhau suốt khoảng thời gian còn lại.

– Người ta nói quả không sai Kiều Thu à ! Em nhảy tuyệt lắm !

– kHông tuyệt sao được khi mà suốt ngày em chỉ làm có mỗi một việc là nhảy nhót - Kiều Thu đáp với vẻ tự hào.

– Chỉ mỗi một việc đó thôi à ? - Hai mắt Tiến gần như tròn tròn.

– Dĩ nhiên là còn những việc khác , nhưng em mê khiêu vũ hơn mọi thứ trên đời.

– Thật vậy sao ?

Kiều Thu hơi ưỡn ngực ra , kiêu hãnh trả lời :

– Anh đã thấy rồi còn gì !

– Nhưng anh cũng thấy rằng nếu chỉ có vậy thì cuộc sống thật nhạt nhẽo , vô vị.

– Ô không ! Khi người ta yêu thích một việc gì thì sẽ cảm thấy hết sức thú vị khi thực hiện chúng ! - Kiều Thu phản đối.

Đôi mắt Tiến ánh lên một tia châm chọc :

– Thế... em sẽ làm gì một khi em lấy chồng ? Nhất là khi em sẽ trở thành một người mẹ ?

– Chuyện đó đối với em không quan trọng lắm , bởi vì như anh đã thấy đấy , ba mẹ em chỉ có một mình em.

Câu chuyện của họ bị cắt ngang bởi sự xuất hiện của ông chủ nhà , bà Kiều Thu.

– Thế nào , các con cảm thấy dễ chịu chứ ?

– Cám ơn bác ! - Tiến lịch sự trả lời.

Ông chủ ga ra Đồng Khánh ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh con gái :

– Tiến này ! Bác muốn nói với cháu một việc... Chắc anh chị bên nhà cũng đã cho cháu biết , nhưng bác muốn chính thức đặt vấn đề với cháu.

– Bác cứ nói , cháu nghe đây !

– Cháu có thể sắp xếp để tổ chức sớm sớm một chút . Từ đây đến cuối năm có đủ thời gian cho cháu chuẩn bị không ?

– Cháu không hiểu bác muốn nói đến chuyện gì ? - Tiến ngạc nhiên thật sự.

– Thì chuyện giữa cháu với con Thu nhà bác . Xem như người lớn đã thỏa thuận với nhau , chỉ còn chờ ý kiến của cháu . Còn con Thu thì hai bác bảo sao nó sẽ nghe vậy.

Chuyện này quả là bất ngờ đối với Tiến . Chàng không ngờ sự thế lại nghiêm trọng đến như vậy . Chưa biết trả lời sao , Tiến đành nói khỏa lấp :
– Cháu cần phải suy nghĩ kỹ lại bác à ! Vả lại , cháu với Kiều Thu chưa biết nhau nhiều.

– Chúng bây đã học chung với nhau bao nhiêu năm rồi còn gì ? Nhưng chuyện đó không quan trọng đâu con , không biết rồi sẽ biết , chủ yếu là làm sao có nhiều tiền để mà sống.

Bất giác Tiến thăm rủa mình đã có mặt trong bữa tiệc hôm nay . Đã không có gì hay ho lại thêm chuyện rắc rối , phức tạp . Trong lúc đó thì Kiều Thu vẫn lặng thinh làm như đang mãi nghe nhạc , chẳng chú ý gì đến câu chuyện của cha.

– Con không hiểu tại sao má lại đi chọn nhà ấy để mà kết thân ? - Tiến nói ngay với mẹ khi vừa bước chân vào nhà.

– Vì ba con và bác Khánh là bạn bè với nhau từ thuở còn để chỏm . Chính vì vậy mà họ biết nhau rất rõ.

– Nhưng con không muốn rồi đây má sẽ trở thành một người phục vụ cho một cô con dâu chỉ biết nhảy đầm - Tiến nhăn mặt.

– Con người ta là con cưng , quen sống sung sướng từ lúc lọt lòng , chẳng lẽ con bắt nó phải lao động như một người bình thường sao ?

Nghe giọng nói có vẻ gay gắt của mẹ , Tiến đành đầu dúi :

– Thôi , không nên bàn cãi nữa má à ! Chuyện đâu vẫn còn đấy mà ! Con đi ngủ đây.

Nhưng Tiến không sao ngủ được . Chàng mong cho trời mau sáng để chạy đến báo cho Tổ Mai biết chuyện này , thử xem thái độ cô bé sẽ ra sao .

Nhưng sáng sớm Tiến lại bận đột xuất nên mãi đến gần trưa mới đến được . Tiếc là Tổ Mai lại đi vắng và sau đó thì họ lại giận nhau.

– Em không biết phải nói thế nào cho anh hiểu bây giờ - Tổ Mai nói như phân bua.

– Thì hãy nói sự thật ? - Tiến bức bối gắt.

– Nhưng... không phải sự thật nào cũng cần thiết . Em cảm thấy thật là bất tiện...

Sở dĩ Tổ Mai không nói cho Tiến biết vì cô nghĩ rằng sau đó thì anh Chinh cũng sẽ biết . Rồi sau đó nữa... mọi chuyện sẽ đổ bể.

– Anh quả thật không còn hiểu nổi em nữa , Tổ Mai à ! Em kỳ quặc thật đấy ! Có gì thì cứ nói thẳng ra đi , bằng không thì anh sẽ không đến đây nữa !...

Tổ Mai hốt hoảng khi thấy Tiến giận dữ thật sự . Anh đừng đừng bỏ đi , như thế mọi chuyện đã chấm dứt ở đó.

– Thằng Tiến không nói gì với em chuyện nó đi Úc một tháng à ? - Chinh buông viết ngẩng lên nhìn em.

– Anh ấy không nói gì với em hết !

– À , anh hiểu rồi... - Chinh mỉm cười , gật gù - Lại giận nhau rồi chứ gì ?

Tổ Mai lắc đầu :

– Nếu có... thì người giận không phải là em.

Chinh giờ lịch ra xem rồi bảo :

– Cu cập sắp về rồi đây ! Còn đúng một tuần lễ nữa.

Có nghĩa là họ đã không gặp nhau gần một tháng qua . Rất ít khi Tiến giận như vậy , cho nên Tổ Mai cảm thấy lo sợ hơn là mong ngóng . một tháng không phải là ít nếu người ta muốn quyết định một điều gì đó...

Nhưng không phải vô cớ mà Tổ Mai lo sợ . Cô có cảm giác như mình là một tên tội phạm và tên tội phạm ấy ngày một dần sâu vào con đường tội lỗi.

Lần thứ hai , Tổ Mai đã phải đấu tranh tư tưởng quyết liệt trước khi đặt chân vào ngôi nhà ấy . Nhưng cô không thể dừng , một khi cô đã biết được cái gã con trai mà trước đây mình đã từng căm ghét , khinh bỉ , đang đổi máu của mình để kéo dài cuộc sống cho cha anh ta . Điều đó làm Tổ Mai xúc động . Và cô cảm thấy sợ hãi khi biết hoàn toàn không đứng vững với những số phận đáng thương ấy.

– Tổ Mai này ! Em làm sao vậy ? - Chàng bác sĩ nhìn em bằng ánh mắt dò xét - Em đang có điều gì lo lắng phải không ?

– Không đâu... Sao anh lại hỏi em như vậy , anh Trường ?

– Anh trông em có vẻ hốc hác đi...

Tổ Mai bật cười :

– Tại vì em đang học thi mà . Chỉ vài hôm nữa thì anh sẽ thấy em ăn ngon , ngủ kỹ cho mà xem.

– Mau quá ! Mới đây mà em đã sắp lên năm thứ ba rồi . - Trường bỗng kêu lên.

– Em thì lại thấy lâu ơi là lâu ! Em chỉ muốn được đi làm như anh với anh Hai.

– Rồi cũng sẽ đến lúc đó thôi , nôn nóng mà làm gì ! Biết đâu rồi đến chừng đó , em sẽ thấy hối tiếc...

Tổ Mai làm thinh không trả lời . Cô biết anh mình có lý , vì anh đã trải qua , và con người ta bao giờ cũng cảm thấy cái đáng quý là cái mà mình đã đánh mất đi rồi.

– Tiếc là em đã không theo nghề ba mẹ và anh . - Chợt Tổ Mai thốt lên với vẻ tiếc rẻ.

– Hồi đó , anh chẳng đã từng khuyên em là gì ? Nhưng suy cho cùng thì mỗi người có mỗi khả năng tiềm tàng khác nhau . Biết đâu rồi sau này em sẽ trở thành một nhà ngoại giao thật xuất sắc ?

– Làm gì có chuyện đó ! À , anh Trường nè ! Nếu anh ghét một người nào đó... thì anh có chữa bệnh cho người ta không ?

Câu hỏi của cô em khiến ông anh bật cười :

– Anh chưa bao giờ ghét ai đến độ như vậy ! Mà nếu có đi nữa thì cũng không được phép xử sự như thế . Từ mẫu mà !

– Anh nói nghiêm chỉnh đó chứ , anh Trường ! - Tổ Mai chăm chú nhìn anh.

– Cái con nhỏ này , bộ tao hay nói đùa lắm sao ? - Trường giả vờ sùng sộ.

– Thì... thì em hỏi thử thôi mà !

Cuối cùng thì Tổ Mai cũng đã không dám nói thật với anh trai cái điều đang dằn vặt lòng mình , bởi cô chưa biết chắc thái độ của anh mình sẽ ra sao khi đối đầu với sự thật . Tổ Mai định bụng lần sau sẽ nói đại , rồi ra sao thì ra ! Riêng Trường , anh cũng đã lờ mờ đoán ra Tổ Mai đang có điều gì muốn nói , nhưng một khi con bé chưa muốn tự mình giải bày , thì cũng không nên gạn hỏi làm gì.

Đang suy nghĩ bâng quơ , chợt Trường nghe tiếng gõ cửa , và ngay lập tức cửa phòng được mở ra . Đứa con trai tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của ba mẹ , càng ngạc nhiên hơn khi thấy gương mặt của hai người đều lộ vẻ lo lắng.

– Có chuyện gì mà ba mẹ tìm con giờ này ? - Trường vừa kéo ghế cho ba mẹ ngồi vừa hỏi.

Bà Liên đưa mắt nhìn chồng rồi quay sang con trai :

– Ba và mẹ muốn hỏi xem con có sử dụng thường xuyên những loại thuốc này trong tủ thuốc của ba không ?

Nói xong , bà đặt trước mặt con trai mảnh giấy nhỏ . Trường chăm chú nhìn vào rồi lắc đầu.

– Con không việc gì phải sử dụng những loại thuốc này mẹ à ? Xem nào , kháng sinh , giảm đau , an thần... Không . Những thứ thuốc này ở bệnh viện con chỉ kê toa rồi bệnh nhân tự mua lấy... Còn ở nhà , con không dùng đến chúng.

Hai vợ chồng bác sĩ Chiến đưa mắt nhìn nhau rồi ông chậm rãi nói :

– Có thể do ba nhớ lầm , ba đã xài xong lại quên... Thôi , ba má đi đây , con ngủ đi.

Nhưng thật khó mà ngủ với một mối nghi ngờ trong lòng . Trường cứ trần trọc mãi không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra . Chắc chắn là ba không bao giờ lẫn lộn . Nếu vậy thì đã có chuyện mất mát xảy ra trong nhà . Nhưng ai dám cả gan làm điều đó ?

Giờ đây , nỗi lo lắng của vợ chồng bác sĩ Chiến đã truyền sang cho cậu con trai thứ . Trường đang mang tâm trạng giống y như ba mẹ mình . Thật là khổ tâm khi buộc phải nghi ngờ những người thân trong nhà . Và sẽ càng tồi tệ hơn khi điều nghi ngờ ấy sẽ trở thành sự thật...

Đến lúc ấy thì có lẽ phải xem xét lại lòng tin của mình . Còn gì khủng khiếp hơn một khi lòng tin đã bị đánh mất . Còn lấy lại lòng tin ư ? Điều đó thật

chẳng dễ dàng một chút nào !

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 25

Tổ Mai xem đồng hồ rồi đứng dậy :

– Đeng giờ em phải về rồi !

Chủ nhà cũng đứng lên theo :

– Cám ơn Mai nhiều lắm !

Quay sang người đàn ông đang ngồi trên giường , Tổ Mai dịu dàng bảo :

– Bác ngủ ngon nhé . Hôm nào rảnh cháu sẽ sang thăm bác.

– Cám ơn cháu !

Chừng như ông muốn nói thêm điều gì nữa , nhưng thấy cô gái có vẻ vội nên lại thôi.

Chiều nay , Tổ Mai lại nói dối như mọi lần :

– Con đến chỗ Nhật Uyên một lát , mẹ ạ !

– Làm gì mà mẹ thấy con cứ đến đặng ấy hoài vậy ? - Bà Liên nhìn con với vẻ dò xét.

– Con đi chơi thôi , ở nhà buồn quá !

Tổ Mai nũng nịu bá lấy cánh tay mẹ , giọng nhão nhẹt . Rồi như để cho mẹ yên tâm , cô gọi to :

– Anh Hai ơi ! Làm ơn đưa giùm em tới nhà nhỏ Uyên đi !

– Tưởng gì , chứ chuyện đó thì rất sẵn sàng . - Chính vui vẻ nháy mắt với em.

Ông anh hoàn toàn không nghi ngờ gì chuyện mình bị mang ra làm chiếc bình phong cho những "mưU mô" của em gái . Quả thật , nghe Tổ Mai nói , bà Liên yên lòng ngay.

– Có chơi gì cũng phải về sớm nghe không !

– Mẹ yên trí ! Con bao giờ cũNg uy tín mà !

Thế là hai anh em chở nhau đi . Đến nơi , Tổ Mai lém lỉnh nhìn anh.

– Anh có vào chơi với nhỏ Uyên không ?

Chính do dự một giây rồi lắc đầu :

– Thôi... để bữa khác . Lát nữa về có cần anh tới rước không ?

– Khỏi ! Em sẽ bảo nhỏ Uyên đưa về.

Nhưng vào nhà bạn , ngồi chưa nóng ghế , Tổ Mai đã đòi về . Nhật Uyên ngạc nhiên ngó bạn :

– Làm gì mà gấp vậy ?

– Sợ về trễ , mẹ mắng...

Trong ánh mắt Nhật Uyên ánh lên một tia nghi ngờ.

– Nè , khai thật đi . Mi hẹn hò gì với ai phải không ?

– Đừng có mà đoán mò ! Tổ Mai nói cứng . - Ta chỉ tình cờ đi ngang đây nên ghé thăm nhỏ chút.

– Vậy chứ mi đi đâu về ? - Nhật Uyên hỏi vặn.

– Đi cửa hàng mua mấy thứ lặt vặt .- Tổ Mai đáp cho qua chuyện.

Nào ngờ Nhật Uyên vẫn không chịu thua.

– Mua gì đâu , cho ta coi thử.

– Làm gì mà vặn vẹo ghê quá vậy ? Ta chưa mua vì không có thứ ưng ý...

– Giấu đầu lòi đuôi ra ghen ! - Nhật Uyên ranh mãnh nhìn bạn - Nào khai thật đi rồi sẽ được khoan hồng.

Bị dồn riết , Tổ Mai đành phải thú thật :

– Ta có việc riêng , để hôm nào rảnh , ta kể cho nghe . Bây giờ phải đi vì trễ rồi.

Thế là cô nàng lại leo lên xích lô quay trở về , nhưng không phải về nhà . Xuống xe ở ngã tư gần đây , Tổ Mai kín đáo quan sát chung quanh . Cô đi vòng ra con đường hẻm phía sau và khẽ gõ cửa nhà Minh.

Không ai ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Tổ Mai . Cô vẫn thường đến đột ngột như vậy.

Và giờ đây , cô ra về cũNg đột ngột như thế.

– Hãy còn sớm Tổ Mai à ! Chúng ta đi dạo một vòng đi ! - Lút tiền Mai ra cổng , Minh ngập ngừng đề nghị - Anh muốn nói với em chuyện này.

Nhưng Tổ Mai có vẻ e ngại . Cô sợ có ai đó trông thấy mình.

– Để hôm khác đi , bây giờ trễ rồi !

– Mới hơn tám giờ mà ! Anh chỉ cần 15 phút thôi... - Giọng Minh thật khẩn khoản.

Tổ Mai đành phải chấp thuận.

– Nhớ không được trễ đâu đấy !

Đi được một quãng khá xa , Minh kéo tay Mai vào một quán cà phê bên đường . Ánh đèn lò mờ trong quán khiến Tổ Mai yên tâm . Cô kéo ghế ngồi đối diện với Minh :

– Có chuyện gì , anh nói đi !

– Em uống gì ? - Minh hỏi khi thấy cô phục vụ đến gần.

– Gọi cho em ly đá chanh !

Khi cô phục vụ trở ra với chiếc khay trên tay , Tổ Mai nhìn Minh với vẻ ngạc nhiên :

– Anh địnhkhông ngủ à ?

Vừa cho đường vào tách cà phê , Minh vừa lắc đầu trả lời :

– Quen rồi ! Vội lại bấy nhiêu đây không làm anh mất ngủ đâu !
 Trông Minh lúc này đã khá hơn , gương mặt không còn xanh xao , tiêu tụy như trước . Đặc biệt là đôi mắt cứ lấp lánh như có một niềm vui trầm lặng.

– Anh không biết phải nói với em thế nào bây giờ . Quả thật , trước đây đến trong anh cũng không dám nghĩ đến chuyện em sẽ có mặt trong nhà anh... nhưng mà , giờ đây em đã đến...

– Anh nhắc đến điều đó để làm gì ?

– Để biết ơn em Tổ Mai à ! Anh không bao giờ quên những gì em đã làm cho ba anh , cũng như cho anh . Điều mong ước lớn nhất của anh bây giờ là... giải tỏa được những hiềm khích xưa anay giữa hai gia đình... nhưng điều đó lại hoàn toàn nằm ngoài khả năng của cha con anh...

– Và cả của em nữa ! - Tổ Mai cắt lời Minh.

– Anh cũng nghĩ như vậy và anh thấy lo sợ cho em , lỡ hai bác bên ấy biết được...

Tổ Mai khẽ rùng mình . Cô hình dung tới tai họa sẽ giáng xuống đầu mình một khi điều bí mật này bị phát hiện . Chắc chắn ba mẹ em không bao giờ tha thứ.

– Đừng nhắc đến chuyện đó nữa , em thật sự không muốn nghe...

– Thế này , Tổ Mai à ! Anh muốn đề nghị với em một điều... chúng ta hãy là bạn bè của nhau... - Gọng Minh như trầm xuống - Chuyện ngày trước , anh xin lỗi em !

– Không cần phải xin lỗi em hoài như vậy ! Nếu em là anh thì em cũng không biết làm cách nào hơn . Em mừng là bác đã đỡ nhiều . Có lẽ đến một lúc nào đó , em và anh không nên gặp nhau nữa.

– Anh cũng nghĩ đến điều đó , có thể là ngay hôm nay... bởi vì anh không muốn em gặp chuyện buồn phiền...

Tim Tổ Mai chột thất lại . Một sự thương xót dâng đầy trong lòng cô . Liệu cha con Minh có còn gặp khó khăn gì nữa không ?

– À ! Anh quên báo cho em hay một tin vui - Minh ngược nhìn Tổ Mai bằng ánh mắt thật lạ - Mẹ và các em anh sắp về...

– Anh có mẹ à ! Tổ Mai bật hỏi như một cái máy nhưng ngay lập tức cô nhận ra sự vô lý của mình - Em xin lỗi...

Minh nhìn cô bằng ánh mắt độ lượng :

– Tất nhiên rồi ! Chính anh còn có lúc quên khuấy đi mình đã từng có một người mẹ.

– Bác ấy ở đâu ? Sao chẳng bao giờ nghe anh nhắc tới ?

Gọng Minh chột buồn !

– Bà ấy đã bỏ cha con anh để chạy ra ngược nọai lúc anh còn nhỏ xíu . Mười mấy năm rồi mới nhận được tin nhau.

Thật khó mà diễn tả tâm trạng của Minh hôm biết được mình sắp sửa gặp lại

mẹ và hai em . Thoạt đầu anh chàng đã lặng người đi vì niềm hạnh phúc lớn lao ấy . Sau đó , lại là một chuỗi những lo buồn.

– Báo tin cho ba biết chứ anh ? - Kim Xuân hồi hộp nói.

– Không ! Đến lúc đó hẵng tính...

Tuy nói vậy , nhưng Minh cũng đã hỏi thử cha :

– Con nghe người ta nói mẹ sắp về thăm nhà...

Ông Dân giật phắt người :

– Ai nói với con ?

– Bác Tám ở đầu đường có con trai ở Mỹ . Hôm rồi anh ta viết thư về bảo có gặp mẹ và nghe mẹ tính như vậy.

Vừa nói Minh vừa len lén quan sát vẻ mặt của cha . Minh thấy ông khẽ cau mày rồi buông một tiếng thở dài.

– Con có nghe nói chừng nào về không ?

– Chắc khoảng cuối tháng này.

Như vậy thì khả quan rồi . Chỉ sợ Ông già lại nổi cơn thịnh nộ , nhưng xem ra chẳng có gì đáng lo . Từ hôm đó , sức khỏe của ông Dân khá lên thấy rõ.

– Hèn chi mà mấy lúc sau này em thấy bác khỏe lên nhiều ! - Tổ Mai như vụt hiểu ra.

– Đúng đấy ! Anh cũng nghĩ như vậy - Minh gật đầu.

Chợt Tổ Mai kêu lên :

– Chết rồi ! Em phải về thôi.

Đồng hồ trên tường chỉ con số chín . Đối với nhiều người thì điều đó chẳng nghĩa lý gì , nhưng với Tổ Mai thì lại khác . Càng về trễ , càng không an toàn.

Nhưng vừa đứng dậy , Tổ Mai đã luống cuống đá chân vào chiếc ghế , chút nữa thì cô đã ngã dúi . Cách đó mấy dãy bàn , Tiến đang ngồi lù lù một mình với ly cà phê trước mặt và điều thuốc cháy dở trên môi . Anh lù lù nhìn Tổ Mai bằng ánh mắt rực lửa như muốn thiêu rụi kẻ được nhìn.

Ra khỏi quán , cô bảo Minh :

– Anh đi trước đi ! Giờ này chắc có người đón em ngoài cổng.

Minh nắm lấy tay Tổ Mai siết nhẹ :

– Cám ơn em !

Tim Tổ Mai như muốn rớt ra ngoài . Cô chỉ muốn Minh mau mau biến mất . Dường như cũng đoán biết được nỗi sợ hãi của Tổ Mai nên anh chàng buông vội tay cô ra và cầm cúi rào bước.

Tổ Mai đi thật chậm cố kéo dài cái khoảng cách giữa mình và Minh . Mặc dù rất muốn biết có ai theo dõi hay không nhưng cô vẫn không dám quay lại nhìn.

– Chờ chút , Tổ Mai !

Giọng Tiến vang lên ngay lúc Tổ Mai đưa tay lên định mở cổng . Cô buông

thông tay , cúi gằm mặt như một tên tội phạm . Trong lúc đó , Tiến lại bật cười , tiếng cười khô không khóc như bị đem rang lên :

– Anh đã biết vì sao em bận rồi ! Vĩnh biệt em , cô bé ngốc nghếch ạ !

Rồi Tiến quay lưng trở ngược lại con đường họ vừa đi đến đây . Tổ Mai biết anh trở lại quá cà phê và cũng biết rằng anh không nói đùa . Cô đứng tựa lưng vào cánh cổng sắt lạnh lùng nhìn hút theo bóng người con trai vừa chột đến rồi cũng chột đi . Dường như lúc ấy , Tổ Mai mới nhận rõ lòng mình . Cô nghe đau nhói trong từng đường gân , thớ thịt . Một nỗi đau vừa vô hình lại vừa rất cụ thể . Anh đã đi thật rồi sao ? Dù gì thì cũng phải để cho Mai được một lần phân trần , bày giải... Chẳng lẽ lòng nhân ái của Mai lại là nguyên nhân giết chết tình yêu ?

Không như thế được ! Sẽ là bất công nếu đó là sự phán xét duy nhất và sau cùng . Hãy mở mắt ra tình yêu ơi ! Đừng để ghen tuông trở thành một tên đau phủ giết người... và đừng khóc nữa Tổ Mai ơi ! Sự thật bao giờ cũng là người biện hộ tốt nhất cho mình.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 26

- Hai đứa giận nhau à ? - Chinh nhìn em dò hỏi.

– Không có đâu ! - Tổ Mai chôi lướt đi.

– Vậy thì tại sao thằng Tiến đi Úc về lại không thấy đến đây ?

– Đó là chuyện của anh ấy , làm sao em biết được ?

Chinh không hề biết gì về buổi tối hôm nọ giữa Tiến và Tổ Mai , tuy nhiên việc Tiến không đến nhà trong bối cảnh này thì đúng là không bình thường rồi... lại càng khả nghi hơn khi Tổ Mai suốt ngày chẳng buồn nói tới ai.

– Mai này ! Hôm rồi tình cờ anh gặp một cô bạn của em... cô ta trùng tên với em đấy.

– Ai ! - Tổ Mai tròn mắt nhìn anh.

– Thanh Mai ! Em có người bạn nào tên giống như vậy không ?

Tổ Mai gật đầu , hỏi tiếp :

– Gặp ở đâu ?

– Ở vũ trường Thiên Hồng . Hôm ấy là sinh nhật thằng Bảo , bọn anh hứng chí kéo nhau đi... con bé Mai cũng đẹp đấy chứ ?

Tổ Mai lườm anh :

– Anh Hai đừng có mà đụng vô con nhỏ đó ngen . Bộ muốn chết hay sao ?

– Ghê vậy à ? - Chinh giả bộ sợ sệt - Thế cô ta là người như thế nào ?

– Em chẳng cần phải nói gì nhiều . Chỉ riêng chuyện Thanh Mai có mặt ở vũ trường cũng đã là một điều không đành lòng rồi !

Chinh gật gù ra vẻ đồng ý với em gái . Quả thật , anh cũng đã nghĩ như Tố Mai , nhưng cô nàng cứ xưng là bạn của em gái mình . Chẳng qua chỉ là chuyện phải lịch sự với nhau thôi.

– Em sắp tựu trường chưa ?

– Tuần sau sẽ vào học.

– Vậy thì phải tranh thủ... Ngày kia bọn anh có chuyến công tác ra Vũng Tàu , nếu thích em cứ đi với anh.

– Đi cả nhóm năm người à ?

– Chỉ có bốn người thôi . Thắng Tiến ở lại.

– Sao vậy anh Hai ?

– Cậu ấy phải viết báo cáo về chuyện đi Úc vừa rồi.

– Để em tính lại coi . - Tố Mai có vẻ do dự.

Nhưng cuối cùng cô lại quyết định đi . Chẳng mấy khi được đi chơi xa một mình , không có ba mẹ "kèm cặp" như thế này . Và có thể , không khí ngoài ấy sẽ giúp cho tâm hồn khuây khỏa được phần nào.

Tố Mai không biết chuyện Tiến ở lại nhà để viết báo cáo chẳng qua chỉ là một cái cớ . Suốt 10 ngày qua , chàng kỹ sư vô tuyến đã buồn đến phát bệnh lên . Cùng với nỗi buồn là một sự thất vọng đến tận óc.

Bà mẹ Tiến thấy cậu con cưng cứ mỗi ngày mặt ủ mày ê thì lấy làm lạ :

– Má trông con không được khỏe vậy Tiến ?

– Con có sao đâu má ?

– Không sao mà má thấy con suốt ngày cứ lằm lằm lì lì . Bà mẹ vẫn khẳng khái.

Tiến phì cười :

– Thế... má muốn con phải ra sao nào ? Suốt ngày đi ra đi vô chỉ có một mình , má bảo con vui làm sao được !

Bà mẹ Tiến tươi ngay nét mặt khi nghe cậu con trai nói như vậy . Không cần chừ , bà tiếp luôn :

– Vậy thì... cưới vợ đi con , cho nó vui cửa vui nhà.

Tiến sa sầm ngay nét mặt :

– Thôi đi má à ! Con không cưới vợ nữa đâu.

– Cái thằng này ! Con có biết đó là một trong ba tội bất hiếu hay không ?

Tiến lại cười :

– Má cở lỗ sĩ thấy mô ! Mà tại sao cứ phải lấy vợ vậy ? Má xem mấy đứa bạn con đó , có đứa nào chịu lấy vợ đâu.

– Chúng nó khác , con khác ! Nhà người ta có năm , bảy thằng con trai nên người ta không cần phải lo . Còn tao , chỉ có một mụn , không lo làm sao

được ?

– Vậy chứ má muốn con cưới ai bây giờ ? Cưới con gái ông chủ ga- Ra Đồng Khánh ấy à ? Thôi đi , con xin đủ ! Cưới nàng ta về , không khéo má phải làm dâu ngược lại.

– Nói tầm bậy ! Con người ta là con nhà quyền quý , có giáo dục... không đến nỗi nào đâu con !

– Nhưng sao lại cứ phải là họ hủ má ?

Giọng bà mẹ có vẻ ngậm ngùi :

– Ba má lo cho con thôi , Tiến à ! Trước đây , ba má đã từng nghèo khổ nên sợ con cái lại lâm vào cảnh đó . Không có gì đáng sợ hơn sự nghèo túng đâu con !

– Nhưng phải sống với một người mà mình không yêu thương thì còn đáng sợ hơn nhiều má à ! Con sẽ cưới vợ nhưng không bao giờ con cưới Kiều Thu.

Bà mẹ tròn tròn mắt nhìn con trai :

– Con nói thật vậy à ? Rồi ba má biết ăn nói làm sao với anh chị bên ấy ?

– Nghe má nói , con có cảm giác như mình đã hứa hẹn gì với người ta . Má đừng bận tâm , chẳng có gì ràng buộc được con , bởi vì con chưa bao giờ hứa hẹn điều gì cả !

– Nhưng ba với má đã hứa . - Giọng bà mẹ gay gắt - Người ta đã chờ đợi mình bao nhiêu năm nay.

– Má nói nghe lạ quá ! Ai khiến họ chứ ?

– Không ai khiến , nhưng họ có quyền con à ! - Bà mẹ dịu giọng nói như năn nỉ - Con đừng làm khổ ba má.

– Tất nhiên rồi ! Con chẳng bao giờ muốn làm khổ ba má và con cũng muốn đừng ai làm khổ con . Không ai có quyền ép buộc con.

– Thôi , đừng có cãi tay đôi với má . Tao đã tính đâu vô đó xong rồi . Ăn tết xong là cưới liền.

– Má cưới cho má chứ con chẳng thêm rước cái thứ của nợ về chỉ tổ tốn kém.

– Chuyện đó con không phải lo . Anh chị Đồng Khánh đã hứa sẽ dành cho con gái một món hồi môn lớn . Con sẽ không phải làm gì mà vẫn sống đàng hoàng , sung sướng.

Tiến bực bội ngó mẹ :

– Con có phải con nít đâu mà má dễ ngon dễ ngọt con vậy ? Nếu con gái họ tốt lành thì họ đã chẳng phải quảng cáo món hồi môn quý hóa đó . Con không bao giờ rước cái của nợ ấy về đâu.

Nói xong , Tiến bực dọc bỏ đi về phòng mình . Bà mẹ nhìn theo con với ánh mắt không giấu được vẻ lo lắng , sợ sệt.

Sở dĩ hôm nay bà nói chuyện với Tiến nhiều về vấn đề cưới vợ là bởi vì

người ta thúc hối dữ quá.

Mới hôm qua , ông chủ ga- Ra Đồng Khánh đến chơi nhà nói nửa đùa nửa thật.

– Con gái tôi nó sắp lỡ thời rồi đó bà chị à ! Không khéo người ta tưởng nó vô duyên nên ế chồng.

– Anh thông cảm cho ! Chỉ tại thằng Tiến nhà tôi nó cứ chần chừ mãi.

– Tôi không thông cảm cho con thì còn ai thông cảm nữa ! Tôi chỉ lo rồi đây con chị nó lại chê con tôi.

– Anh nói quá lời ! Tôi và ông nhà tôi coi cháu Thu như con đẻ của mình . Sớm muộn gì nó cũng trở thành con dâu trong nhà.

– Anh chị liệu tính sao thì tính chứ nhà tôi lúc này đâm trái tính trái nết . Bà ấy cứ nặng nề đòi rút vốn ra.

– Xin anh chị thường giùm , hãy thư thả một thời gian , chứ bây giờ mà anh chị rút ra thì tôi chỉ còn có nước dẹp tiệm.

Thì ra là họ làm ăn hùn hạp với nhau . Vợ chồng ông chủ ga- Ra cho người bạn nối khố của mình mượn vốn để mở cửa hàng kim khí điện máy - Mà hiện tại người chị của Tiến đang đứng trông coi . Người chủ nợ hứa sẽ cho con rể tương lai của mình phân tài sản đó . Nhưng bây giờ xem ra cái chuyện sui gia đang có bề trục trặc.

Trong lúc hai đứa sinh thành đang lo sốt vó vì cái chuyện vợ con của cậu quý tử , thì Tiến suốt ngày đóng chặt cửa phòng ở riết trong đó . Cái giận , cái tức cứ mỗi ngày lại lớn thêm một chút , nhiều thêm một chút . Cho đến một hôm không chịu nổi nữa chàng trai thất tình bèn ra cửa hàng khuôn về một bộ cờ tướng và... chơi một mình !

Khổ một nỗi giờ đây ngay cả những quân cờ bằng gỗ vô tri kia cũng trở thành những kẻ đối đầu đáng ghét . Cứ mỗi lần nhìn chúng , Tiến lại nghe tiếng cười khích khích của Tổ Mai và tước mắt Tiến lại hiện ra hai cái lúm đồng tiền "dễ ghét" của cô nàng.

Thì ra , khi đã yêu , muốn quên nhau chẳng dễ một chút nào .

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 27

Sắp đặt mọi thứ trong phòng ngăn nắp đầu đó , Chinh quay sang bảo em gái :

– Xong rồi đấy ! Bọn anh sẽ ở phòng bên cạnh , cần gì thì cứ gọi.

Tổ Mai nhìn anh tùm tùm cười :

– Đáng lẽ ông trời cho anh là con gái mới phải . Kỹ lưỡng đến phát khiếp lên được.

Chinh đưa tay cốc nhẹ lên đầu cô em lém lỉnh.

– Đây , cái chuyện kỹ lưỡng không phải là đặc quyền của phái yếu nhà các cô đâu đây.

– Ai bảo anh tụi em là phái yếu ?

– Tất cả mọi người đều bảo như vậy , nhóc con à ! Thôi , ngủ đi , bọn anh còn phải đi họp nữa.

Còn lại một mình , Tổ Mai dáo dác nhìn quanh . Phải công nhận cô có một ông anh thật tuyệt vời . Nếu không có anh thì giờ này chưa chắc Tổ Mai đã dọn dẹp xong chỗ "trú ngụ" của mình . Họ Ở tại nhà khách của công ty , tuy không bằng ở khách sạn sang trọng nhưng Tổ Mai rất thích , bởi vì chỉ cần nín thở chạy một hơi là ra tới biển.

Buổi chiều ăn cơm xong , Tổ Mai một mình thả bộ ra bãi biển . Mấy ông anh lại chúm mũi vào công việc nên chẳng có ai đi cùng . Tuy nhiên điều đó chẳng khiến Tổ Mai phật ý . Cô đang thích được ngắm biển một mình.

Ngồi tựa lưng vào một gốc dương già , Tổ Mai lim dim mắt nhớ đến kẻ vắng mặt trong chuyến đi này . Người ta bảo đàn ông con trai mà tóc quăn thì sẽ cực lắm . Chẳng biết có đúng không mà thấy anh suốt ngày cứ cặm cụi với công việc . Có chút thời gian dành để yêu thì cũng không trọn vẹn cho nhau . Thật ra thì cũng chẳng có chuyện gì nghiêm trọng . Trở về nhà , nhất định Mai sẽ kể hết cho anh nghe ! Chắc anh sẽ không buồn , không giận đâu.

– Mai ơi ! Về đi chơi với bọn anh !

Đang thả hồn theo mây gió , chợt Tổ Mai giật mình quay lại . Suýt nữa thì cô đã kêu lên khi trông thấy bốn ông anh đã nai nịch chỉnh tề y như thể họ sắp đi dự dạ hội.

– Nếu mấy anh không gọi thì chắc em không nhận ra đâu - Tổ Mai đùa - Trông ai cũng đẹp trai , lịch sự.

– Vậy mà chẳng có ai lọt được vào mắt xanh của cô em . Thật hoài công ! Cả bọn cười vang hưởng ứng câu nói đùa của Bảo . Họ kéo nhau tới khách sạn Thắng Lợi , uống cà phê , nghe nhạc và trêu chọc nhau suốt buổi tối.

– Chắc bây giờ ở Sài Gòn , cu Tiến nhà ta hắt xì hơi liền tù tì . - Nhóm trưởng Nguyên nháy mắt với Tổ Mai.

– Cái thằng thật gàn ! Tự dưng lại đóng cửa nằm nhà , khiến có người buồn nẫu ruột . - Tín , anh chàng người Qui Nhơn hưởng ứng ngay.

Chợt Bảo cao hứng rủ :

– Tổ Mai biết khiêu vũ không ? Chúng ta nhảy một bài đi.

Tổ Mai rụt cổ , lắc đầu :

– Em chịu thôi ! Không biết nhảy đâu !

Bị từ chối , anh chàng kỹ sư học ở Đông Đức về không lấy gì làm phiền lòng

, lại còn trêu Tổ Mai :

– Nếu anh là cậu Tiến , thì chắc nhỏ Mai không từ chối đâu , đúng không ?

– Anh chỉ giỏi chọc em... - Tổ Mai đỏ mặt phụng phịu.

– À này ! Năm nay nhỏ Mai mấy tuổi rồi nhĩ ? - Nguyên xen vào.

– Hỏi tuổi phụ nữ là... không lịch sự , ông quên rồi à ? - Tín cười trả lời thay Tổ Mai.

– Nhưng anh hỏi làm gì ?

– Để tính xem tuổi em với tuổi Tiến có hợp nhau không ?

– Cậu trở thành nhà tướng số bao giờ thế ? - Chinh nhìn em gái rồi nhìn Nguyên , hỏi đùa.

– Cậu không biết chứ cái việc bói toán cũng là một môn khoa học đấy !

– Tớ chả tin ! Mẹ tớ bảo ngày trước tuổi ba mẹ tớ thuộc loại "tứ hành xung" , ở với nhau không nát chiếc chiếu... vậy mà các vị vẫn sống êm ấm đến bây giờ - Chinh cãi lại.

– Điều đó cũng có lý do của nó . Có thể do người ta sợ nên cố sức giữ gìn . Như vậy mà hóa hay.

Câu chuyện lan man từ vấn đề này nhảy sang vấn đề khác , không đầu mà cũng chẳng có đuôi , ấy vậy mà Tổ Mai cảm thấy hết sức thích thú . Lúc trở về , Chinh bảo em :

– Giá mà có thằng Tiến thì chắc sẽ vui hơn , phải không Mai ?

– Em cũng không biết nữa . Hôm trước anh ấy giận em và bảo là... vĩnh biệt.

– Cái thằng điên ! Chinh cười - Lâu lâu hấn lại lên cơn như vậy... không sao đâu . Nhưng mà... em yêu cậu ấy chứ ?

– Anh hỏi nghiêm túc đấy ! - Chinh chăm chú nhìn em.

Tổ Mai có vẻ ngần ngừ :

– Nếu em yêu... thì anh có phản đối không ?

Một phút im lặng trôi qua . Chinh dụi tắt điếu thuốc đang hút dở , trầm ngâm giây lâu rồi mới nói :

– Anh cũng không biết trả lời em ra sao . Về cơ bản thì đó là một chàng trai tốt , có thể yêu được . Nhưng... dường như cậu ấy đã có một vị hôn thê do gia đình chọn sẵn.

Tổ Mai có cảm giác như có ai đó vừa cầm búa nện vào đầu mình . Cô thẳng thốt nhìn anh , giọng lạc đi.

– Sao trước đây anh Hai không nói gì với em về chuyện này ?

Nhìn đôi mắt chớp nhanh của Tổ Mai , Chinh hiểu rằng điều mình vừa nói ra đã có tác động ghê gớm đối với em gái . Chàng khẽ vuốt tóc cô , an ủi :

– Anh cũng không biết chắc... với lại anh nghĩ giữa em và Tiến cũng chưa có chuyện gì.

"Chưa có gì nghĩa là sao ?" Tổ Mai nghe tim mình cơ hồ muốn ngừng đập .

Cố vót vát chút hy vọng , cô hỏi lại anh :

– Ai nói điều đó với anh , hả anh Hai ?

– Chính Tiến đã nói với anh . Mới tuần rồi , anh thấy cô cậu đi khiêu vũ với nhau ở Phương Hồng.

Vậy thì rõ rồi , chẳng còn gì nghi ngờ gì nữa . Chính mắt anh Chinh đã thấy họ đi với nhau kia mà ! Anh còn biết rõ cô gái kia nữa . Không kèm được , Tổ Mai bảo anh giọng run run :

– Em không bao giờ hình dung sự thể lại như vậy . Em... em... muốn khóc quá . Anh Hai đừng cười em.

Tổ Mai khóc thật . Cô gục đầu trên hai cánh tay , đôi vai nhỏ run lên bần bật . Chinh nhìn em với vẻ ái ngại :

– Lẽ ra thì anh phải nói với em điều này từ lâu , nhưng anh cứ tưởng... Quả thật anh không ngờ.

Tổ Mai nghe anh nói , thôi khóc ngẩng lên quệt vội mấy giọt nước mắt còn đầy trên má.

– Vậy mà anh ấy còn bảo là yêu em . Con người ấy thật không có liêm sỉ.

– Ô không ! Em đừng kết tội cậu ta như vậy . Chẳng qua là vì gia đình cậu ta muốn thế.

– Nếu vậy thì đừng mở miệng nói chuyện ấy với em . một người đàn ông mà cùng một lúc yêu hai người phụ nữ thì có nghĩa là anh ta chẳng yêu ai cả.

– Em nói như một kẻ chán đời ! Thật tình mà nói , nếu không có Kiều Thu thì em yêu hẳn cũng được.

Cái tên Kiều Thu như một mũi dao xoáy vào tim óc Tổ Mai . Cô nửa muốn hỏi lại , nửa lại muốn tỏ ra mình chẳng bận tâm gì đến "đối thủ" . Chỉ khi Chinh đi rồi , cô mới cảm thấy tiếc . Ít ra thì biết được đối phương của mình là người như thế nào... sẽ giúp ta biết cách thức đối phó.

Suốt đêm ấy , hầu như Tổ Mai không ngủ . Cô chong mắt nhìn lên trần nhà y như thể trên ấy có những câu trả lời cho sự thắc mắc của mình . Chẳng lẽ một người như Tiến mà lại đi làm cái trò lừa gạt sao ? Nếu không thì đích thực anh ta là một kẻ hèn nhát . Tại sao không có gan nói lên sự thật khi mà mọi cái đã hiển nhiên ra đó . Ôi ! Lòng dạ con người , không ai đo lường hết được !

Sáng dậy , Tổ Mai phơi thân một mình ra bãi tắm . Chinh và mấy người bạn của anh đã đi họp trên công ty Điện báo - Điện thoại của Đặc khu . Bất giác Tổ Mai thấy thèm được làm một công việc gì đấy để quên hết ngày giờ , quên hết mọi nỗi ưu tư , muộn phiền... nhưng khổ nỗi chẳng có việc gì để làm . Phải chi giờ này ở Sài Gòn , chắc chắn Tổ Mai sẽ chạy sang nhà hàng xóm... Minh có một người bạn gái thật dễ mến . Tổ Mai sang bên ấy trước hết là vì ông Dân , sau đó là vì có Kim Xuân . Còn chuyện có Minh hay không , điều đó không quan trọng , bởi lẽ anh là của Kim Xuân và mọi chuyện đã được giải quyết dứt khoát , rõ ràng.

Đang nghĩ ngợi lan man , chợt Tổ Mai tròn mắt đứng ngây người ra . Không thể nào tin được... nhưng đây lại là sự thật . Tổ Mai quay mặt đi , nhưng "kẻ kia" đã kịp trông thấy cô vào rồi rít kêu lên :

– Trời ơi ! Tổ Mai , ra đây hỏi nào vậy ? Đi có một mình à ?

Đứng trước Tổ Mai chính là Thanh Mai , cô bạn học cùng lớp với mình .

Cách đó mấy bước , một gã đàn ông béo phệ , hai mắt ti hí đang cố giương lên nhìn hai cô gái . Thanh Mai đi với lão ta . Trời ạ ! Thật không còn ra cái thể thống gì nữa.

– Ta đi với anh Chinh . - Tổ Mai âm ờ trong miệng.

– Anh Chinh à ? - Thanh Mai nói như reo , hai mắt liếc nhanh về phía lão bụng phệ - Nhỏ Tổ Mai có ông anh thật dễ thương.

Anh Chinh đã có lần kể cho Tổ Mai nghe chuyện anh đã gặp Thanh Mai ở vũ trường . Cô nghe xong mà cứ nửa tin nửa ngờ . Bây giờ thì đúng là cô ả rồi , không lẫn vào đâu được.

– Tổ Mai ở khách sạn nào ?

– Bọn mình không ở khách sạn.

– Vậy thì chẳng lẽ... Ở ngoài bãi cát ? - Thanh Mai hỏi đầy ngụ ý.

– Cũng không ở ngoài bãi cát - Tổ Mai tỉnh bơ trả lời.

– Vậy thì ở đâu ?

– Hỏi chi vậy ? - Tổ Mai cảnh giác.

– Tao muốn tới chơi ! Cái lão bụng phệ này ngày mai cuốn xéo rồi.

– Rất tiếc là ngày mai bọn mình cũng về Sài Gòn rồi ! Thôi , cậu đi đi kéo người ta đợi.

Nói xong , không chờ Thanh Mai phản ứng , Tổ Mai đã bỏ đi . Cô khó chịu khi thấy lão bụng bự cứ nhìn mình chòng chọc.

– Nếu em sợ gặp lại cô bạn của mình thì cứ đóng cửa nằm nhà ! Chẳng việc gì phải về sớm như vậy.

Chinh an ủi em gái khi biết Tổ Mai muốn bỏ về giữa chừng . Đối với Tổ Mai , bây giờ chuyện ở hay về đều có cái bất tiện riêng của nó.

– Thú thật , em chẳng biết phải làm gì bây giờ . - Cô buồn rầu nhìn anh - Đầu óc em cứ trống rỗng.

Nhìn vẻ mặt thiểu não của em , Chinh bỗng thấy bút rút trong lòng . Anh giờ sổ tay ghi chép gì đó rồi quay vào bảo Tổ Mai :

– Đợi anh sang bàn giao công việc lại cho mọi người rồi anh em mình đi chơi.

Mấy anh chàng kia cứ nhao nhao đòi đi theo "hộ tống" Tổ Mai nhưng Chinh nhất định không cho . Điều bức mình nhất của Tổ Mai là trên đường đi cô lại đụng mặt với Thanh Mai và lão bụng bự , y như thể là họ đã hẹn hò với nhau vậy.

Thế là mặc dù làm đủ mọi cách nhưng Chinh không tài nào "cải biến" được

bộ mặt ủ dột , sầu thảm của em.

Về phần Tổ Mai , cô có cảm giác như mọi thứ đã bắt đầu thay đổi , xáo trộn.
Nếu biết trước thì chẳng yêu làm gì !

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 28

– Chú ấy viết gì mà trông anh có vẻ nghĩ ngợi vậy ?

– Bà liên ngừng tay vachieác áo louse của chồng , nhìn ông chờ đợi.

Ông Chiến đưa lá thư cho vợ.

– Em xem đi !

Bức thư của người em chồng từ Mỹ gửi về thoát đầu vẫn là những lời thăm hỏi bình thường , nhưng gần cuối lại có những điều khiến cả hai vợ chồng bác sĩ Chiến đều dăm dăm chiêu , tư lự :

– Rồi anh tính sao ? - Bà Liên đọc xong bức thư , ngẩng lên hỏi chồng. –

Chú ấy nói cũng phải . Nhưng anh vẫn chưa quyết định.

– Có lẽ phải bàn bạc với các con . Chúng nó lớn cả rồi.

– Ủ ! Anh cũng nghĩ vậy . - Bác sĩ Chiến gật đầu - Bao giờ thằng Chinh với con Mai về ?

– Nghe chúng nó bảo ngày mai . - Bà Linh nhìn lên lịch rồi trả lời chồng -

Có cần phải xin phép ba không anh ?

Ông Chiến ngược lên nhìn bàn thờ . Sau làn khói hương mờ ảo , cụ Khiêm đang nghiêm nghị nhìn con trai và con dâu . Mắt cụ như có một điều gì đó chưa nói.

– Cũng phải thừa qua với ba chuyện này . Nếu còn sống , ông cụ sẽ không đồng ý , nhưng biết làm sao được.

– Em thấy chuyện này kéo dài đã quá lâu rồi . Chúng ta không thể cứ cố chấp mãi như vậy được.

– Đây cũng là một cơ hội vậy !

Rồi câu chuyện của hai người lại chuyển sang đề tài khác . Xem như vấn đề mà người em đề nghị đã được đồng ý . Chỉ còn nghĩ xem phải bắt đầu như thế nào.

Ba à ! Con có chuyện này muốn hỏi Ba.

Chợt Trường bước vào , hai mắt nhìn cha như cầu cứu . Ông Chiến ra hiệu cho con trai ngồi xuống rồi ân cần hỏi :

– Có chuyện gì vậy Trường ?

– Con muốn biết ý kiến của ba về trường hợp này.

Đó là một ca mổ tim khá phức tạp mà nhóm bác sĩ trẻ của Trường vừa hội chẩn sáng nay nhưng chưa dám quyết định.

Ông C nghe con trình bày xong , có vẻ nghĩ ngợi.

– Xưa nay trường hợp này người ta không can thiệp bằng phẫu thuật con à !

– Chẳng lẽ y học đành bó tay sao ba ?

– Con thấy đấy ! Bệnh nhân đã sống được đến bây giờ... 25 tuổi , đó là điều rất ít xảy ra khi hai dòng máu đen và đỏ trộn lẫn vào nhau...

– Cửa van đóng không chặt . - Trường tiếp lời cha - Trên thế giới người ta đã thay van tim nhân tạo rồi kia mà !

– Nhưng ở nước ta thì chưa , con à !

– Chúng ta có thể thí nghiệm . Xem như đây là một công trình nghiên cứu khoa học.

– Nhưng y đức sẽ không cho phép thí nghiệm trên một cơ thể con người .

Điều đó thật khủng khiếp . - Bác sĩ Chiến cau mày.

Trường nhìn cha giây lâu rồi chậm rãi nói :

– Con nghĩ... phải có người hy sinh... phải có người mở đầu chứ ba ?

– Đó là xét về mặt lý trí , chứ về tình cảm thì... người cha lại lắc đầu . Nếu con can thiệp bằng phẫu thuật , chắc chắn bệnh nhân sẽ chết ngay lập tức.

Điều cha vừa nói khiến mặt Trường biến sắc . Nếu điều đó xảy ra thì trách nhiệm sẽ đổ lên đầu anh . Và cái chuyện bệnh nhân trên giường mổ là điều khủng khiếp nhất đối với một thầy thuốc . Có thể ba nói đúng . Mấy mươi năm cầm dao mổ xẻ , chắc chắn đó là kinh nghiệm quý báu nhất mà ông đã tích lũy được.

– Chúng con sẽ bàn bạc lại . - Trường đứng lên - Có lẽ không nên mổ như lời ba nói.

Hai vợ chồng bác sĩ Chiến đưa mắt nhìn nhau khi đưa con đã ra khỏi phòng . Cả hai đều thấy hài lòng về kế nghiệp của mình.

– Em chỉ còn lo lắng có mỗi con Tố Mai . - Bà Liên do dự nhìn chồng.

– Con Tố Mai thế nào ?

– Là em linh cảm thế thôi . Con bé có điều gì đó không ổn . Dường như nó muốn giấu giếm...

Bác sĩ Chiến đặt tay lên vai vợ , trấn an bà :

– Con nó lớn cả rồi . Với lại , anh thấy Tố Mai cũng chưa có biểu hiện gì lầm lỗi . Nếu con không nói thì có nghĩa là nó chưa thấy cần thiết đó thôi.

– Em cũng nghĩ vậy... nhưng vẫn cảm thấy lo lo thế nào ấy.

Câu chuyện của hai vợ chồng già lại xoay quanh những đứa con . Cuối cùng thì họ cũng đã tìm ra những lý do để tự an ủi rằng mình đã có những đứa con thật xứng đáng . Họ chẳng có gì phải phàn nàn cả !

Xế trưa hôm sau thì hai anh em Tố Mai về tới . Nhìn cô gái út sước da sạm nắng , bác sĩ Chiến vui vẻ ba"o con.

– Trông con rắn rỏi , khỏe mạnh hẳn lên đấy con gái ạ ! Có lẽ gia đình chúng ta lâu lâu cũng phải tổ chức đi đâu đấy một lần cho đầu óc thư giãn , nghỉ ngơi.

– Chúng con nhất trí cả hai tay thôi ! - Chinh xen vào - Chỉ sợ ba mẹ chẳng chịu rút ra khỏi công việc.

– Cũng đã đến lúc phải nghỉ ngơi rồi các con à ! Nhìn thằng Trường ba cảm thấy yên tâm . Ít ra thì cũng có đứa nối nghiệp mình.

– Vậy còn con với anh hai là đồ bỏ hờ ba ? - Tố Mai vờ giận dỗi.

– Các con cũng rất xứng đáng con gái à ! - Ông Chiến xoa đầu con gái - Chỉ tại vì chúng ta không phải là đồng nghiệp nên ba mới có sự so sánh đó.

– Anh Trường đâu ba ? - Tố Mai không thấy "kẻ nối nghiệp" của ba nên dáo dác tìm.

– Một nhóm bác sĩ trẻ do anh con "cầm đầu" đang nghiên cứu một vấn đề khá hóc búa , chúng nó bận suốt ngày.

– Kể cả chủ nhật à ? - Chinh có vẻ thích thú kêu lên - Thật là hạnh phúc khi có những niềm say mê như thế.

– Em lại chẳng thích ! Cứ cái kiểu này thì mấy ông anh của em ế vợ hết - Tố Mai trêu anh.

Chinh búng nhẹ ngón tay vào mũi em gái

– Các cô khéo lo ! Chứ không phải em sợ các cô bạn của mình ế chồng à ! Cả hai anh em cùng cười . Bà Liên từ dưới bếp ân cần đặt mấy ly nước mát trước mặt chồng con , rồi ngồi xuống cạnh Tố Mai.

– Thế nào , các con đi chơi cogi vui không ?

Tố Mai tranh nhau với anh , lú lo kể "

– Chán lắm ba mẹ à ! Anh hai và mấy ông bạn cứ chúi mũi vào công việc , bỏ con có một mình.

– Đừng có nói oan cho anh . Bọn anh không dẫn cô đi uống cà phê là gì ? - Chinh chống chế.

Quả là có thể thật , nhưng chỉ vào buổi tối , khi họ rảnh rỗi . Còn thì ban ngày , Tố Mai chỉ tha thân ra bãi biển tắm có một mình . Và cô đã không kể với mọi người cái chuyện mình gặp lại cô bạn Thanh Mai thêm một lần nữa ngay hôm sau , bởi lẽ đó là điều không vui kể tiếp theo điều mà anh Chinh đã kể về Tiến.

Nếu không có những điều đó thì chuyến đi nghỉ hè muộn màng của Tố Mai hẳn không có gì đáng phàn nàn.

Buổi tối ngay sau hôm trở về , Tố Mai đã len lén sang thăm người hàng xóm của mình . Cô nghĩ rằng có lẽ bên ấy giờ này phải đông đúc bởi mẹ và các em của Minh chắc là đã về.

Nhưng ngược với điều Tố Mai dự đoán.

Ngôi nhà vẫn lặng ngắt như tờ... không có khách khứa cũng chẳng có tiếng

nói cười . Đèn trong nhà cũng không bật sáng như mọi khi.
Tổ Mai hoảng sợ nghĩ thầm : Điều gì đã xảy ra ở đây vậy ? Và cô đã thờ phào nhẹ nhõm khi vào đến bên trong...
May quá ! Họ còn đủ cả... Nhưng điều rủi ro lại nằm ở chỗ khác...

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 29

Ông Chiến bước vào phòng mạch của mình đứng sững lại , hai mắt ông mở to trân trối :

– Tổ Mai !

Cô con gái đang lúi húi bên những lọ thuốc giệt phất người ngẩng lên .
Khuôn mặt cô chột tái đi.

– Con cần những thứ thuốc này để làm gì ?

Nhìn nét mặt nghiêm khắc của cha , Tổ Mai nghe lạnh toát nơi sống lưng .
Cô bủn rủn buông tay... những viên thuốc lăn tròn trên sàn nhà . Bác sĩ Chiến đã nhận ra đây chính là những loại thuốc thỉnh thoảng lại tự dưng biến mất trong phòng mình . Tổ Mai vẫn lặng thinh

– Con cần những thứ ấy để làm gì ? Ông Chiến lặp lại câu hỏi với con gái.
Tổ Mai cảm thấy điều khủng khiếp nhất đã đến với mình . Lúc sang đến nhà Minh , cô đã không cầm được nước mắt khi thấy ba của anh nằm bẹp dí trên giường bệnh . Giờ đây ông gần như không còn cử động được nữa . Một bên đùi đã sưng tấy lên như muốn rụng . Các khớp tay chân còn lại đều bị đau nhức , toàn thân lại sốt hầm hập.

Giọng Kim Xuân như nghẹn lại :

– Không có thuốc... nhà lại chẳng còn gì... mấy ngày nay bác lại trở bệnh.
Nhìn đồng hồ , Tổ Mai biết sẽ không có cách nào trở về nhà lấy thuốc vào giờ này , bởi ba mẹ đang ở trong phòng mạch . Do dự một hồi , chột cô kéo Kim Xuân ra trước hiên nhà.

– Chị đem cầm... hoặc bán cũng được... rồi mua thuốc về ngay cho bác.
Kim Xuân sững sờ khi thấy Tổ Mai đặt vào tay mình chiếc nhẫn xinh xắn mà Tổ Mai vẫn đeo nói ngón tay áp út của mình . Đó là quà sinh nhật của mẹ.

Không... không được đâu . - Kim Xuân đưa trả chiếc nhẫn lại cho cô bangai

- Anh Minh sẽ không đồng ý...

– Chị đi đi... hay là chị muốn nhìn bác ấy cứ vật vã , đau đớn mãi như vậy ?

Cái này không đáng giá bao nhiêu đâu.

Thấy Tổ Mai kiên quyết quá , Kim Xuân đành phải đi . Cô không bán mà đến một hiệu thuốc quen nhờ họ đổi thuốc cho mình.

– Chị cứ cất nó đi , bao giờ có tiền em sẽ chuộc lại - Cô nói với chị dược sĩ , chủ hiệu thuốc.

– Chiếc nhẫn xinh quá ! Của em à ?

Kim Xuân đáp bừa :

– Của em !

Có thuốc , ông Dân đỡ ngay . Lần này thì cả ba người cùng khóc . Còn Tổ Mai thì đã về từ bao giờ...

Cho đến chiều này , Tổ Mai lại muốn sang bên ấy . Có cái gì đó cuốn hút khiến cô không thể cưỡng lại được ý muốn được thấy mặt những cảnh đời khônkhở bên kia bức tường ! Cô muốn được chia sẻ nỗi bất hạnh với những con người vô tội đáng thương kia . Thương để đã chẳng công bằng chút nào khi có người lại quá thừa thãi trong khi còn không ít những kẻ đói rách , bần cùng lại còn bênh tấ . t nữa.

Bữa cơm chiều , Tổ Mai chỉ ăn có một chén rồi buông đũa đứng lên . Bà Linh ngạc nhiên nhìn con gái :

– Con bệnh à ?

Tổ Mai cười cho mẹ yên tâm :

– Con mới ăn bún bò Huế với nhỏ Uyên hồi nãy.

Nói rồi , Tổ Mai rời bàn ăn bỏ lại sau lưng những lời ca cẩm , phàn nàn của mẹ . Sự thật cô nàng chỉ muốn tranh thủ lúc mọi người còn ăn cơm để len lén lấy một ít thuốc cho người hàng xóm của mình . Lýc ấy Tổ Mai không biết rằng mình bị theo dõi . Và kết quả là cô đã bị ba bắt tại trận.

– Con nói đi , sao lại lặng thinh như vậy ?

Tổ Mai run bần người trước lời buộc tội gay gắt của mẹ . Bà Linh không còn chịu đựng được nữa nên đã "khẩn cấp triệu tập hội nghị gia đình" . Tổ Mai hoảng sợ thật sự và điều đó đã khiến cho cô phạm sai lầm.

– Con đã hứa với ba là sau ba hôm con sẽ nói , bây giờ chưa hết thời hạn đó , đừng tra hỏi gì nữa !

Chưa bao giờ Tm dám nói với mọi người trong gia đình một cách ngang bướng như thế.

– Anh thật không còn hiểu nổi em nữa Tổ Mai ạ ! - Chinh buồn rầu nhìn em

- Đường như không ph ?i là em đang nói chuyện vậy.

Biết mình đã lỡ lời vì thấy mẹ chột rung rung , Tổ Mai cúi gằm mặt , giọng lý nhí :

– Con xin lỗi ba mẹ ! Con nhưc đầu quá !

Không khí trong gia đình chột căng thẳng . Hinhnhư ai cũNg cảm thấy bất an trong lòng . Buổi tối , Tổ Mai xin phép đến chỗ Nhật Uyên . Có lẽ đó là

chỗ dựa duy nhất lúc bấy giờ của cô gái tốt bụng ấy.

– Có chuyện gì mà tới chơi tôi quá vậy ?

Biết chắc chắn sẽ bị hỏi nên Tổ Mai đã chọn sẵn câu trả lời.

– Giận nhau với người yêu rồi !

– Lại có chuyện đó nữa sao ? Ta không tin vì ông Tiến chiều mi hết ý mà !

– Ta nói thật mà ! Chia tay luôn rồi . - Giọng Tổ Mai chẳng có vẻ gì là đùa cợt.

– Thôi đi ! - Nhật Uyên bỗng sùng sộ Đừng có nói chuyện xui xẻo . Một mình ta chia tay với anh Hạnh cũng đủ héo cả ruột gan rồi , nhỏ Mai còn bắt chước làm chi !

Đến lượt Tổ Mai ngạc nhiên :

– Cái gì ? Mi với anh Hạnh... xù nhau rồi à ? Đừng giỡn !

– Thật đó.

Nhật Uyên nháy mắt với bạn y như thể cô nàng nói đùa . Nhưng sự thật lại đúng là như vậy.

Mọi việc tưởng êm xui , trót lọt , nào ngờ đến giờ chót , Hạnh lại thay đổi ý kiến.

– Anh đã nghĩ khác rồi Uyên à ! Lúc ở bên kia anh cương cứng em sẽ không làm gì được nếu còn ở lại đây . Không có điều kiện thì không thể phát triển được... Nhưng anh đã làm...

– Về chuyện đã định cưới em ư ?

Hạnh khẽ lắc đầu giọng thật buồn :

– Hoàn toàn không phải vậy . Giờ đây anh cảm thấy lo sợ cho em . Sợ rằng cuộc sống máy móc bên kia sẽ giết chết những ngây thơ , hồn nhiên trong em . Và rồi em sẽ thất vọng...

Họ nói chuyện với nhau thật nhiều , nhiều đến nỗi cuối cùng Nhật Uyên bỗng nhận ra rằng mình chẳng còn có việc gì phải sang cái xứ sở xa lạ ấy .

Còn Hạnh , anh hứa sẽ quay về với cô như một người anh...

– Có nhiều nước mắt chứ" ? - Tổ Mai tò mò hỏi bạn.

– Hoàn toàn không ! Bởi vì mình và anh Hạnh đâu đã yêu nhau ? Chẳng qua chỉ thuần túy là một sự tính toán...

– Và sự tính toán có thể đúng với người này nhưng lại sai với người kia , có phải ý cậu như vậy không ? - Tổ Mai cắt ngang lời bạn.

– Mi thật thông minh ! Nào , bây giờ hãy kể đi vì sao lại có chuyện xích mích với anh Tiến ?

– Thoạt đầu , anh ấy tuyên bố "vĩnh biệt" trước , còn sau đó thì chính ta lại thấy cần phải chia tay.

Chẳng biết có linh tính báo trước hay sao mà trong lúc Tổ Mai đang kể cho cô bạn thân nghe đầu đuôi sự việc , thì ở nhà mình , chàng kỹ sư - Kẻ được đề cập đến - Lại hí hửng liên tục và... bỗng dừng lại thấy nhớ Tổ Mai đến

quần thất ruột gan.

– Anh làm sao vậy ? - Kiều THU vừa đến chơi , trông thấy mặt Tiến thiếu
nảo , cô hỏi dò.

– Tự dưng thấy thèm... chơi cờ tướng...

– Ôi trời ơi ! - Người đẹp bỗng cười ngặt nghẽo - Nghe anh nói , nếu không
nhìn mặt , em tưởng anh gần 80 tuổi.

Tiến không trả lời , chàng đang nhớ Tổ Mai hay trêu mình : "Bắt con chọn
nước" . Lúc ấy trông cô bé thật láu lỉnh . Và giờ đây , trong cuộc chơi ngoài
đo8'i , Tiến chẳng biết mình bắt ai , chọn ai ?

– Đi đâu chơi một lát đi anh Tiến ! Ở nhà hoài chán qua ! Kiều THU bỗng đề
nghì.

– Đi đâu bây giờ ? - Tiến lơ đãng hỏi.

– Em có cảm giác như tâm trí anh để tậndâu đâu ấy ! - Kiều THU cần nhắc.

– Em đoán đúng đấy ! Và anh đang muốn đến một chỗ...

– Thì đi !

– Nhưngchắc chắn cái chỗ đó sẽ càng làm em chán hơn . Vậy thì đừng đến...

– Không ! Em muốn đi thử xem sao ?

Thấy người đẹp cứ nằng nặc đòi đi , Trường rất khoái trong bụng . Nhưng
ngoài mặt anh vẫn cố làm ra vẻ miễn cưỡng.

– Giao trước là không đượ8 .c đòi về giữa chừng đâu đấy.

– Bảo đảm uy tín mà !

Dường như cả nhà bác sĩ Chiến đều ngạc nhiên trước sự viếng thăm đột ngột
của họ . May mắn là Tm ở chỗ Nhật Uyên vẫn chưa về.

– Con bé đi đâu vậy ? - Nhânlúc mọi người đang trò chuyện với KTHU , Tiến
đến hỏi nhỏ Chinh.

– Nó đi đến chỗ nhỏ Uyên.

– Sao giờ này vẫn chưa về ?

Tiến tỏ vẻ lo lắng dù chỉ mới hơn tám giờ.

– Hai con nhỏ đó mà gặp nhau thì đủ thứ chuyện trên trời dưới đất . À ! thế
bao giờ thì cậu và cô ấy cưới nhau ? - Chinh hất hàm về phía Kiều THU.

– Ông hỏi tôi à ? - Tiến hỏi lại.

– Tất nhiên !

– Ông nghĩ tôi sẽ cưới nàng ta chắc ? Không đời nào...

Hai mắt Chinh tròn tròn :

– Cậu nói cái gì mà lạ vậy ?

Tiến tủm tỉm cười :

– Thì buồn quá biết làm gì bây giờ ? Có cô nàng trong lúc này cũng đỡ.

– Cậu nói chuyện nghiêm túc lại đi... - Chinh bắt đầu đổ quau.

– Tôi nói hoàn toàn nghiêm túc đấy mà . Ông không biết là tôi đang thất tình
con nhỏ Tổ Mai à ?

- Cậu đừng có giở cái giọng đó ra nữa . Con bé đã khóc mấy đêm vì cậu đó...
- Sao lại vì tôi ? - Tiến tỏ vẻ ngạc nhiên.
- Hôm ở Vũng Tàu tôi bảo nó rằng cậu sẽ cưới Kiều Thu.
- Vậy thì ông hiểu lầm tôi rồi . - Tiến khở sở kêu lên - Chính tôi đang phải khóc vì sự tráo trở của con bé đây.
- Cái gì ? Cậu nói Tổ Mai à ? - Chinh ngẩn người nhìn bạn.
- Dĩ nhiên là tôi nói Tổ Mai chứ còn ai vô đây nữa . Tôi đã tận mắt thấy họ đi với nhau mà.
- Cậu chỉ giỏi bịa chuyện.
- Không tin ông hỏi em mình mà coi . Tôi còn biết hẳn ở ngay sát vách nhà ông nữa kia.

Mặt Chinh chợt biến sắc :

- Cậu im đi ! Có họa là đồ điên mới làm như vậy . Nếu đúng như cậu nói thì chắc là con bé đã phát rồ lên rồi !

Tiến chẳng biết gì chuyện "bức tường" nên lại hiểu ý bạn theo cách khác :

- Tổ Mai có quyền lựa chọn , tôi không có quyền gì bắt con bé phải yêu tôi. Chinh đã bắt đầu hoang mang nhưng vẫn kiên nhẫn chịu đựng . Điều Trường vừa vô tình nói quả là kinh khủng . Và Chinh cảm thấy lo sợ cho em gái . Có lẽ nó không lường trước được hậu quả của việc mình làm , nếu đúng như lời Trường đã nói.

Sốt ruột chờ đợi Tổ Mai , Chinh cứ nháp nhồm đi tới đi lui trước sân nhà và đốt huốc liên tục . Cuối cùng không đợi được , anh phải chạy đến chỗ cô bạn của em mình . Tổ Mai cũng đang định ra về . Thấy anh cô mừng rỡ kêu lên.

- Em vừa mới bảo nhỏ Uyên : Ước gì có anh hai tới đón...
- Cầu gì được nấy . - Chinh nói đùa nhưng mắt anh lại nhìn cô bạn của em - Ở hiền gặp lành mà !
- Em có tin mừng cho anh đây !

Tổ Mai bảo anh trên đường về . Chinh cho xe chạy chậm lại và nói ch ? đủ cho Tổ Mai nghe :

- Còn anh thì ngược lại...

Tổ Mai bầm nhẹ vào vai anh , sốt ruột hỏi dồn :

- Ở nhà có chuyện gì vậy anh hai ? Ba mẹ lại mắng em nữa phải không ?
- Lát nữa về nhà rồi biết...

Câu trả lời lấp lửng của ông anh khiến Tổ Mai càng thêm hồi hộp , lo âu . Cô hình dung đủ mọi tai họa khủng khiếp đang chờ mình ở nhà . Chả là nghiêm trọng lắm nên anh Chinh phải đi rước về thế này.

- Ba mẹ đang đợi em ở nhà phải không anh hai ? - Không chịu được , Tổ Mai lại hỏi.

Chinh không trả lời mà chỉ lắc đầu . Quả thật , chẳng có ai chờ Tổ Mai ở nhà . Ở phòng ba mẹ vẫn còn sáng nhưng cửa đã khép kín . Cô ghé vào chào ông bà rồi vội vã về phòng riêng . Cho đến lúc này , Tổ Mai vẫn không tài nào đoán được cái gì đang chờ đợi mình.

Chinh lên ngay theo sau em gái . Tổ Mai mở toan cửa sổ và kéo tay anh lại gần mình.

– Cái gì vậy ? - Chinh lạ lắm nhìn em.

– Anh hai có nghe mùi gì không ?

Chinh nhắm mắt hít một hơi thật dài rồi gật đầu.

– Thật dễ chịu ! Nhưng... Ở đâu ra cái mùi ấy ?

Đến lúc này thì Tổ Mai không còn sợ gì nữa . Cô nhìn anh một giây như để dò xét rồi nói nhanh :

– Ở bên cạnh nhà mình... nhà ông đại tá.

Lập tức , Chinh hiểu ra ngay rằng Tiến đã nói đúng . Chàng hốt hoảng nhìn quanh dường như sợ có người nghe được những lời Tổ Mai vừa nói.

– Em... chơi với nhà bên ấy à ?

Tổ Mai lặng lẽ gật đầu.

– Thật là kinh khủng ! Tm ! Anh không bao giờ dám nghĩ đến điều này . Em có biết em đang làm gì không ? Vậy mà lúc nghe Tiến nói , anh cho rằng câu ta đã bịa chuyện ra !

– Anh Tiến... - Giọng Tổ Mai thần thốt - Anh ấy nói gì với anh hai ?

Chinh lặp lại gần như nguyên văn những điều đã được nghe vì thất vọng khi thấy Tm xác nhận hoàn toàn những điều đó.

– Nhưng em chưa hề thanh minh với anh Tiến một lời nào rằng giờ đây chúng em chỉ là bạn . Trước đó , em không hề biết...

Chinh yên lặng nghe em . Quả thật , chính anh cũng không hề biết một chút gì về những người hàng xóm của mình . Điều trớ trêu là ở chỗ họ đã cố tình lãng quên , cố tình không thèm đếm xỉa gì đến những kẻ đang ở cạnh mình . Cuộc sống thị thành có những điều đáng buồn như thế.

– Họ thật đáng thương anh hai à ! Em nghĩ chỉ có những trái tim băng sắt đá thì mới có thể đứng vững được...

Trong lòng Chinh chợt nảy ra một ý định , chàng bảo Tổ Mai :

– Em đừng nói gì với ba mẹ về chuyện này.

– Nhưng em đã hứa với ba... Vả lại , em nghĩ trước sau gì rồi cũng phải nói . Chẳng lẽ cứ giấu mãi sao ?

– Nhưng anh sợ...

– Em còn sợ hơn anh hai nhiều . - Tổ Mai lắc đầu - Nhưng thà là nói thật rồi ra sao thì ra , chứ còn như thế này mãi , em sợ có ngày mình sẽ phát khùng lên mất.

Chinh nhìn em ái ngại . Cậu bé thật tốt , thật dễ thương . Trong thâm tâm

chàng hoàn toàn đồng ý với việc làm của em và thấy điều mình cần phải làm một điều gì đó để bảo vệ nó.

– Thế này , Mai ạ ! Chúng ta tạm gác câu chuyện này lại . Anh sẽ suy nghĩ thử xem cần phải làm gì . Bây giờ thì ngủ đi.

Tổ Mai nhìn Chinh và nhận sự đồng tình trong ánh mắt ấm áp tin cậy của anh . Cô chợt thấy thương anh mình quá đỗi.

– À , anh hai nè ! - Tổ Mai gọi anh lại - Em chưa báo cho anh một tin mừng , nhỏ Uyên không đi nữa !

Chinh chưa hiểu ngay câu nói của em vì quá đột ngột . Chàng ngan người ra mấy giây mới hỏi lại :

– Thật không ?

– Thật trăm phần trăm ! - Tổ Mai vui vẻ nhìn anh - Anh hai bắt đầu nhen nhóm hy vọng lại đi là vừa.

Chinh bật cười gật đầu :

– Điều Mai vừa nói ra thật đáng thương một châu bún bò Huế.

– Anh hai hứa rồi đó nha !

Trong phút giây đó , Tổ Mai như quên đi những điều phiền muộn đã và có thể sắp xảy đến cho mình . Cô đã tìm được một đồng minh đáng tin cậy . Hai người bao giờ cũng tốt hơn một người . Điều đó ít ra cũng đúng với Tổ Mai trong hoàn cảnh này . Nếu không thế thì người ta đã chẳng bảo : Nỗi khổ chia đôi sẽ vơi đi một nửa " !

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 30

– Ba thấy đỡ đau không ba ? - Vừa hỏi , Minh vừa sửa lại chiếc gối kê đầu cho cha.

Ông Dân cười với con thay cho câu trả lời rồi bỗng hỏi :

– Sao mấy hôm nay ba không thấy con Tổ Mai sang chơi vậy Minh ?

– Chắc là cô ấy bận... TỰ trường rồi ba ạ ! - Giọng Minh buồn buồn.

Người cha nhận ra ngay nỗi buồn của con . Ông khẽ thở dài rồi bảo con :

– Đôi lúc ba chỉ muốn chết thôi Minh à ! Các con đã khổ cực quá nhiều vì ba rồi ! Thật là vô lý khi người ta phải sống như là một gánh nặng cho người khác.

– Ba đừng nghĩ vậy ! Đối với con điều quý báu nhất trên đời chính là ba .

Con không biết mình sẽ ra sao nếu ba mất đi ! - Giọng Minh như nghẹn lại.

– Như vậy sẽ tốt hơn cho các con !

– Ba ạ ! Thật là khủng khiếp nếu như con chỉ còn lại một mình trên đời này.
– Rồi sẽ quen dần thôi con à ! Ba chỉ tiếc một điều là ba không có gì để lại cho các con . - Giọng ông Dân cũng đượm buồn.

Minh an ủi cha :

– Xin ba đừng bận tâm về chuyện đó . Con có cảm giác rằng mọi khó khăn đã lùi lại sau lưng . Mẹ và các em con lại sắp sửa về thăm nhà , điều đó chắc chắn sẽ có ảnh hưởng tốt đến sức khỏe của ba.

Không như mọi lần , hôm nay nghe con trai nhắc đến vợ con , gương mặt ông Dân rạng rỡ hẳn lên . Ông không nói ra nhưng Minh biết ông cũng đang nóng lòng chờ mong như vậy.

Chợt Minh thấy cha hơi nhồm lên , nghiêng tai nghe ngóng rồi hỏi :

– Con Xuân đâu rồi ?

– Chắc là ở phòng cô ấy.

– Con ra xem... hình như có ai vô nhà mình kia.

– Không có ai đâu ba . - Minh vẫn ngồi nguyên một chỗ.

Nhưng ông Dân đã chống tay ngồi hẳn lên . Ngay lúc ấy , Minh cũng đã nhận ra , quả thật có ai đấy đang ở trước hiên nhà.

Tổ Mai hiện ra nơi khung cửa , nhưng... cô không đi một mình.

– Đây là anh Hai của em . - Cô nói với Minh rồi quay sang ông Dân - Hôm nay bác thấy trong người có đỡ hơn không ?

Có lẽ sự xuất hiện của Chinh là điều mà cả hai cha con ông Dân không bao giờ dám nghĩ đến , cho nên họ cứ há hốc mồm ra mà nhìn , quên cả trả lời , quên cả mời khách ngồi.

Mãi một lúc rất lâu sau chủ nhà mới lên tiếng nhưng vẫn còn dè dặt.

– Các cháu sang đây có việc gì ?

– Cháu nghe Tổ Mai kể nên cháu qua thăm bác - Chinh ân cần trả lời , y như thể họ đã biết nhau từ lâu.

– Cảm ơn cháu ! Nhưng bác chỉ ngại... ba má cháu sẽ không vui khi biết được chuyện này.

Điều ông Dân vừa nói ra cũng chính là điều Chinh đang nom nớp lo sợ .

Chàng đánh liều theo Tổ Mai sang đây một phần là do tính hiếu kỳ , một phần cũng muốn "bình thường hóa" quan hệ giữa hai gia đình . Muốn vậy thì trước hết phải xem họ là những người như thế nào.

– Thú thật là cháu không bận tâm mấy về chuyện của người lớn ngày xưa . Đối với cháu , ai gây nên tội thì chính người đó mới phải chịu trách nhiệm , còn người khác thì chẳng việc gì phải dính vào . Tuy nhiên đối với ba mẹ cháu thì vấn đề lại phức tạp hơn.

Chủ , khách đưa mắt nhìn nhau trong một phút im lặng . Dường như giữa họ vừa nảy sinh một sự đồng cảm nào đó . Và điều dễ nhận thấy nhất là nỗi lo sợ đầy dằng trong ánh mắt mỗi người . Ai cũng biết rất rõ hậu quả việc mình

đang làm . Nhưng hình như vẫn có một chút gì đấy như là một niềm tin vừa dâng lên trong lòng của con người đáng thương ấy.
Có lẽ họ thấy cần thiết phải làm như vậy.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 31

Tiến cho xe chạy chậm lại và kêu lên :

– Lên đây anh chờ về , Nhật Uyên !

Cô gái quay lại và mừng rỡ khinh hận ra người quen :

– Anh Tiến ! Anh đi đâu vậy ?

– Anh có chút việc bên Trung tâm điện toán . Sao Uyên đi có một mình vậy ? Tổ Mai đâu ?

Nghe nhắc bạn Nhật Uyên bỗng sa sầm mặt :

– Có chuyện gì vậy Uyên ? - Tiến hoảng hốt hỏi dồn.

Thấy Tiến lo lắng , Uyên nói ngay để trấn an anh :

– Không có gì trầm trọng lắm đâu . Tổ Mai bị mổ ruột thừa . Hôm nay là ngày thứ ba.

Buổi tối đó ở nhà ông Dân ra , Tổ Mai còn đòi anh dẫn đi ăn chè . Cô nàng ăn một hơi hết hai ly và bảo rằng hãy còn thèm nhưng no quá !

Về nhà một lúc , Tổ Mai bỗng thấy đau bụng ghê gớm Cô thăm rửa mấy ly chè đã hại mình và giận dỗi thề rằng sẽ không bao giờ ghé vào cái quán bán thứ chè quái quỷ chết người ấy.

Cơn đau càng lúc càng dữ dội . Không còn chịu nổi nữa , Tổ Mai ráng lê bước đến phòng anh.

– Có chuyện gì vậy Mai ?

Ông anh bác sĩ nhận ra giọng nói khác lạ của em nên mở ngay cửa.

– Em... đau bụng qua . - Tổ Mai rên rỉ.

Trường dìu em gái lên giường , đỡ cô nằm xuống.

– Em đau chỗ nào ?

Thoạt đầu Tổ Mai chẳng biết đau ở đâu . Hầu như toàn thân chỗ nào cũng thấy như bị kim châm , nhưng sau đó cô đã biết đích xác "cái cục đau" nó ở chỗ nào.

– Ôi ! đau quá !

Tổ Mai giật nảy , mặt mày méo xệch khi anh Trường ấn mạnh hai ngón tay vào chỗ đau . Anh thả tay ra thật mạnh và an ủi em.

– Em bị viêm ruột thừa rồi Mai à !

Tổ Mai run bắn người vì lời phán quyết của anh.

– Chết em rồi ! Viêm ruột thừa thì phải mổ , mà em sợ lắm !

Trường xoa đầu em mỉm cười :

– Đau một tí thôi , như kiến cắn vậy mà ! Để anh sang cho ba mẹ hay.

– Để cho ba mẹ ngủ . - Tổ Mai năn anh lại - Anh đi gọi anh hay ấy.

Thấy vấn đề cũng không có gì nghiêm trọng nên Trường đồng ý với em .

Tâm trạng của ông anh cũng giống hệt Trường khi nghe tiếng gọi cửa vào lúc nửa đêm của em mình.

Sau một phút hội ý , hai anh tức tốc chở Tổ Mai vào bệnh viện . Chinh chỉ kịp dặn chị người làm :

– Đèn sáng hãy cho ba mẹ tôi biết.

Một người bạn của Trường đã mổ cho Tổ Mai ngay tối hôm đó . Sáng hôm sau ,khi vợ chồng bác sĩ Chiến vào đến thì cô con gái đã được chuyển xuống trại . Mọi việc đều tốt đẹp.

Nghe Nhật Uyên kể xong , Tiến xem đồng hồ rồi bảo cô :

– Để anh đưa Uyên về rồi sẽ vô thăm Tổ Mai.

Nhật Uyên chợt nảy ra một ý định dù cô vừa mới thăm Tổ Mai sáng nay.

– Em đi với anh.

Phòng bệnh của Tổ Mai ở lầu hai của bệnh viện . Lúc Trường & Uyên vào đến nơi thì ở đây còn tấp nập người ra vào . Nhật Uyên đã nhậnra các bạn của mình . Cô kêu lên với anh chàng lớp trưởng :

– Sao không rủ người ta ?

DĩNhĩ nhắnmặt :

– Tại Uyên bảo mới vào thăm sáng nay.

Có cả Thanh Mai trong đám đông bạn bè . Đó là điều mà cả Uyên lẫn Tổ Mai đều không muốn . Sự có mặt của cô bạn "khó ưa" này như một điềm báo trước chẳng lành.

Trông thấy Tiến , mặt Tm vụt biến sắc . Cô ngồi tựa lưng vào tường , môi mím chặt , chẳng buồn chào hỏi những người mới tới.

Chờ cho bạn bè của cô gái về hết , Tiến nháy mắt bảo Nhật Uyên :

– Tội mình cũNhĩ về thôi Uyên.

– Sao lại về ? - Nhật Uyên ngạc nhiên kêu lên.

– Vì người ta có thềm đêm xỉa gì tới mình đâu mà ở.

Tổ Mai vẫn lặng thinh . Những lời anh Chinh nói ở Vũng Tàu hôm nào như những mũi dao chọc vào tim cô . Đến thăm nhau mà làm gì khi mà mọi thứ giờ đây đã đổ vỡ . Tổ Mai không muốn gặp Tiến , khôngmuốn anh ta thương hại mình , không muốn gì nữa cả.

Thấy Tổ Mai im lặng mãi , Trường bỗng đâm lúng túng . Chàng hiểu sự im lặng của cô theo ý mình . Trong lúc đó thì Nhật Uyên đã lên ra khỏi phòng

tự bao giờ . Khiến cho Tiến càng thêm lúng túng . Còn chưa biết phải làm gì thì chợt mắt Tiến sáng lên khi thấy Trường bước vào . Anh chàng bác sĩ vui vẻ kêu lên :

– A , anh Tiến ! Anh đến bao giờ ?

Tiến nhìn đồng hồ rồi hóm hỉnh trả lời :

– Cũng phải đến hơn một thế kỷ !

– Tổ Mai phì cười :

– Xạo ời là xạo !

Tự dưng rồi không khí như được kéo giãn ra . Tiến thầm cảm ơn ông anh của Tổ Mai đã xuất hiện thật đúng lúc.

Trường quay sang hỏi em :

– Em ăn gì chưa ?

Cô gái gật đầu :

– Lúc này mẹ mang cháo vào cho em.

– Vậy thì phải xuống đi bộ một vòng thôi , kéo không rồi ruột gan nó lại dính chùm lại với nhau mất.

Vừa nói đùa , Trường quàng tay qua vai đỡ em gái đứng dậy . Hôm nay Tổ Mai đã có thể tự đi một mình . Cô rất sợ lời "đe dọa" của nh , bởi vì chuyện cothật.

– Anh Trường ời ! Bác sĩ trường khoa muốn gặp anh !

Cô điều dưỡng rồi rít gọi khi trông thấy Trường.

– Tôi đến ngay bây giờ . - Trường trả lời rồi quay sang Tiến - Anh trông chừng Tổ Mai giùm tôi một lát.

Tiến liếc Tổ Mai cười cười.

– Cậu yên trí và có thể đi bao lâu cũng được.

Tổ Mai thấy tức âm ách trong bụng trước vẻ đắc ý của Tiến . Cô không thềm đi nữa mà ngồi ngay xuống chiếc băng ghế ngoài hành lang . Nhưng vừ a mới ngồi , cô đã bị dựng dậy.

– Đừng có lười biếng như thế cô be ! Anh đã được giao nhiệm vụ trông chừng em.

– Không cần ! Người ta không phải là con nít.

Nhưng Tiến vẫn tỉnh bơ . Anh chàng đã trông thấy Nhật Uyên đứng với Chinh từ xa nên dìu Tổ Mai đi về hướng đó.

– Ông đến tự bao giờ ? - Tiến hỏi bạn.

– Mới vừa ở chỗ thằng Bảo . Hắn nói cậu hẹn sao không thấy tới . - Chinh nhìn Tiến với vẻ không hài lòng.

Anh chàng đang trí sự nhớ ra , vội kêu lên :

– Chết rồi ! Tôi quên mất . Sáng nay phải lên văn phòng công ty lấy mấy cái bảng vẽ.

Nghe Tiến thanh minh , Chinh dịu giọng :

– Sao cậu biết Tổ Mai ở trong này ?

Tiến chi ? vào Nhật Uyên :

– Gặp cô bé này trên đường về.

– Anh hai ! Sao hồi sáng anh nói với em là chiều mới vô ? - Tổ Mai tỉnh ngịch nhìn anh.

Thì anh cũng định như vậy , nhưng chẳng biết "ma đưa lối , quỷ dẫn đường" hay sao mà anh lại không muốn về nhà.

– Vậy thì lát nữa ông làm ơn đưa giùm nhỏ Uyên về nhà . Tôi bận đột xuất rồi . - Tiến bảo bạn.

Tất nhiên là Chinh sẽ đồng ý ngay thôi , lại còn phải mang ơn thằng bạn , nhưng vẫn vờ hỏi :

– Bạn gì mà... bắt tử vậy ?

– Bạn... trực ! - Tiến đáp tỉnh bơ.

– Tôi mà biết được thằng cha nào bố trí cho cậu trực bữa nay , tôi sẽ biết ơn hấn vô cùng.

Nghĩ tới lát nữa đây mọi người sẽ đi hết , Tổ Mai bỗng thấy buồn muốn khóc . Chẳng thèm nói năng gì , cô quay trở về phòng , định bụng sẽ ngủ luôn một giấc đến chiều , tội gì nghĩ ngợi cho thêm một cái đầu.

Đi ngang qua phòng bác sĩ trực thấy Trường , Tổ Mai bảo anh :

– Ngày mai em về được chưa ?

Trường gật đầu :

– Vết mổ của em tốt lắm ! Để anh nói lại với ba mẹ . À ! Mọi người đâu cả rồi ?

– Về hết rồi !

Giọng Tổ Mai giận dỗi y như thể anh Trường chính là nguyên nhân của việc mọi người đã bỏ cô mà về hết.

Còn Trường , tuy không nói ra , nhưng chàng rất hiểu và thông cảm với em gái : "Dù sao thì nó cũng là con gái út mà " . Nghĩ vậy nên chàng an ủi cô bé :

– Lát nữa rảnh , anh sẽ xuống chơi với em.

Tổ Mai lặng lẽ về phòng . Vừa đi cô vừa trách thầm ông anh mình sao không chọn cái phòng nào khác , có hai người dù sao cũng đỡ buồn.

Leo lên giường nằm , xoay mặt vô tường , Tổ Mai bắt đầu đếm : một , hai , ba , bốn... , 200... , 1000...

Cuối cùng thì giấc ngủ cũng đã đến . Có lẽ đó là cách tốt nhất để chạy trốn nỗi buồn.

Khi Trường đến thăm em thì thấy cô bé đã ngủ say , nhưng trong phòng giờ đây lại có những hai người.

– Anh chưa về à ? - Trường ngạc nhiên hỏi.

Tiến đang ngồi tựa đầu vào thành giường đọc báo.

– Chiều nay tôi rảnh !

Nểy Chinh nghe được câu rả lời này hẳn chàng sẽ bảo bạn mình là vua nói dóc.

Hai chàng trai không nói chuyện nhiều vì họ sợ làm người bệnh tỉnh giấc.

Khi Tổ Mai thức dậy , thấy Tiến trong phòng , cô cứ dụi mắt mãi . Làm như giữa hai người chưa hề có chuyện gì xảy ra . Tiến dịu dàng nắm lấy tay cô.

– Em ngủ ngon không ?

Tổ Mai cũng quên mất rằng mình đang giận . Cô nhỏ nhẹ trả lời bằng một câu hỏi :

– Anh tới hồi nào ?

– Anh có về đâu ?

– Sao vậy ?

– Anh chờ "người ta" ngủ dậy , rủ "người ta" chơi cờ.

Tổ Mai lắc đầu , hai mắt bỗng như bị một màn sương che phủ.

– Em không thích.

– Tại sao ?

– Vì anh... hay ăn gian , anh chơi không đúng luật.

– Nếu vậy thì từ đây về sau anh không còn ăn gian nữa . "Hạ thủ bất hoàn" chịu không ?

Tổ Mai vẫn lắc đầu , rồi hỏi lảng sang chuyện khác.

– Vợ anh đâu ?

– Vợ nào ? - Tiến giật mình ngỡ ngác.

– Thì... vợ mà anh Chinh bảo em anh... sắp cưới đó !

– "Anh Chinh bảo" thì để cho anh ấy cưới . À ! Anh bạn của em có vào thăm em không ? - Tiến hỏi với giọng ganh tỵ.

Biết anh hỏi đến Minh , Tổ Mai bỗng nhớ đến buổi tối hôm trước . Cô muốn thanh minh nhưng không biết phải bắt đầu như thế nào nên cứ ngập ngừng mãi.

– Không ! Anh ấy không biết ! Ngày trước chúng em chơi thân với nhau.

– Còn bây giờ ? - Tiến chăm chú nhìn Tổ Mai.

– Vẫn vậy.

Tiến quay mặt đi , chàn không muốn TỔ Mai nhận ra sự thất vọng trên mặt mình.

– Anh Tiến ơi ! - Tổ Mai gọi thật khẽ - Anh quay lại đi , em muốn kể cho anh nghe chuyện này.

– Em nói đi . - Tiến vẫn không quay lại.

– Tổ Mai ơi ! Em có khách.

Tiếng Trường cắt ngang dòng suy nghĩ của cô em gái . Anh chàng mở cửa và đứng tránh sang một bên nhường cho khách vào trước . Tổ Mai sững sờ nhìn ngưỡng vị khách rồi nhìn anh trai mình . Trên gương mặt Trường

không lộ vẻ gì cả . Vậy là anh chưa biết . Tổ Mai mừng thầm trong bụng.

– Sao anh chị biết em ở đây mà vô thăm ? Tổ Mai hỏi Kim Xuân.

– Anh gặp anh Chinh . - Minh trả lời.

Tiến đã nhận ra vị khách này . Chàng ngẩn người không còn hiểu ra sao nữa . Tổ Mai giới thiệu họ với nhau . Đến lượt Trường kinh ngạc nhìn em , giọng lắp bắp.

– Tổ Mai ! Em có biết là em đã làm một việc... mà anh không bao giờ tưởng tượng ra được.

Tổ Mai nghe cay cay nơi sống mũi . Cô sợ hãi nhìn anh.

– Em quen anh Minh trước khi biết anh ấy là... hàng xóm của mình.

Trường buồn bã lắc đầu :

– Em sẽ trả lời với ba mẹ ra sao về chuyện này ?

Nếu không có cơn đau ruột thừa đột ngột xuất hiện như một cứu nạn , thì có lẽ Tổ Mai đã phải lên "đoạn đầu đài" mấy hôm nay rồi . Rủi mà lại hóa may vì dù sao thì cái chuyện phải thú thật với ba mẹ quả là rất khó khăn.

Trong lúc đó thì Kim Xuân cứ liếc chừng "ông bác sĩ con" . Có lần nghe tiếng đàn bên kia bức tường vọng sang cô nàng đã định ninh rằng chính là tiếng đàn của anh chàng này đây.

Dường như cũng nhận ra mình đang bị "chiếu tướng" nên Trường lúng túng quay đi . Đến lúc này Minh mới lên tiếng.

– Anh Trường ạ ! Nếu vì chuyện này mà Tổ Mai bị phỉền trách thì chúng tôi sẽ cảm thấy áy náy vô cùng . Thật lòng mà nói thì chúng tôi có lỗi trong mọi chuyện.

– Tổ Mai lớn rồi . - Trường nhìn thẳng Minh - Con bé sẽ phải chịu trách nhiệm về việc làm của mình , không cần cậu phải gánh thay cho nó đâu !

Từ đầu tới giờ Tiến như người ngoài cuộc . Chàng không hiểu họ nói gì và đâu là nguyên nhân đích thực của cái chuyện khó hiểu kia ? Nhưng đã đến lúc Tiến thấy mình cần phải lên tiếng.

– Chúng ta hãy tạm gác mọi việc lại đi . Nên nhớ là Tổ Mai đang bệnh.

– Anh nói đúng đấy , anh Tiến ạ ! - Minh gật đầu đồng ý khi thấy mặt Tổ Mai bỗng tái đi.

Quay sang Trường , Minh nói tiếp :

– Nếu anh biết được là nhờ có Tổ Mai mà ba tôi mới kéo dài cuộc sống đến bây giờ thì anh cũng không nỡ trách cô ấy.

– Tôi không hiểu . - Trường cau mày.

– Hôm nào Tổ Mai khỏi bệnh , chính tôi sẽ sang xin lỗi ông bà bác sĩ cho cô ấy.

Câu chuyện dừng lại ở đó vì vợ chồng bác sĩ Chiến vào thăm con gái . Mọi người đưa mắt nhìn nhau và ngầm giao ước rằng sẽ im lặng.

Tối đó , lần đầu tiên , kể từ lúc được đưa vào bệnh viện , Tổ Mai thấy thời gian trôi qua thật nhanh . Giờ đây cô lại mong mình cứ bệnh mãi như thế này . Có lẽ như vậy mà hóa hay cũng không biết chừng.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 32

Anh Chinh trêu Tổ Mai :

– Xem em như bị... án treo đấy , Tổ Mai ạ !

Cô nàng nhả mặt nhìn anh :

– Thà bị "chém" một lần lại khỏe ! Cứ để vậy hoài em hồi hộp quá !

Thấy con gái chưa được khỏe nên vợ chồng bác sĩ Chiến không đá động gì đến chuyện cũ . Tuy nhiên , không vì vậy mà Tổ Mai nghĩ rằng mọi chuyện có thể được lãng quên.

– Anh Hai nè ! Em chẳng muốn anh giao du với nhỏ Thanh Mai !

– Thật lòng thì anh cũng không thích cô bé ấy.

– Nhỏ Uyên giận anh rồi . Chắc Thanh Mai nói gì đó nên mấy hôm rày em thấy nhỏ Uyên có vẻ buồn buồn.

– Em bảo giùm với Thanh Mai là đừng đến đây tìm anh nữa.

– Em làm sao bảo được ? Nó chẳng thèm nghe đâu.

– À ! Hôm qua em sang bên kia , thấy bác ấy thế nào rồi ?

Giờ đây hai anh em đã là "đồng minh" nên mỗi khi Tổ Mai sang nhà hàng xóm , Chinh lại "gác đường" cho em.

Nghe anh hỏi , Tổ Mai buồn bã lắc đầu :

– Tình hình ngày càng xấu đi !

– Em nghĩ sao nếu bác ấy được điều trị Ở bệnh viện ?

– Không được đâu anh Hai ! Sẽ rất tốn kém , mà anh Minh kiếm đâu ra tiền ?

– Tại sao chúng ta không thể nói với ba mẹ hử Tổ Mai ?

– Em cũng đã nghĩ như anh , nhưng em sợ lắm . Anh không biết đâu , mỗi lần em nhìn lên bàn thờ nội , em lại sợ đến bủn rùn tay chân.

– Đề anh tính kỹ lại coi !

Hai anh em còn chưa quyết định thì đã thấy chị bếp chạy lên.

– Cậu Hai và cô Út xuống ăn cơm , ông bà đã về.

– Nói với ba mẹ , chúng em xuống ngay bây giờ ! - Chinh nói với theo chị bếp.

Tổ Mai lần từng bước một xuống cầu thang . Chinh đi một bên đỡ em . Bồng chàng phì cười :

– Hồi nhỏ , lúc còn ở bên nhà cũ , mỗi lần leo cầu thang lại bắt anh với thằng Trường công . Gớm , hồi ấy em nhõng nhẽo phát khiếp thật !

Tổ Mai cũng bật cười :

– Gì chứ chuyện ấy thì em nhớ rất rõ.

Ở phòng ăn ba vị "từ mẫu" đã ngồi vào bàn . Ông Chiến nhìn cô con gái hồi lâu rồi âu yếm bảo :

– Hôm nay trông con đã khá hơn nhiều.

Tổ Mai chột dạ . Cô muốn mình cứ bệnh hoạn mãi dưới mắt cha mẹ để khỏi bị tra vấn đề câu chuyện hôm trước.

Ông "bác sĩ con" hôm nay chắc chắn có chuyện gì bức bối nên cứ cằm đầu ăn , chẳng thèm chuyện trò gì với ai . Thỉnh thoảng , anh chàng lại nhìn cô em gái , cái nhìn thật lạ.

Bữa ăn đã trôi qua một cách vui vẻ . Nhưng khi mọi người vừa buông đũa , Chinh bỗng đứng dậy :

– Ba mẹ ạ ! Con có chuyện này muốn thưa cùng ba mẹ.

Cả hai vợ chồng bác sĩ Chiến đều ngạc nhiên và cùng hỏi một lượt :

– Có chuyện gì vậy con ?

Tổ Mai nghe lạnh toát nơi sống lưng . Chắc chắn câu chuyện của anh Chinh sẽ liên quan tới mình . Giờ xử án đã đến rồi sao ?

Có lẽ chưa biết bắt đầu thế nào nên Chinh cứ tăng hăng liên tục đến nỗi Tổ Mai thấy nổi sợ hãi tăng lên gấp đôi ba lần.

Cuối cùng thì phút chờ đợi căng thẳng cũng trôi qua . Chinh chậm rãi nói :

– Ba mẹ ạ ! Con thấy... chúng ta nên quên đi chuyện cũ... Những người đang sống cạnh nhà mình bên kia bức tường chẳng có lỗi gì cả.

– Tại sao hôm nay con lại đề cập đến vấn đề này ? - Ông Chiến cắt ngang lời con.

– Họ đang gặp hoạn nạn ba ạ ! Con nghĩ rằng bất kỳ một người nào có lương tâm nào cũng phải hành động như vậy , như Tổ Mai , em con.

Nghe nhắc đến mình , cô út cúi gằm mặt thầm van vái trời Phật phù hộ cho qua con "đại nạn".

Đợi con trai kể xong đầu đuôi sự việc , ông Chiến đưa mắt nhìn vợ rồi nhìn một lượt khắp các con.

– Thế này , các con nghe đây ! Đúng thì chính ba mẹ nói chuyện này trước , nhưng giờ các con đã nói thì ba mẹ nói luôn.

Quay sang vợ Ông bảo bà :

– Em đi lấy lá thư của chú Long cho các con xem.

Tổ Mai không ngờ ông chú của mình sau mấy chục năm vô có hiềm thù , giờ mới nhận ra sự vô lý của việc mình làm.

– Nếu ông nội còn thì hôm nay chắc chúng ta chưa nói đến chuyện này được . Cái gì của quá khứ thì quá khứ đã phán xử . Hãy trút bỏ những điều vô lý ấy đi !

– Ôi ! - Chợt Tổ Mai ôm ngực kêu lên - Lại tai họa , thật khủng khiếp ! Khuôn mặt hai ông anh của Tổ Mai cũng biến sắc . ba cái đầu cùng chụm vào bức thư , giờ đây cùng ngẩng lên một lượt và có cùng một sắc thái biểu cảm.

– Cái gia đình khốn khổ chẳng biết còn phải bị trừng phạt đến bao giờ nữa .
- Giọng Chinh ngậm ngùi.

– Vậy mà hôm trước con trai bác Dân còn khoe với con rằng mẹ và các em anh ấy sắp về . - Tổ Mai nói như khóc.

– Họ sẽ không bao giờ trở về được nữa . - Ông Chiến tiếp lời các con - Tai nạn máy bay xảy ra đúng vào ngày nghỉ cuối tuần . Ngày mà họ đã hẹn sẽ đến chơi nhà chú thím của các con.

Do một sự tình cờ mà hai gia đình đã gặp nhau nơi xứ lạ , quê người . Và có lẽ do cái không khí thiếu vắng tình làng nghĩa xóm bên ấy nên bỗng dưng họ xích lại gần nhau . Tiếc cho những dự định của ông Long , tiếc cho những điều tốt đẹp đã phải ngủ yên quá lâu đến nỗi khi người ta có ý định đánh thức nó dậy thì đã không còn kịp nữa.

– Các con không biết , ngày xưa ba và chú Long đã từng sống chung một nhà với bác Dân.

Quá khứ được tái hiện qua lời kể của người cha thật êm ả , thật cảm động. Tất nhiên là phải bỏ đi đoạn cuối . Cái đoạn cuối nghiệt ngã đã để lại hậu quả đến tận bây giờ.

– Ba ơi ! - Tổ Mai rụt rè hỏi - Con có phải trả lời về chuyện những viên thuốc không hờ ba ?

Ông Chiến âu yếm vuốt tóc con :

– Ba đã hiểu rồi , con gái bé bỏng của ba ! Con có một tấm lòng thật nhân hậu.

– Con là con của ba mẹ mà ! - Tổ Mai nói với vẻ tự hào.

– Thế thì tại sao mà không theo nghề của ba mẹ ? - Trường trêu em.

– Ai bảo anh giành trước làm chỉ ? - Tổ Mai cũng không vừa gì.

– Chứ không phải cái mặt mày hể thấy máu là đã chạy xa hàng cây số rồi hả ?

Tổ Mai không trả lời anh mà quay sang mẹ.

– Mẹ đừng buồn con về chuyện chiếc nhẫn , chị Xuân bảo hôm nào có tiền sẽ chuộc lại cho con.

Bà Liên dịu dàng bảo con :

– Mẹ sẽ cho tiền con chuộc lại.

Cứ tưởng rằng mọi chuyện sẽ rắc rối phức tạp , hóa ra lại đơn giản đến

không ngờ.

– Những điều tốt đẹp bao giờ cũng sẽ có cùng một điểm hội tụ . - Kết thúc câu chuyện , ông Chiến nói với các con những ý nghĩ của mình.

– Chúng ta sẽ phá bỏ bức tường chứ ba ? - Chinh nhìn cha thăm dò.

– Rồi sẽ tính sau . Hôm nay chúng ta nói chuyện như thế là đủ rồi !

Hiểu ý ông , mọi người lục tục rời khỏi bàn ăn . Tổ Mai tần ngần nhìn cha giây lát rồi cũng ra theo.

Phòng của ba anh em đều ở trên lầu nên họ cùng lên một lượt . Đến lối rẽ vào phòng Tổ Mai , chợt Trường dừng lại . Chờ cho em gái vào trước , hai ông nah cùng bước vào theo . Họ chen nhau đứng bên khung cửa nhỏ với cùng một mục đích : nhìn cho rõ bức tường . Tuy không nói ra , nhưng cả ba đều hiểu rằng , chẳng bao lâu nữa cái dấu vết hận thù này sẽ không còn sừng sững "trơ ra đây" nữa . Có lẽ họ muốn chứng kiến lần cuối cùng một định kiến khắc nghiệt của công cha . Cái định kiến đã giết chết những thâm tình sâu nặng của một thời quá khứ...

– Ông nội thế mà hay nhỉ ? - Bất chợt Chinh lên tiếng.

– Anh Hai nói sao ? - Trường ngạc nhiên nhìn anh.

Chinh không trả lời Trường mà nhìn Tổ Mai chậm rãi nói :

– Trước khi chết , ông nội cứ căn dặn mãi một điều : ông chỉ lo có mỗi mình Tổ Mai...

Nghe Chinh nói , Tổ Mai có cảm giác như cơ thể mình nổi gai , cô cũng đang nhớ đến ông nội... Chắc rồi ông nội cũng sẽ tha lỗi cho cô...

Cái gì đến rồi sẽ đến... Theo thời gian , tất cả mọi chuyện đều có thể đổi thay ! ?

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 33

Cô gái vừa luồn tay vào bên trong định mở chốt cửa , bỗng rút tay lại như bị điện giật . Chiếc ô tô màu trắng sữa sang trọng thẳng gấp ngay trước mặt khiến cô hoảng hốt vì ngỡ nó đâm sầm vào mình.

Nhưng không ! Kê ngồi trên xe chỉ nhún còi inh ỏi trêu chọc rồi tiếp tục cho xe chạy đi . Tổ Mai - Cô gái đó chính là Tổ Mai - Thở phào nhẹ nhõm rồi đưa tay mở cửa . Nhưng lần này nữa , kẻ quấy rối lại lù lù xuất hiện.

– Chờ anh chút Tổ Mai ! - Trường vừa về tới , dừng lại bảo em.

Chờ anh vào nhà cất xe xong trở ra , Tổ Mai mới hỏi :

– Sao hồi nãy em nghe mẹ bảo anh còn bận việc gì đó ở bệnh viện ?

– À ! Anh phải xem lại một số tài liệu về giải phẫu ghép xương.

– Ai bị bệnh đó ?

– Anh mới chỉ nghi ngờ thôi . Để hôm nào anh hỏi lại ba đã.

Bác sĩ Chiến biết rõ những điều nghi ngờ của con trai , nhưng ông cũng chưa dám kết luận gì bởi ông chưa hề gặp mặt người bệnh . Tất cả đều do ông nghe các con kể lại.

– Con nói với bác Dân hôm nào sẽ sang . - Ông bảo Tổ Mai.

Tạm thời họ thống nhất ý kiến với nhau là chưa nên cho cha con Minh biết gì về tin tức những người thân của họ . Điều đó có thể ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của người cha.

Khi Tổ Mai nói lại ý muốn của cha mình , thoát đầu ông Dân không tin.

– Dạ , ba dặn cháu nói lại với bác như vậy.

Đôi mắt người bệnh chớp nhanh.

Điều Tổ Mai vừa nói với ông cũng giống như một liều thuốc bổ . Nó có tác dụng hồi phục sức khỏe rất tốt.

– Cảm ơn cháu . - Ông vuốt tóc Tổ Mai - Có được những điều hôm nay , tất cả là do cháu đẩy Tổ Mai à !

Cô gái mỉm cười lắc đầu :

– Tại anh Minh chứ không phải tại cháu đâu !

Giọng ông Dân bỗng bồi ngùi :

– Bác có hai đứa con gái... một đứa bằng tuổi cháu . Nghe nói mai chúng nó sẽ về...

Tim Tổ Mai chột đau nhói . Cô không dám nhìn mặt ông Dân bởi niềm hy vọng trong mắt ông càng lấp lánh bao nhiêu thì nỗi tuyệt vọng trong lòng Tổ Mai cũng nhiều như vậy . Cô cảm thấy xót thương đến nghẹn ngào...

Giờ đây , chiều nào Tổ Mai cũng sang nhà hàng xóm , bởi một lẽ đơn giản là sự có mặt của cô đã xoa dịu được những cơn đau cả về thể xác lẫn tâm hồn người bệnh.

– Ngày mai cậu đưa bác đến bệnh viện chụp hình nghe ! - Trường bảo Minh

- Tôi đã viết sẵn các yêu cầu vào đây.

Minh chăm chú nhìn những điều Trường ghi trong giấy , đôi mày hơi cau lại :

– Anh nghi ngờ điều gì hả anh Trường ?

Trường không trả lời Minh ngay mà quay sang ông Dân :

– Ngày mai có kết quả chụp hình xong cháu sẽ nói cho bác biết phương hướng điều trị . Có thể cần phải mổ.

Nghe nói đến chuyện mổ xẻ mặt Minh hơi biến sắc . Tổ Mai nhận ra ngay điều đó nên nói như để trấn an.

– Mổ đau như kiến cắn thôi bác ạ ! Chỉ vài hôm thì có thể về nhà... Không

tồn kém gì nhiều đâu.

Quả thật , Tổ Mai đã đoán trúng cái điều đang làm Minh băn khoăn do dự . Mọi hy vọng của chàng trai ấy giờ đây đặt cả vào ngày trở về của mẹ và các em . Tuy nhiên niềm hy vọng cùng với ngày tháng đã vơi đi ít nhiều . Sao mẹ không viết thư về nhỉ ? Cả Ngọc Lan và Xuân Hương nữa ? Mấy lần Minh đã ghé nhà bác Tám - Người mà trước đây mấy tháng đã thông báo tin vui - Để hỏi thăm tin tức nhưng lần nào bác cũng bảo không nghe thấy con trai của bác bên ấy nói gì . một vài lần rồi thôi , Minh không ghé nữa.

– Tổ Mai này !

– Gì vậy anh Minh ?

– Anh có thể... sang nhà em được không ? - Minh ngập ngừng giây lâu rồi mới nói.

– Tất nhiên là được rồi ! - Tổ Mai trả lời dứt khoát nhưng giọng cô lại lưỡng lự.

– Không biết ba mẹ em sẽ nghĩ như thế nào , hả Tổ Mai ? Anh muốn gặp mẹ em . Lâu lắm rồi anh không có mẹ !

Gương mặt Minh khi nói điều này trông thật tội nghiệp . Có lẽ ký ức tuổi thơ về một người mẹ vẫn còn in đậm trong lòng chàng trai ấy ? Ai mà chẳng đã từng có mẹ ?

Khi Tổ Mai nói với mẹ điều này , bà có vẻ nghĩ ngợi rồi bảo con gái :

– Con cứ mời cậu ấy sang đây.

Và bà đã có cảm tình ngay với đứa con trai của người hàng xóm trong lần tiếp xúc đầu tiên . Còn Minh , anh chàng cứ nói mãi với cô bạn Kim Xuân của mình cái hạnh phúc khi có được một người mẹ như thế.

– Mẹ em ngày trước cũng vậy ! - Một thoáng mơ màng trong đôi mắt chớp nhanh của Kim Xuân - Mẹ thật dịu hiền , nhân hậu...

Mẹ của Minh thì không hoàn toàn như vậy . Mẹ hay gắt gỏng , la mắng , nhất là khi ba không kịp mang tiền về . Tuy nhiên điều đó chỉ xảy ra sau này , khi mà gia đình đã bắt đầu suy sụp . Trước đó , mẹ rất vui vẻ thích mặc đẹp và nấu ăn thật ngon.

– Không biết mẹ anh có già đi nhiều không ? Mười mấy năm rồi còn gì...

– Khi con cái lớn lên thì cha mẹ sẽ già đi . - Giọng Kim Xuân có vẻ triết lý - Chỉ có người chết thì mới không bị thời gian tàn phá.

Minh nhìn Kim Xuân trong khi cô nói . Quả thật , Xuân đã cần cỏi hẳn đi trong mấy năm qua . Sự nghèo nàn cùng với thời gian đã tàn phá con người.

– Anh Minh này ! - Giọng Kim Xuân bỗng ngập ngừng - Khi nào ba khỏi bệnh và anh... cưới vợ thì em sẽ về quê.

– Em nói cái gì vậy Xuân ? - Minh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô gái - Đây là nhà của chúng ta... anh cần có em.

– Còn Tổ Mai ? - Cô gái hỏi mà không dám ngẩng lên nhìn người đối diện.

– Cô ấy sinh ra không phải để cho anh...
 – Nhưng... anh yêu Tố Mai ?
 – Đó là chuyện ngày xưa.
 – Đừng giấu em ! Nhìn mắt anh trong lúc anh nói em biết rằng ngay cả bây giờ anh vẫn yêu cô ấy.
 – Bởi vì không thể không yêu một cô gái đáng yêu như thế ! Còn em , đôi với anh , em hơn cả tình yêu Xuân à !
 – Nhưng... em... không xứng đáng với anh... em không...
 Kim Xuân không nói hết câu . Cô buông tay Minh ra chạy vụt đi . Đó không phải là lần đầu tiên nỗi sợ hãi về những điều đã xảy ra hôm nào bóp nghẹt trái tim cô gái ấy . Nhưng lần này , cùng với nó là sự tủi hổ . Có lẽ đã đến lúc phải suy nghĩ một cách nghiêm túc về mối quan hệ giữa hai người.
 Phần Minh , giờ đây không còn sự lựa chọn nào khác ! Kim Xuân - Đó là tất cả những gì mà chàng trai ấy có thể mơ ước và đạt được . Dù sao thì họ cũng đã có với nhau những giây phút đậm ấm , ngọt ngào.
 Và hơn tất cả , đó còn chính là tình sâu nghĩa nặng.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 34

Hai người đàn ông nhìn nhau . Hai kẻ thù đang "tiến lại gần nhau" thì chỉ có một người dịch chuyển , còn người kia thì ngồi lặng đi trên giường . Họ đang vượt qua cái khoảng cách mấy mươi năm hận thù trong quá khứ để đến với cái quá khứ trước đó của mình . Khi chưa có chuyện gì xảy ra , họ đã từng sống chung một nhà.

– Anh Dân !

– Chú Chiến !

Thời gian như ngưng đọng lại sau mấy chục năm trôi qua một cách vô nghĩa trong mối quan hệ giữa họ . Những đứa con cúi đầu giấu đi những giọt nước mắt đổ xuống cho ngày hội ngộ này . Việc gia đình bác sĩ Chiến có mặt ở đây chính là một sự tha thứ không nói thành lời . Và lại , điều đó có ý nghĩa hơn tất cả mọi thứ ngôn từ lịch thiệp , sáo rỗng mà người ta có thể sử dụng trong những trường hợp tương tự.

– Đến trong mơ tôi cũng không dám nghĩ đến chuyện này chú Chiến à ! -

Giọng ông Dân run run - Cô chú có những đứa con thật xứng đáng.

– Cả cháu Minh nhà anh cũng vậy ! - Bà Liên xen vào - Tôi rất quý cháu dù chỉ mới gặp đôi lần.

– Nếu mẹ và các em của cháu về kịp thì hôm nay sẽ vui biết mấy - Giọng Minh thật phấn khởi.

Tổ Mai kín đáo đưa mắt nhìn Chinh . Ông anh hiểu ý em nên khẽ lắc đầu . Không riêng gì Tổ Mai mà dường như ca nhả bác sĩ Chiến đều sừng lại sau câu nói của Minh.

Bà Liên lái câu chuyện sang hướng khác.

– Kim Xuân đâu , sao này giờ bác không thấy vậy Minh ?

Đến lúc này mọi người mới nhận ra sự vắng mặt của cô gái ấy . Thì ra cô nàng đã trốn biệt trong phòng mình vì cứ ngỡ những người hàng xóm sắp sửa gây ra một điều gì đó khủng khiếp lắm.

– Bác biết bà ngoại của cháu đây , Kim Xuân ạ ! - Ông Chiến nhìn cô gái - Ngày trước một tay bà ấy tắm rửa giặt giũ và đút cơm cho các bác ấy.

Kim Xuân cúi đầu đáp khẽ :

– Ngoại cháu mất rồi . Cả mẹ cháu...

Mọi người lặng đi giây lâu trước nỗi bất hạnh của cô gái . Bác sĩ Chiến vuốt nhẹ tóc cô , giọng bùi ngùi :

– Thế đây , Xuân ạ ! Con người ta dễ quên như vậy đó . Bác xin chia buồn với cháu.

– Cảm ơn bác !

Câu chuyện của mấy mươi năm ngăn cách , kéo dài cả một buổi sáng chủ nhật . Cuối cùng khi sắp sửa ra về , ông Chiến dè dặt đề nghị :

– Nếu anh không từ chối , tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện điều trị một thời gian . Cháu Trường đã cho tôi xem các kết quả xét nghiệm và chụp hình của anh . Tôi nghĩ , co thể... vẫn còn hy vọng ! Chỉ có một điều... nếu như tôi không làm thì trước đây anh đã bị một tai nạn gì đấy... như tai nạn ô tô chẳng hạn ?

Đôi mày ông Dân khẽ cau lại . Những nếp nhăn trên trán ông xuất hiện càng lúc càng nhiều.

– Tôi nhớ rồi ! - Chợt ông kêu lên - Trước đây tôi có bị đụng xe một lần.

– Phải rồi ! - Ông Chiến tiếp ngay - Anh có nhớ người ta đã làm gì đôi chân của mình không ?

Ông Dân liếc nhanh về phía con trai rồi lắc đầu :

– Chẳng có gì quan trọng.

Bác sĩ Chiến cũng nhìn về phía con mình , rồi chậm rãi nói :

– Anh bảo cháu thu xếp mọi thứ , sáng mai tôi sẽ nhờ xe của bệnh viện tới đón.

Giọng ông thản nhiên như không có chuyện gì quan trọng thật . Nhưng vừa về đến nhà , ông đã gọi con trai của mình lên

– Chắc chắn là có vật lạ kẹp giữa xương đùi . Con nhìn kỹ mà xem.

Trường gật đầu xác nhận :

– Con đã thấy ngay khi mới xem phim . Chúng ta giải thích việc này như thế nào hả ba ?

Ông Chiến không trả lời con trai ngay . Đôi mày hơi cau lại , ông chăm chú nhìn những ảnh chụp hiện lên rất rõ trước hộp đèn , rồi quay lại sang con :

– Thế này Trường à ! Ba giả thuyết rằng sau khi tai nạn xảy ra , xương đùi bị nứt . Con nhớ kỹ chi tiết này , nứt chứ không phải gãy . Người ta đã cố định xương đùi cho bác ấy bằng một thanh pla- Tin mông . Chỉ là tạm thời thôi . Sau đó khi vết thương lành , phải mổ để lấy thanh pla- Tin ấy ra.

– Con hiểu rồi ! - Trường chột reo lên mừng rỡ - Bác ấy đã không thực hiện cuộc giải phẫu thứ hai.

– Đúng ! - Người cha gật đầu với vẻ hài lòng - Và thanh bạch kim kia lại bắt đầu u sinh chuyện . Nó gây viêm nhiễm...

– Mọi chuyện lại hóa ra đơn giản.

– Nhưng con phải nhớ là trước đây ít lâu bác ấy đã bị suy thận , cần phải thận trọng trong việc dùng thuốc.

Nói đến đây , không hẹn mà cả hai cha con cùng bật cười . Khi bác sĩ Chiến thôi cười , ông bảo con :

– Vậy mà ba đã ngờ oan cho con bé.

– Có một lần Tm hỏi con sẽ làm gì nếu bệnh nhân là kẻ thù của mình . Lần ấy con đã nghi ngờ , nhưng rồi con bé lại chẳng nói thêm điều gì nữa...

– Thận trọng là điều cần thiết con à !

– Nhưng... đôi khi cũng phải biết quyết đoán kịp thời chứ ạ !

Đúng , đây là lúc bản lĩnh của con người sẽ được thể hiện một cách rõ ràng nhất.

– Con thật vui mừng khi đã đi theo con đường của ba mẹ.

– Còn ba mẹ lại rất tự hào vì điều đó !

Họ nhìn nhau y như thể người vừa mới phát hiện ra người kia những điều mới lạ . Chợt đưa con trai bồi rồi quay đi khi thấy niềm tin yêu trong mắt cha quá lớn . Chắc hẳn ông sắp sửa nói ra một điều gì đó thật hệ trọng.

– Thứ sáu tới bác Dân sẽ được mổ . - Bác sĩ Chiến chậm rãi nói - Ngừng một chút , ông tiếp - Người chịu trách nhiệm chính của ca mổ sẽ là con !

– Ba ! - Trường sững sờ nhìn cha.

– Đúng đây , Trường ạ ! những người như ba , mẹ... rồi sẽ được thay thế và tương lai đó là các con...

Giọng nói ngậm ngùi pha lẫn chút hối tiếc của cha khiến Trường bồi hồi xúc động . Đúng là cần phải có một sự chuyển giao như thế . Ông bà mình nói : "tre già măng mọc" , ai cũng biết vậy . Nhưng ý thức tự giác về điều đó quả là một chuyện không phải dễ dàng !

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 35

- Anh Chinh bảo ta nói với Thanh Mai là đừng đến tìm anh ấy nữa ! - Giọng Tổ Mai thật dứt khoát.

- Cái gì ? Bảo ta ấy à ? - Thanh Mai ngênh mặt lên trời , dài giọng hỏi lại.

- Tất nhiên rồi !

- Tại sao ?

- Tại vì anh ấy không có thích , có vậy thôi.

- Nè , đừng có giấu ta ! Có phải anh hai của mi mê con nhỏ Nhật Uyên không ?

- Chuyện đó không can hệ gì tới mi - Tổ Mai có vẻ bức bối nên xẵng giọng.

- Sao lại không ? Về bảo với ông anh yêu quý của Tổ Mai rằng ta "khoái" ông ấy lắm !

- Thật là trơ tráo ! Tổ Mai bức tức bỏ đi

Thanh Mai đuổi theo đứng chặn ngay trước mặt cô bạn mình.

- Nè , có người hỏi thăm mi đó.

- Mặc xác họ !

Suốt buổi sáng hôm đó , không có một chữ nào lọt được vào cái đầu đang bị chọc tức của Tổ Mai . Cô thấy giận lây cả mình.

Cuối giờ học , lớp trưởng bỗng thông báo một tin giật gân :

- Hôm nay ban lãnh đạo khoa sẽ họp với lớp chúng ta về vấn đề của cô bạn Thanh Mai... Đề nghị cả lớp ở lại đầy đủ.

Lại Thanh Mai ! CÔ ta làm cái gì vậy ? Cả lớp ngơ ngác nhìn nhau rồi nhìn về hướng kẻ vừa được đề cập đích danh đang ngồi tĩnh bơ ở cuối lớp . Chợt cô nàng đứng dậy tuyên bố "

- Các người họp thì cứ họp . Còn ta thì hông có thời giờ để ngồi nghe những chuyện nhảm nhí của các người.

Chưa ai kịp nói thì Thanh Mai đã bỏ ra khỏi lớp , Dững hốt hoảng chạy theo :

- Thanh Mai ! Tôi đề nghị Thanh Mai ở lại dự họp với lớp . Đây là chuyện của Thanh Mai mà !

- Chuyện của tôi không phải ở đây !

Chàng lớp trưởng đứng ngẩn tò to nhìn cô bạn đang nhún nhảy xa dần . Thật khó có thể tưởng tượng ra cái chuyện cô ả vừa bị công an bắt giam.

- Đó là sự thật các em à ! - Thầy phụ trách giáo vụ của khoa buồn bã nói - Môi trường giáo dục của chúng ta không thể chấp nhận một con người như

thế !

– Có nghĩa là bạn ấy sẽ bị đuổi ? - Dũng thẳng thốt hỏi.

– Quyết định cuối cùng là ở thầy hiệu trưởng . Còn quyết định đầu tiên là ở các em.

Giờ đây mọi người mới té ngửa ra là Thanh Mai không chỉ mới bắt lần đầu . Người cha giám đốc của cô đã phải bảo lãnh cho con gái về nhà đến lần thứ ba vì có một cái tội.

– Đó là một việc làm ô nhục... Thầy đề nghị các em nên kiên quyết loại bỏ con người ấy ra khỏi tập thể của mình.

Cả lớp lại ngơ ngác nhìn nhau . Đuổi Thanh Mai ư ? Thật là đau xót ! Nhưng cô gái ấy đã làm ô nhục cam rầy chục con người đang ngồi đây . Những chàng trai , cô gái của cái lớp này cảm thấy bị xúc phạm nặng nề . Họ có lỗi ư ?

Với một người như Thanh Mai thì không có cách nào giải thích cho cô ta hiểu rằng cái việc mang thân xác của mình ra để đổi chác , mua bán là một điều điếm nhục !

– Chúng ta hãy mở cho Thanh Mai một lối thoát cuối cùng - Tổ Mai nhìn thầy rồi nhìn bạn bè - Nếu bạn ấy thật sự hối lỗi thì đừng bịt kín đường về... Nhưng thậm chí cả điều đó cũng không làm Thanh Mai xúc động . sáng hôm sau , vừa vô tới lớp cô đã thẳng thừng tuyên bố "

– Nhỏ Mai này xin cảm ơn lòng tốt của các người , nhưng chuyện đó không quan trọng đâu . "Ra trường" bây giờ hay vài năm nữa cũng vậy thôi . Chưa chắc ai hơn ai ! Thời buổi này có tiền là có tương lai... Nhỏ này không cần các người phải lo đâu...

Kéo Tổ Mai ra một góc , cô nàng nhìn bạn lom lom :

– Nghe tụi nó nói hôn qua trong cuộc họp mi đòi "cải tạo" tao hả ? Xin dẹp giùm cái giọng đạo đức giả ấy đi cho ! Tao thừa biết mi không ưa gì cá imặt này mà ! Chờ đó rồi biết...

Tổ Mai thấy uất nghẹn nơi cổ . Nước mắt chỉ chực tuôn ra . Không nói lời nào , cô lặng lẽ bỏ vào lớp.

Buổi chiều , thấy em gái có vẻ ủ dột , Chinh trêu em :

– Này , thằng Tiến , nó lại định cưới vợ nữa à !

Tổ Mai phì cười :

– Cho anh ấy cưới luôn , em không cần.

– Chứ không phải có đứa khóc sưng con mắt hả ?

– Anh hai kỳ quá ! - Tổ Mai đâm vào lưng anh phụng phịu.

Chung quanh cái chuyện Tiến "cưới vợ" có bao nhiêu là điều đó cho Chinh trêu chọc em . Anh chàng Tiến coi vậy mà yếu bóng vía . Vừa nghe Nhật Uyên kể hết mọi chuyện . n đã tức tốc phóng đến gặp Chinh.

– Ông giúp giùm tôi chuyện này !

– Có gì trục trặc trong bản thiết kế của cậu à ?

Tiến lắc đầu :

– Không , chuyện này chẳng liên quan gì đến mấy sợi dây cáp cả . Ông làm ơn nói giùm với Tổ Mai là... là...

Thấy Tiến gãi đầu , gãi tai , Chinh tiếp luôn :

– Là cậu và Kiều Thu sắp sửa làm đám cưới phải không ?

– Thôi đi , đừng giỡn ! - Tiến nhăn mặt - Ông thừa biết tôi chẳng còn tâm trí , sức lực đâu mà đi nhảy đầm . Cái chuyện cưới hỏi thì lại càng không có.

– Thế thì chuyện gì ?

– Chuyện tôi với Tổ Mai...

– À ! Nó mới vừa bảo tôi...

Thấy Chinh ngưng ngang không thém nói tiếp , Tiến sốt ruột giục :

– Tổ Mai bảo sao ?

– Nó nói rằng cậu đã vác bàn cờ đi chơi với ngu8Ồi khác.

Tổ Mai có nói như thế thật.

Nhưng chỉ nói đùa thôi , bởi vì hôm còn ở bệnh viện , anh Tiến đã chẳng nói "hạ thủ bất hoàn" là gì ?

– Không có đâu ! - Tiến lắc đầu lia lịa - Tôi kêu ông bằng anh hai đó , làm ơn gả em gái cho tôi đi !

Thấy vẻ mặt khổ sở của bạn - Dù Tiến chỉ giả vờ thôi - Chinh phá ra cười.

Rồi cậu sẽ làm khổ con bé vì cái tật lẳng nhăng của mình.

– Tôi thề với mấy anh đây , "anh Hai" ạ ! Anh không thấy suýt chút nữa thì tôi đã phát khùng lên khi tưởng Tổ Mai là một kẻ lừa dối hay sao ?

– Đây là chuyện của cậu . - Chinh cười cười - Và bây giờ nếu cậu trở thành em rể của tôi thì chắc chắn có người phát điên lên thật sự.

– Kiều thu ấy à ?

– Hả là vậy rồi !

– Thế thì anh làm.

Ông chủ ga- Ra Đồng Khánh cứ tưởng rằng ông bà sui tương lai của mình giàu lắm , lại chỉ có một thằng con trai duy nhất . Đến chừng vỡ lẽ ra , thấy chẳng "sơ múi" được gì bèn "xù" luôn.

Hôm qua ông ta tuyên bố rút vốn ở mấy cửa hàng điên tử lại , cả nhà Tiến đã phải họp khuôn cấp để giải quyết chuyện này . Sau một buổi sang cãi nhau quyết liệt , cuối cùng mấy bà chị đành phải nhượng bộ cậu út ương bướng của mình.

– Em thật điên rồ . - Chi hai nói - Họ rút vốn lại hết mình lấy gì mà làm ăn ?

– Xưa nay ai cũng tưởng nhà mình giàu lắm - Bà chị tiếp lời - Bởi ba má đã làm lụng suốt cả đời , ắt phải có của chìm , của nổi... Bì giờ biết ăn nói làm sao với làng nước ? Baorằng chúng ta vỡ nợ à ?

– Chị nói mới lạ chưa ? - Tiến lườm bà chị mình - Cái gì thật sự của mình thì mới đáng quý . Ca6`n gì phải màu mè , che đậy như vậy ?

- Nhưng dù sao thì... giấy rách cũng phải giữ lấy lề...
- Em chẳng thấy có gì tốt đẹp trong chuyện này . Giải thích thế nào à ? Là bởi vì gia đình mình đến hàng chục miệng ăn chứ không phải ch ? có một đứa con như họ . Ba má lo lắng cho chị em mình ăn học nên người , đó là một tài sản khổng lồ mà không có bạc tiền nào có thể mua được . Còn đòi gì nữa.
- Lúc ấy bà mẹ của mấy chị em mới lên tiếng
- Đã vậy thì thôi ! Thắng Tiến nó nói có lý của nó . Ba má đã cho các con cả cuộc đời rồi , giờ chúng mày phải tự lo liệu . Tao với ba mày hết hơi , hết sức rồi.
- Tiến nhìn mẹ hồi lâu và chợt nhận ra rằng mẹ đã quá già rồi.
- Con không cần gì nhiều đâu má à ! Giờ đây con có thể tự lo liệu lấy . Nếu má thương chúng con thì phải giữ gìn sức khỏe để sống đời với con cháu . Còn các chị của con , má xem kìa , các chị ấy sắp sửa trở thành bà nội bà ngoại hết rồi . Má còn lo lắng cái nỗi gì ?
- Mấy bà chị của Tiến nhìn nhau . Quả thật , có người trên đầu đã hai thứ tóc . Ôi chao ! Sống trong vòng tay của mẹ không ai hay rằng mình đã lớn.
- Thế là cuối cùng rồi mọi chuyện đều được thu xếp ổn thỏa . Gay go nhất là cuộc chia tay với người đẹp Kiều Thu , bởi lẽ hình như nàng yêu Tiến thật sự chứ không phải chuyện đùa.
- Tôi mà biết được đứa nào phá đám thì không yên với tôi đâu ! Kiều Thu ghéin rằng y như thể cô nàng sắp sửa nuốt tươi đối thủ.
- Tiến tính bơ chỉ vào ngực mình :
- Đứa nào đây ! Em cứ thử đụng vào mà xem.
- Lập tức cô nàng nhảy xổ vào Tiến . Không ngờ bị cắn đau như vậy , anh chàng xuýt xoa :
- Đau quá ! Làm ơn tha giùm một bàn...
- Đẹp anh đi ! Nói cho anh biết , nếu anh "bê chĩa " tôi sẽ mướn du đặng dẫn cho anh một trận như xương !
- Ghê quá ! - Tiến nhăn mặt . Nào , bây giờ ngó yên một chỗ đi . Chúng mình sẽ nói chuyện với nhau như những kẻ biết điều.
- Tôi nghe đây ! Anh nói đi !
- Thế này Thu ạ ! Trước đây má anh định cưới em cho anh...
- Còn ba tôi thì chỉ muốn gả tôi cho anh... KT cướp lời Tiến.
- Em nói hoàn toàn chính xác ! Tiến tỉnh bơ nói tiếp - Vì thế mà ông chủ gara Đồng Khánh bỏ vốn ra hùn hạp làm ăn với chị sui tương lai của mình . Cho đến một hôm , ông ta chợt phát hiện ra rằng cái gia đình mà mình định thông gia chỉ là một cái túi rỗng... Lập tức cái ý định đẹp ban đầu cũng tiêu tan . Em thấy sao hả Thu ?
- Ai nói với anh chuyện này ? Kiều Thu kinh ngạc kêu lên.

– Em không cần biết ai nói mà chỉ nên biết một điều là nó ch nh xác đến một ngàn phần trăm đấy !

– Nhưng... em yêu anh ! - Giọng Kiều Thu như muốn khóc

– Còn anh thì chẳng có gì cho em , ngay cả cái mà em rất dư thừa là tiền , anh cũng không có ! Thậm chí bây giờ , nếu rủ anh đình hỷ dâm , anh cũng chẳng còn sức lực đâu để đi cùng em.

– Em không cần tiền ! Em cần anh !

– Để làm gì ?

– Anh hỏi sao mà độc ác quá vậy ? - Kiều Thu nổi quạu - Tất nhiên chẳng phải để làm mắm.

– ANh muốn biết cụ thể... - Giọng Tiến vẫn như châm chọc

– Anh là một thằng ngốc !

– Còn em thì lại quá thông minh ! - Tiến cười cười - Chính vì vậy mà chúng ta không thể yêu nhau.

– Sao lại không ? Đó là quy luật bù trừ mà !

– Trong trường hợp này thì em se ~triệt tiêu anh mất . Bây giờ thì chúng ta chia tay nhé . Mãi mãi... Em có muốn anh cầu chúc điều gì không ?

– Dẹp anh đi ! Anh đúng là... là...

– Một thằng ngốc !

Thế là huề cả làng . Chẳng biết Kiều Thu buồn như thế nào mà chỉ hai hôm sau người ta đã thấy cô nàng khoát tay một gã đàn ông thật đẹp đẽ , sang trọng bước vào vũ trường.

Hắn cái chuyện khiêu vũ đối với cô gái kia cũng cần thiết như cơm ăn , nước uống vậy.

Thế đấy , giờ thì có thể ung dung mà ngồi chờ . Giả như có được một phép lạ , Tiến sẽ làm biến mất ngay khoảng thời gian còn lại để Tố Mai vụt lên thành người lớn hay ít ra thì cũng cấp cho cô bé một cái bằng tốt nghiệp đại học - Tâm giấy thông hành để đi vào đời mà ba mẹ vợ tương lai đã đặt ra cho chàng.

Nhưng mà trên đời này làm gì có phép lạ nào như vậy ? Mọi thứ đều phải có thời gian và sự phấn đấu của bản thân . Tốt hơn hết là hãy để cho thời gian làm tròn nhiệm vụ thử thách của nó.

Và nếu có thể thì trong lúc chờ đợi như thế hãy ước mơ về một điều gì đó thật đẹp...

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 36

Tổ Mai bực bội giật mạnh cánh cửa đến nỗi suýt nữa mất đà ngã lộn quay . Chợt cô hơi cau mày như cố nhớ ra một điều gì . Chiếc xe màu trắng sữa... gã đàn ông ngồi bên tay lái , gương mặt trông thật quen.

– Em hãy cố nhớ xem đã gặp ông ta lần nào chưa ? - Giọng Minh có vẻ lo lắng sau khi nghe Tổ Mai kể câu chuyện vừa xảy ra.

– Chiếc xe màu trắng và cái cách trêu chọc thì em đã bị một lần rồi , cũng ngay trước cửa nhà anh . Còn ông ta thì trông quen quá , nhưng em chưa nhớ ra...

– Em uống nước đi . Có thể nó sẽ giúp em bình tâm lại và nhớ ra.

– Thôi , em nhớ rồi !

Cuộc gặp gỡ với Thanh Mai hôm nào trên bãi biển Vũng Tàu chợt hiện về . Và "kẻ kia" chính là người đàn ông đã đi cùng cô ta . Đúng rồi ! Hôm ấy Tổ Mai rất bực mình vì đôi mắt ti hí của lão cứ nhìn cô một cách lén lút . Nhưng tại sao lão lại biết Tổ Mai ở đây ? Do tình cờ trông thấy hay là có ai mách bảo ? Vô lý quá ! Chắc hẳn đây chỉ là một chuyện tình cờ thôi !

– Đẹp lão già chết tiệt đó qua một bên đi . Em vào đây mà xem . - Minh đứng lên kéo Tổ Mai theo.

– Chuyện gì vậy anh Minh ?

Chàng trai không trả lời mà hơi mỉm cười . Tổ Mai đảo mắt nhìn quanh . Họ ra sau nhà . Tổ Mai ngạc nhiên đến sững sờ . Cô không hình dung nổi có ngày mình đứng ngay dưới chân bức tường oan nghiệt... Ở nơi đây , trông nó cao vợi vợi.

– Hơn chục mét đấy , cô bé ! Có lần anh đã định trèo sang... - Minh nói đùa.

Tổ Mai ngăn người ra khi thấy dưới gốc cây ngọc lan già phủ đầy những bông hoa vàng nhạt , thơm ngát . Ông Dân đang đứng cạnh Kim Xuân , mắt đăm đăm nhìn lên bức tường.

– Ba anh đang tập đi đấy , Mai ạ !

Ông Dân đã trông thấy cô gái . Ông vẫy cô lại gần.

– Con của ta , đến đây !

4 giờ chiều . Nắng lốm đốm vàng rơi trên một nửa mái đầu đã bạc của người cha , rơi cả vào ánh mắt lấp lánh của ông . Tổ Mai đến gần . Ông khẽ vuốt tóc cô.

– Con gái yêu quý ! Bác đã biết cái gì mất đi khó mà tìm lại được . Và con người ta mỗi người chỉ sống có một lần ! Nhưng với bác , mọi thứ đã trở thành ngoại lệ.

Ngừng một chút , ông đưa tay kéo cả Kim Xuân lại gần mình :

– Ta đã mất hai đứa con gái , nhưng Thượng đế đã đền bù : Cuộc sống thật công bình !

Tổ Mai kinh ngạc khi nghe những lời này , thậm chí cô không dám ngắt

lên nhìn mọi người . Vậy là cái điều mà cả nhà Tổ Mai luôn nom nớp lo sợ đã xảy ra . Nhưng mà ai đã nói với họ tin dữ ấy !

Giọng ông Dân vẫn đều đều :

– con đừng ngạc nhiên . Ba con đã nói tất cả ngay trước ngày mổ cho bác . Chú ấy bảo như thế sẽ tốt hơn và vết mổ sẽ mau lành.

Điều này thì lạ lắm đây . Vậy mà chẳng nghe ba nói gì ! Tổ Mai nghĩ thầm , hay là ba muốn thử nghiệm một điều gì ? Bởi thường trước khi mổ , cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt cho bệnh nhân , đằng này ba lại làm ngược lại ?

– Kết quả đúng như lời chú ấy dự đoán . - Hai mắt ông Dân sáng lên khi nhắc đến người bạn thời thơ ấu của mình - Con xem đây , Tổ Mai ! Bác có thể tự đi mà chẳng cần gậy !

Nói xong , ông buông hai cô gái ra và tập tễnh đi từng bước một . Tổ Mai đưa mắt tìm Minh và giật mình khi thấy mắt anh đỏ hoe . Cô hiểu rằng giờ đây tất cả mọi lời an ủi đều khoét sâu thêm nỗi đau nên lặng lẽ quay đi .

Những con người này thật lạ kỳ . Họ biết nén chịu khổ đau ngay cả khi không còn nén chịu được nữa.

– Cháu về đây bác ạ !

– Khoan đã , Tổ Mai ! Cho em cái này . Anh Minh bảo rằng em rất thích. Kim Xuân , hai tay vun đầy những bông ngọc lan vừa nhặt dưới gốc , trịnh trọng trao cho Tổ Mai như trao một báu vật.

Tổ Mai nhìn Minh gật đầu rồi bảo Kim Xuân :

– Những bông Ngọc Lan này thơm cả vào trong giấc ngủ của em đấy , chị có tin không ?

– Hẳn là vậy rồi ! - Kim Xuân vui vẻ công nhận.

Sực nhớ ra chuyện gì , đang đi Tổ Mai bỗng dừng lại.

– Ba em hỏi anh có muốn tiếp tục học nữa không ?

Hai mắt Minh sáng lên , nhưng sau đó vụt tối sầm trở lại.

– Ba em giúp cha con anh như thế này thì đã quá đủ rồi . Em về nói lại với ba là anh rất biết ơn , nhưng... anh không dám làm phiền ông ấy nữa.

– Tùy anh ! Nhưng em thấy chuyện học là rất cần thiết . Vả lại , anh chỉ còn một năm cuối cùng.

– Điều đó luôn giày vò anh Tổ Mai à ! Đôi khi anh cảm thấy buồn ghê gớm . Giá mà anh học hành đến nơi đến chốn thì có lẽ cuộc sống sẽ ít khó khăn hơn . Con người ta ai cũng có cái số.

– Và rồi phải cam chịu à ?

– Khi nào có điều kiện anh sẽ tiếp tục . Chắc chắn là như vậy , anh hứa với em đấy . À , Tổ Mai này , anh muốn nói một điều...

– Có chuyện gì vậy ?

– Hay là... - Minh ngập ngừng - Thỉnh thoảng em hãy sang , bởi vì... anh Tiến biết trước đây anh và em quen nhau.

– Chuyện em sang thăm bác thì can hệ gì đến anh ấy ! - Tổ Mai nhăn mặt - Hay là anh sợ... chị Xuân buồn ?

– Không... không... - Minh hốt hoảng kêu lên - Anh chỉ sợ anh ấy hiểu lầm.

– Hiểu lầm thì có đấy , nhưng chuyện ấy qua rồi...

– hai người nói chuyện gì mà nói mãi vậy ?

Kim Xuân vui vẻ kêu lên khi thấy Tổ Mai còn đứng trước hiên nhà . Vị khách "trả miếng" ngay :

– Nè , đừng có ghen đó nhé ! Em chỉ bàn "đại sự" một tí thôi . Chị Xuân ơi ! Anh Trường của em mê chị lắm đó.

Biết Tổ Mai trêu mình , Kim Xuân đỏ mặt :

– Nói tầm bậy !

– Thật mà ! Anh ấy bảo ít thấy cô gái nào mặc áo bà ba duyên dáng như chị. Quả thật , nhìn Kim Xuân , người ta có cảm giác như cô sinh ra là để dành cho cái thứ trang phục này vậy . Với chiếc áo bà ba , Kim Xuân trông dễ thương , hiền hòa như một bông hoa đồng nội , lại vừa có vẻ gì rất cô đơn , lạc loài đến tội nghiệp !

– Ngày mai có thể em sẽ không sang được . - Ra tới cổng , Tổ Mai dừng lại bảo - Anh chị nói bác đừng mong em.

– Đến phát ghen lên với em đấy , Tổ Mai ! - Kim Xuân không giấu vẻ ganh tị - Suốt ngày nghe ba nhắc đến em mà sốt ruột !

– Thì cứ đi mà sốt ruột !

Tổ Mai vừa cười vừa mở rộng cửa vào . Giờ này chắc ở nhà đang đợi cơm , phải khăn trương lên thôi !

– Ê ! Đi đâu đó ?

Tổ Mai có cảm giác như chỉ chút xíu nữa trái tim mình sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực . Vẫn chiếc xe ấy , nhưng giờ đây bên cạnh gã đàn ông còn có cả cô bạn Thanh Mai đang chồm người ra khỏi xe , ríu rít gọi.

– Đi đâu kìa người ta . - Tổ Mai làm bầm trong miệng.

– Có chuyện gì vậy , Tổ Mai ?

Nghe tiếng còi xe rồi thấy Tổ Mai lạng khựng nơi cửa , Minh và Xuân bước đến gần cô hỏi :

– Nhỏ bạn em... - Tổ Mai ngập ngừng.

Minh cũng đã nhận ra "cố nhân" nhưng giả vờ không thấy . Trong lúc đó thì Thanh Mai ném về phía anh chàng một cái nhìn sắc bén đến có thể cửa đứt đôi người ra.

– Nhỏ Mai có rảnh không ? Ông bạn của ta muốn mời mi đi uống nước...

– Cảm ơn ! Nhưng ta chẳng việc gì phải đi với các người cả - Tổ Mai tức tối trả lời.

– Thì ít ra cũng phải lịch sự một chút chứ ? Mi quên rằng chúng ta là "dân học ngoại ngữ" à ?

– Lịch sự với các người cũng bằng thừa ! Nếu còn một chút lòng tự trọng thì hãy cuốn xéo đi !

– Ta muốn cuốn xéo lúc này tùy thích . Đường phố này không của riêng ai... hi... hi...

– Đừng cãi nhau nữa Tổ Mai ! Anh đưa em về . - Minh vừa nói vừa kéo tay Tổ Mai bỏ đi.

Cả hai này giờ bận cãi nhau với Thanh Mai nên chẳng để ý tới Kim Xuân và gã đàn ông trên xe . Thoạt đầu , Xuân không thấy lão , đúng hơn là không để ý vì bận theo dõi cuộc đấu khẩu của hai cô gái . Nhưng ngay sau đó bỗng nhiên cô cảm thấy gai gai dọc sống lưng . Cảm giác đó ngày càng rõ đến khi như có linh tính mách bảo , cô quay phắt về phía gã đàn ông trên xe...

Cảm giác đã không đánh lừa Kim Xuân . Cô thấy đôi chân mình rùn ra chỉ chực quỵ xuống . Chính lão ta là kẻ đã "đi tìm may mắn" bằng cả cuộc đời con gái của Kim Xuân.

– Ra là cô trốn ở đây ! - Lão thò đầu ra cửa xe - Vậy mà tôi đã lùng kiếm cô khắp nơi...

Kim Xuân thấy uất nghẹn . Lão nói như thể Xuân là một tên tội phạm !

– hai người quen nhau à ? - Thanh Mai ngạc nhiên quay sang đối thủ mới.

Kim Xuân chưa kịp trả lời thì Minh đã về đến . Nét hoảng loạn trên gương mặt cô gái đập ngay vào mắt người yêu của cô . Minh hấp tấp hỏi dồn :

– Có chuyện gì vậy Xuân ? Sao em chưa vào nhà ? Họ nói gì xúc phạm em hay sao ?

Người được hỏi chưa trả lời thì Thanh Mai đã đáp ngay.

– Họ là chỗ quen biết cũ với nhau mà !

– Ai ? - Minh trừng mắt nhìn kẻ vừa nói.

Cô ả tùm tùm cười :

– Thì... cô bạn của anh và ông bạn của tôi ! Sao trông mặt anh tái mét thế kia !

– Cô im đi ! Đồ vô liêm sỉ !

Minh nói như quát và kéo Kim Xuân vào nhà . Cô bị lôi đi chẳng khác nào một tên tội phạm bị bắt quả tang !

– Để em đóng công... - Kim Xuân nói lí nhí.

– Rồi sẽ đóng ! Nhưng trước hết cô hãy trả lời tôi về những điều đã xảy ra . Có thật không ?

Mặt Minh tái xanh còn mắt Kim Xuân thì đầy nước mắt . Cô run rẩy cúi đầu :

– Tha lỗi cho em...

Câu nói đó như một lời xác nhận . Đắt sụp dưới chân Minh . Chàng trai lão đảo bước đi trên đôi chân như không còn là của mình nữa... Có lẽ đây là lần cuối cùng , Chúa đã giáng sự trừng phạt lên đầu những kẻ tôn đồ khốn khổ

này ! Sự trừng phạt đầu tiên - Đó là cái chết bất đắc kỳ tử của ông nội - Và bây giờ... một mình Minh phải gánh chịu tất cả những nỗi đau . Đành rằng ở đời có vay thì có trả , trước khi làm một việc gì đó ta phải nghĩ đến hậu quả của nó . Nhưng với Minh và Kim Xuân , họ có làm gì nên tội ? Trong trường hợp này thì quả là Chúa đã không công bằng ! ?

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 37

Tổ Mai đặt cây ghi ta lên giường , mỉm cười bảo Tiến :

– Lâu lắm rồi em không sờ đến nó.

Tiến xoa nhẹ mấy đầu ngón tay hằn dấu những sợi dây đàn của người yêu , rồi áp vào má mình :

– Anh còn phải đợi bao lâu nữa , Tổ Mai ?

– Ba mẹ đã nói rồi . Đến khi nào em học xong.

– Bao giờ mới xong ? Người ta còn phải học cả đời kia mà ? Chắc anh không chờ nổi quá !

– Không chờ được thì yêu người khác đi ! Tổ Mai rút tay lại giả vờ giận dỗi.

– Bộ tưởng... muốn yêu là yêu được liền đó hả - Tiến lại nắm chặt tay cô gái

- Để anh đi năn nỉ ba mẹ.

– Chi vậy ? - Tổ Mai ngạc nhiên hỏi.

– Anh không muốn chờ đợi nữa , anh muốn cưới vợ ngay bây giờ... - Tiến nói và bất ngờ ghì chặt Tổ Mai vào lòng - Em đồng ý nhé !

Tổ Mai lắc đầu nhưng không gỡ tay người yêu ra.

– Người ta cười chết !

– Ai cười kệ họ !

– Không được đâu ! Anh hai với anh Trường còn chưa cưới vợ nữa là...

– Đó không phải là lý do chính đáng.

– Anh kỳ ghê vậy !

– Kệ người ta !

Tiến vừa nói vừa bực bội hất tay Tổ Mai khỏi vai mình . Biết anh chỉ giả vờ , Tổ Mai vừa cười vừa quàng cả hai tay lên cổ Tiến , kéo anh cúi xuống.

– Người lớn mà cũng giận ! Xấu !

Tiến không nhịn được cũng bật cười :

– Em khôn lắm ! Hôm qua biết má nói sao không ?

– Nói sao hả anh ? - Tổ Mai nghiêm sắc mặt.

– Má nói anh là cái thằng bất hiếu , bộ tính chờ cho má xuống lỗ rồi mới

chịu cưới vợ hay sao !

– Còn ba ?

– Trong chuyện này ba không có ý kiến . Với lại từ nhỏ đến giờ mọi người trong nhà đã quen với sự vắng mặt của ba.

Chưa bao giờ Tiến dám nói thẳng điều đó với Tổ Mai , bởi đó còn là vấn đề danh dự và đạo đức . Người cha ấy đã đánh mất tình yêu và sự kính trọng của vợ con khi ông bỏ mặc họ trong cơn khốn khó để chạy theo sự quyến rũ của người đàn bà khác . Khi sức cùng lực kiệt , ông đã quay trở về , nhưng giờ đây không còn tìm thấy nơi vợ con những tình cảm ấm áp , yêu thương thưở ban đầu . Điều đó là lẽ đương nhiên , bởi không thể án trách người khác vì những lỗi lầm của mình.

Thấy mặt Trường đờm buồn , Tổ Mai không dám hỏi nữa mà nói sang chuyện khác.

– Anh có muốn đi cùng em sang thăm bác Dân không ?

Tiến chăm chú nhìn Tổ Mai :

– Em vẫn thường sang bên ấy phải không ?

Tổ Mai gật đầu . Giọng Tiến có vẻ không vui :

– Em thấy điều đó có cần thiết không ? Anh sợ rằng ..bởi vì trước đây em và Minh quen nhau...

– Thú thật là trước đây em có sợ như vậy , nhưng bây giờ thì không . Bác ấy đã mất đi cùng một lúc hai đứa con gái... Còn Minh thì đã có Kim Xuân .

Chị ấy như một nàng tiên hiền dịu.

– Nhưng anh vẫn không yên tâm.

Thấy Tiến cứ khăng khăng , Tổ Mai bực bội đứng dậy.

– Chán anh lắm ! Cứ nghi ngờ bậy bạ hoài . Anh không đi thì xuống nhà chơi với ba mẹ . Em sang nấu giùm bác ấy nồi cơm . Hôm nay anh Minh chị Xuân không có ở nhà.

Ông Dân nói với Tổ Mai rằng họ đi về quê thăm mộ bà và mẹ của Kim Xuân . Thật ra vấn đề có khác một chút !

– Kim Xuân đâu ba ? - Mấy hôm trước Minh bỗng hốt hải chạy vào phòng ba hỏi dồn.

– Hồi sáng nó nói với ba nó đi chợ.

– Nhưng bây giờ đã 12 giờ trưa rồi ! - Minh hốt hoảng nhìn đồng hồ rồi nhìn cha như dò hỏi.

Sự sợ hãi của đứa con đã truyền sang cho người cha . Ông hét đứng lên rồi lại ngồi xuống , chẳng biết phải làm gì.

Đến tối , vẫn không thấy Kim Xuân trở về , Minh đã hiểu vì sao...

– Cô hãy trả lời đi , cô và thằng cha ấy là gì của nhau ? - Minh chộp lấy vai Kim Xuân bóp mạnh.

Cô gái chơi với suýt ngã , nhưng gượng đứng lại được . Câu chuyện xảy ra

ban chiều đến giờ - 12 giờ đêm - Mới thật sự bùng nổ đây.

– Em có nói , anh cũNg không tin đâu... - Kim Xuân gục đầu , nức nở khóc.

– Đúng ! Tôi không tin bởi vì không có một lý do nào để biện hộ cho việc làm xấu xa , ô nhục đó . Nhưng tại sao cô lại giấu hả ?

Trong cơn giận dữ điên cuồng , Minh đã tóm tóc Kim Xuân giật mạnh và cứ thế mặt đối mặt , họ nhìn nhau.

– Anh đừng nhìn em như vậy , em van anh... - Kim Xuân nghẹn ngào - Em hư hèn , em đáng khinh , đáng nguyên rủa... nhưng xin đừng nhìn em đầy căm giận như vậy ..

– Cô còn đáng bị tống cổ ra đường chứ không phải chỉ nhìn như thế đâu , con người hư hỏng kia ! Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa...

– ANh Minh !

Nhưng anh chàng đã hằm hằm bỏ đi rồi . Cánh cửa đóng mạnh trước mặt Kim Xuân . Nó không kêu đánh sầm một tiếng nhưng mấy cái bản lề cũ kỹ , mục sét cứ rên lên kéo cà kéo kẹt y như thể nó cũng đang nghiêng răng tức giận vì con người hư hỏng kia.

Kim Xuân đã bỏ đi . Minh tức tốc chạy đến chỗ Thanh Mai và phải năn nỉ , van xin năm bảy lượt cô ả mới chịu chỉ chỗ trú ngụ của "ông bạn quý"

– ANh là chồng của cô bé đó à ? - Lão già nhìn Minh bằng cặp mắt ti hí.

– Cho là như vậy cũng được.

Hai người nhìn nhau gườm gườm giống như hai chú gà trống sắp lao vào chọi nhau vì một ả gà mái . Cuối cùng , "con gà" mập mập tốt mã lên tiếng trước :

– Này , tôi có thể không trả lời những câu hỏi của anh nếu anh còn ăn nói như thế , thậm chí có thể mời anh ra khỏi nhà.

Minh chắc cũNg nhậnra mình là kẻ yếu thế nên xuống giọng :

– Xin lỗi ông , nhưng thật lòng tôi muốn biết , tôi không bao giờ nghĩ rằng cô ấy có thể lừa dối tôi !

Chùng như lão mập cũng thông cảm vì trông vẻ mặt của khách thiếu não quá , nên gật gù :

– Thật ra thì tôi và vợ anh chẳng quen viết gì nhau . Một người bạn của tôi đã giới thiệu cô ấy đến đây với giá năm chỉ vàng . Tôi cho thêm một chỉ vì nghe đâu ba cô ấy bệnh nặng.

– Trời ơi ! - Minh ôm đầu rên rĩ - Ba của tôi chứ có phải ba của em đâu mà phải đến nước ấy , Xuân ơi !

– Nên nhớ là tôi không hề có lỗi trong chuyện này ! - Lão bụng phệ nói như thanh minh.

Chàng trai từ từ ngẩng lên . Đôi mắt anh ta đỏ ngắu :

– Đúng ! Không thể nói rằng ông có lỗi , nhưng một khi xã hội vẫn còn những thằng nhà giàu rùng mớ không biết làm gì với những đồng tiền thừa

thời của mình ngoài cái chuyện tìm kiếm khái lạc trên sự Ô nhục của người khác , thì cuộc sống còn đáng buồn.

Rời khỏi ngôi nhà oan nghiệt đó , Minh đã lang thang như một người điên . Giá mà có thể phát hiện ra thật sự thì có lẽ tốt hơn , bởi một người đàn ông sức dài vai rộng như thế này mà lại phải trông cậy vào một người đàn bà ốm yếu , nhỏ bé như thế ấy thì không còn gì trên đời có thể tồi tệ hơn.

– Có chuyện gì xảy ra với con Xuân rồi , phải không Minh ?

Về mặt của đứa con không giấu được người cha điều bất an trong lòng nó .

Ông ta lo lắng hỏi , Minh ngập ngừng nhìn cha :

– Chúng con giận nhau ba à !

– Ba nghĩ đã có chuyện trầm trọng hơn là những giận hờn thông thường .

Trước đây con Xuân không bao giờ bỏ đi như vậy.

– Con đuổi cô ấy !

ông Dân cau mày nhìn con trai :

– Đến nước đó sao ?

– Nhưng bây giờ con cảm thấy ân hận quá ! Minh thở dài - Xuân có thể đi đâu hờ ba ?

Người cha trầm ngâm ngó mông ra ngoài vườn . Mọi hôm ông và cô cháu gái vẫn hay ra ngoài ấy tập đi . Đối với ông , Kim Xuân còn quý hơn vàng . Ông thật sự vui mừng với ý nghĩ rằng mình sẽ có một đứa con dâu ngoan ngoãn , nết na mà ai cũng phải ước ao như vậy.

– Tại sao con đuổi nó ?

Biết chắc là cha hỏi điều này , song Minh vẫn không tìm được câu trả lời . Tốt hơn hết là không cho cha biết sự thật.

– Chuyện lật vật thôi ba à

– Lật vật thì chúng mày đã không cãi nhau . Ba biết tánh con X , nó luôn nhin nhục , cam chịu.

Điều cha vừa nói khiến Minh càng thêm đau lòng . Cô gái ấy đã chẳng thanh minh cho mình dù chỉ nửa lời.

– Con hứa với ba là không có chuyện gì quan trọng . Con sẽ đi tìm cô ấy về và sẽ xin lỗi.

– Có thể con bé về quê ?

– Con cũng nghĩ như vậy . Con sẽ đi nhanh thôi ba à . A ! Để con nhờ Tô Mai nấu cơm cho ba.

Kim Xuân về quê thật . Mấy hôm nay cô ở nhờ nhà người bà con và còn chưa biết phải làm gì . Trở lại với Minh thì không còn cơ hội nào bởi anh ta đã thẳng thừng như thế . Và lại , cô thấy mình không xứng đáng , không có quyền đòi hỏi Minh một điều gì , dẫu rằng cô làm điều đó chỉ vì anh , vì cha anh.

– Xuân ơi ! Cháu có khách.

Tiếng bác chủ nhà vang lên đúng vào lúc Kim Xuân đang nhìn chăm chú vào cái miệng giếng đen ngòm . Từ hôm về dưới này , chiều nào Xuân cũng ra đây . Có hôm cô đứng mãi đến lúc sương xuống ướt đầm đôi vai Nhưng lúc ấy , suy nghĩ của X cũNg đen ngòm như cái miệng giếng kia. Nghe tiếng gọi , đôi mắt cô gái rời khỏi cái miệng giếng , những ý nghĩ u ám cũng rời khỏi cái đầu nóng bỏng của cô . Chắc là một người quen cũ nào đấy đến tìm thăm...

Vừa bước vào nhà , Kim Xuân đã đứng sững lại , hai mắt mờ đi...

– Mấy hôm nay anh tìm em khắp nơi . Ba nhớ em không chịu ăn uống gì cả .

- Minh ôm ghì lấy người con gái tưởng đã vượt khỏi tầm tay mình.

– Sao anh biết em ở đây ? - Kim Xuân vẫn chưa hết bàng hoàng.

– Ba nói... Bây giờ em vào sửa soạn đồ đạc và chào bác chủ nhà đi . Chúng ta đi về kéo ba mong.

Như người sợ tỉnh giấc mơ , Kim Xuân lảng lạng rời khỏi vòng tay Minh.

– Anh về đi ! Nhờ anh xin lỗi ba giùm em.

Minh thắng thốt giữ chặt bàn tay người yêu trong tay mình.

– Em không tha thứ cho anh sao ?

Kim Xuân lắc đầu :

– Anh đừng nói như vậy sẽ làm cho em thêm tủi hổ . Trước đây em vẫn nghĩ rằng có thể anh sẽ không bao giờ biết... và em hy vọng... Còn bây giờ , em đang ghê tởm chính con người mình đây . Anh đừng tha thứ cho em bởi vì em không xứng đáng với anh.

Giọng Kim Xuân bỗng tỉnh táo như thể cô đang nói về chuyện của một người nào khác , chỉ có đôi mắt là không thể giấu kín được nỗi đau đang vò xé tâm hồn.

Họ cứ dùng dằng người ở kẻ về cho đến lúc trời tối mịt . Minh nói nửa đùa nửa thật.

– Anh sẽ nằm vạ Ở đây như chí Phèo cho mà coi !

Đưa con gái của bác chủ nhà này giờ vẫn đứng lấp ló bên gốc cột rình xem anh chi cãi nhau , nghe Minh nói bỗng bật cười khúc khích.

– Bộ... Ở trên Sài Gòn không có cháo hành hả anh Minh ?

Bị cô bé chọc quê nhưng anh chàng vẫn không nao núng.

– Ủ ! Anh chỉ muốn được ăn cháo hành của Thị Nở là chị Xuân của em nấu thôi . Bây giờ em nói làm sao cho chị Xuân chịu về Sài Gòn anh sẽ thưởng.

– Em không thèm... em chỉ cần chị Xuân ở lại đây.

– Trời đất ! Chị Xuân mà không về chắc anh bị cạo đầu quá !

Cô bé bật cười khanh khách rồi nói thầm gì đó vào tai Xuân khiến cô cũng bật cười.

Từ đó cho đến lúc đi ngủ , không ai nói thêm điều gì nữa về câu chuyện còn đang dang dở . Nhưng sáng hôm sau , Kim Xuân đã đồng ý theo Minh trở

về.

Trên suốt đoạn đường đi , Minh cứ nghĩ mãi tới một điều : Buổi sáng hôm nay thật đẹp . Giá mà người ta luôn được bình yên đi bên nhau như thế này , không muộn phiền , không lo toan ..thì chắc chẳng ai còn nhọc công đi tìm cho mình chốn thiên đường chỉ có trong mơ .

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 38

Ông Dân nhìn ra cửa sổ rồi xem đồng hồ :

– Hôm nay chắc chúng nó không về kịp.

– Bác có cần gì không ? - Tổ Mai bước đến bên ông.

– Không . Các cháu có bận thì về đi . Bác sẽ đi dạo quanh một lát rồi ngủ.

Tổ Mai nháy mắt với Tiến . Anh tủm tỉm cười . Trước lúc sang đây , Tổ Mai đã phải hứa sẽ đi chơi "1 vòng" với anh tối nay.

– Bác ngủ ngon nhé . Chúng cháu về đây !

– Cháu cũng vậy , Tổ Mai ! Cầu Chúa ban cho cháu một buổi tối tốt lành.

Họ vừa đi ra đến cổng , Tổ Mai bỗng giật mình đứng sững lại . một chiếc ô tô - Vẫn chiếc ô tô màu trắng sữa - Bỗng đỗ xích trước mặt hai người . Tổ Mai đảo mắt nhìn quanh . Từ trên xe một người đàn ông đã đứng tuổi ăn mặc lịch sự bước xuống , tươi cười :

– Xin lỗi ! Tôi có thể hỏi thăm được không ?

Tổ Mai thở phào nhẹ nhõm . Thì ra đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên , bởi cái màu tra9 ng sữa kia không phải của riêng người nào.

Tổ Mai vui vẻ trả lời :

– Chúng cháu có thể giúp bác điều gì ?

– Tôi vừa đến nơi thì đúng lúc các cháu đi ra . Điều đó có nghĩa là nhà của các cháu đây à ?

Tổ Mai nhìn Tiến rồi hỏi tiếp để khỏi phải trả lời.

– Bác muốn gặp ai ở đây ạ ?

Ông khách nhìn cô gái rồi nhìn sang người thanh niên đi cùng , sau đó chậm rãi hỏi :

– Trong nhà này có một người tên là Phạm Thế Dân phải không cháu ?

Tổ Mai gật đầu ngay :

– Dạ , đúng rồi !

Nét mặt người khách đang lo lắng bỗng giãn ra :

– Thế thì tôi đã gặp may !

Thấy đứng ngoài đường hoài cũng bất tiện , Tiến vui vẻ bảo khách :

– Xin mời bác vào trong nhà.

Tổ Mai cũng mau miệng nói theo :

– Chúng cháu sẽ trông chừng xe cho bác !

Người khách lạ có vẻ nghĩ ngợi , sau đó lắc đầu :

– Các cháu thưa lại với ông nhà rằng chiều mai , vào giờ này , bác sẽ đến .

Đây là danh thiếp của bác.

Ông khách đi rồi , Tổ Mai mới nhìn vào danh thiếp . Cô khẽ nhú mày kêu lên :

– Anh xem này ! Ông ta không phải dân Việt Nam mình đâu.

Tiến đón tấm giấy trên tay Tổ Mai rồi cũng nhú mày lăm lăm :

– Phrancois Phạm Thế Dinh... Điều này có ý nghĩa như thế nào hả Tổ Mai ?

– Em cũng không biết . Chúng ta vào hỏi bác Dân xem nào.

Nhưng ngay cả người được hỏi cũng không tìm được câu trả lời . Ông đọc đi , đọc lại tờ danh thiếp , cuối cùng lắc đầu :

– Chịu thôi ! Bác không thể nào hiểu nổi . Phạm Thế Dinh là tên ông nội thằng Minh . Còn ngài Phrancois nào đó không biết có quan hệ gì với ông cụ . Chúng ta đành phải đợi đến ngày mai.

Dĩ nhiên là không thể nào làm khác hơn nhưng mỗi người lại chờ đợi theo cách riêng của mình . Đôi bạn trẻ bị cuốn vào tối vui nên không sốt ruột mấy . Vả lại , đây không phải là chuyện của họ . Chỉ có người trong cuộc là cứ bồn chồn thao thức không yên.

Đại tá Phạm Thế Dinh qua đời đột ngột tại Paris . Khi người ta đưa xác ông về Sài Gòn thì gia đình chỉ còn làm cái thủ tục cuối cùng để vĩnh biệt người chết là đào huyệt chôn ông . Giấy xác nhận của Pháp y bên ấy gởi về ghi rõ rằng ông bị một cơn nhồi máu cơ tim nặng và không qua khỏi . Tuy nhiên cũng có nhiều tin đồn rằng ông bị tên vệ sĩ của mình bắn chết , song điều đó không được chính thức xác nhận . Sau đó vì chiến tranh và điều kiện không cho phép nên người con trai duy nhất của ông đành phải bằng lòng với nguyên nhân cái chết của cha.

Giờ đây trong đầu ông Dân chỉ láng máng kỷ niệm về những ngày tháng đau buồn đó . Ông uống thêm một tách trà loãng rồi đi nằm với hy vọng rằng buổi sáng bao giờ đầu óc cũng sẽ minh mẫn , sáng suốt hơn . Ngày mai , có thể ông sẽ nhớ ra một điều gì đó chăng ?

Trong khi đó thì ở nhà bên cạnh , Tổ Mai đang ngủ bỗng giật mình choàng dậy . Cô vừa mơ một giấc mơ thật khủng khiếp . Có lẽ câu chuyện chưa kết thúc lúc ban chiều với ông Dân đã ám ảnh Tổ Mai . Cô thấy ông đại tá và bà nội mình... Sau đó là một tiếng súng nổ đinh tai nhức óc vang lên và Tổ Mai lồm cồm bò dậy.

Cô thấy khát khô cả cổ và sực nhớ ra rằng buổi chiều ba chê món thịt kho

quá mặn . Sợ làm mọi người thức giấc nên Tổ Mai lần mò trong bóng tối xuống nhà bếp . Cô uống cạn hai ly nước đầy và thấy tỉnh táo hẳn ra . Giờ thì sẽ khó mà ngủ lại được ngay.

Trở lên phòng , Tổ Mai đang loay hoay định tìm một cái gì đó để đọc để dễ giấc ngủ . Chợt cô ngẩng lên đảo mắt nhìn quanh , hai cánh mũi phập phồng . Có vật gì bị đốt cháy đang bốc lên mùi khét lẹt đến nghẹt thở . Tổ Mai mở tung cửa sổ , không thấy gì . Cô chạy lên sân thượng , một cảnh tượng hãi hùng đang trải ra trước mắt Tổ Mai cô chạy bay xuống cầu thang tối om mà không hay rằng mình đã vấp ngã , năm bảy lần trước khi đến được căn phòng đầu tiên.

Trường thò đầu ra hỏi em :

– Có chuyện gì vậy , Tổ Mai ? Em làm gì mà hốt hơ , hốt hải như bị ma đuổi vậy ?

– Cháy... cháy nhà bác Dân rồi ! - Tổ Mai nói không ra hơi.

– Thật không ?

Trường xô cửa chạy ra , vừa chạy vừa kêu vang đánh thức cả nhà.

Bị dựng giữa đêm hôm khuya khoắt , mọi người ngơ ngác không hiểu có chuyện gì . Đến chừng Trường chạy lên sân thượng trở xuống thì mọi người mới biết chắc rằng bà hỏa đang đe dọa chính họ.

Bác sĩ Chiến tức tốc gọi điện thoại cho cảnh sát chữa cháy và phân công vợ trực máy gọi liên tục.

Lửa bốc cao ngùn ngụt ở nhà bếp , đang bén dần lên nhà trên . Phổ phường đã được đánh thức . Người ta không biết rằng ông Dân đã ở nhà một mình. Buổi tối , sau khi Tổ Mai và người yêu ra về , ông cứ ngồi nghĩ mãi về người khách có cái tên nửa ta nửa Tây trong danh thiếp . Rồi ông lần mò xuống bếp nấu một ít nước sôi . Sợ mình khó ngủ nên ông đã châm trà thật loãng . Trong lúc nấu nước sơ ý , thế là mà một tàn lửa nhỏ đã văng vào vách . Từ đó cho đến lúc ông uống trà xong và lên giường ngủ thì bà hỏa có đủ thời gian để gặm nhấm mấy miếng vách và chằng vá đụp bằng thùng các-Tông và giấy báo các loại.

– Bác ơi ! Chạy mau , cháy nhà rồi !

Thoạt đầu nghe tiếng Tổ Mai , ông Dân cứ tưởng mình nằm mơ . Đến chừng thấy đôi tay con bé sờ soạng trong đêm tối ông mới biết chẳng phải là chuyện chiêm bao rồi.

– Lửa cháy lan lên nhà trên rồi bác ơi ! - Tổ Mai nói như mếu.

– Vòng qua bên hông có đường ra.

Một già , một trẻ không biết ai dẫn ai diu nhau chạy ra ngoài đường . Khi ấy , mọi người đã đổ xô đến . Rồi xe cứu hỏa cũng đã hụ còi inh ỏi . Mọi người giãn ra cho mấy cái vòi rồng làm việc.

Ông Dân như kiệt sức trước thảm họa bất ngờ này . Đứng ngoài xa , ông như

một người mất hồn khi nhìn ngọn lửa đang thiêu cháy nốt những gì còn lại của cuộc đời mà sự nghèo túng và bệnh tật chưa kịp cướp đi của cha con mình.

– Nếu con không sang kịp thì giờ đây bác đã làm mỗi cho ngọn lửa kia ! - Ông ôm chặt Tổ Mai vào lòng.

Trong lúc mọi người còn chờ Trường chạy lên sân thượng xem rõ thực , hừ thì Tổ Mai đã chạy ào đi , luynes quynh thế nào mà khi mở cổng , mấy sợ kềm gai đã cào nát cả mấy ngón tay cô nàng.

Đến bốn giờ sáng thì ngọn lửa được dập tắt . May mắn là xưa kia đại tá Dinh đã xây nhà trong một khuôn viên rộng lớn . Điều may mắn thứ hai là bức tường . Chính nhờ nó đã ngăn bước thân lửa , bằng không thì một lần nữa , cả hai gia đình lại cùng chung một số phận.

Ông Chiến bảo con trai lớn :

– Con đưa bác vào nhà nghỉ đi !

Chinh diu người đàn ông khốn khổ vào nhà . Trên mặt ông ta vẫn chưa hết vẻ bàng hoàng đau đớn . Ông khóc !

Mọi người lẳng lặng cúi đầu . Ai cũng muốn chia sẻ với ông nỗi bất hạnh quá lớn này.

– Người còn thì của còn , xin anh đừng buồn ! - Bà Liên ngồi xuống bên cạnh , nhẹ nhàng an ủi người bạn già - Rồi chúng ta sẽ sửa sang lại tất cả.

Ông Dân cảm động nắm lấy tay bà :

– Chúa thấy tất cả ! Người sẽ ban phước lành cho gia đình cô chú.

Vợ chồng ông bác sĩ Chiến là người ngoại đạo . Chẳng hiểu họ có tin hay không ? Chỉ biết rằng ông bà luôn dạy cho con cái phải sống nhân nghĩa , thủy chung.

Và với họ , đó cũng chính là tôn giáo vậy.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 39

- Em về chắc ba mừng lắm !

Ngồi trên xe , Minh bảo Xuân . Cô mỉm cười rồi ngượng ngập nói :

– Em thật có lỗi với ba , với anh...

Nếu đây không phải là chốn đông người , thì chắc họ đã lại ôm nhau để được âu yếm , yêu thương , để được an ủi vỗ về . Nhưng giờ đây chỉ có hai bàn tay len lén tìm nhau , siết chặt.

– Minh ghé vào chợ mua thức ăn luôn rồi hãy về nghe anh !

Lúc xuống xe Kim Xuân đề nghị . Cô còn định sẽ mua cho ông bác mình một món quà , nhưng chưa nói ra . Cho tới khi đi ngang một sạp vải , cô mới tủm tỉm cười bảo Minh :

– Em sẽ mua cho ba một bộ quần áo mới . Khi nào chân ba lành hẳn , ba sẽ mặc đi chơi.

– Mua cho em nữa . Anh mới lãnh lương đây ! - Minh đặt vào tay Xuân một xấp tiền . Họ nhìn nhau một giây rồi bỗng cùng cười.

– Vậy thì phải mua cả cho anh . - Kim Xuân quyết định dứt khoát.

– Coi chừng một lát nữa không đủ tiền đi xích lô về nhà - Minh trêu X khi thấy cô mua sắm linh kinh đủ thứ.

Cô gái vừa gạt mồ hôi trán vừa trả đũa :

– Thì đi bộ.

Ngang qua một quán ăn , Minh tần ngần dừng lại :

– Em đói bụng không ?

Kim Xuân gật đầu song lại nói :

– Chúng ta mua về nhà cùng ăn với ba . - Rồi cô bỗng bật cười khúc khích - Hôm nay em sẽ trở tài làm bếp cho anh coi.

– Đồng ý ! - Minh vui vẻ gật đầu rồi nói thêm - Bao giờ có tiền , anh sẽ sửa nhà bếp lại cho em . Anh nhớ ngày trước mẹ hay bảo , nhà bếp sạch đẹp sẽ làm cho bữa ăn ngon hơn.

– Khi nào ba thật khỏe , em sẽ xin đi làm . Em biết nghề may mà.

Suốt đường về , họ hào hứng nói về tương lai . Có lẽ đã đến lúc có quyền ước mơ một cuộc sống đàng hoàng hơn , tốt đẹp hơn , bởi lẽ bây giờ , họ đã thật sự có hai người bên nhau.

Niềm vui của đôi lứa yêu nhau kéo dài cho đến lúc chiếc xe dừng lại . Sau đó thì tất cả đã tắt lịm như một ánh sao băng sau phút giây tỏa sáng.

– Cô cậu từ từ , kéo ngã ! - Bác xích lô hốt hoảng kêu lên.

Cảnh hoang tàn đổ nát của ngôi nhà , tự nó đã nói lên tất cả . Minh chạy bỏ vào nhà , trong lúc Kim Xuân không nhắc nổi chân lên . Cô ngồi bệt xuống đất , mặt cắt không còn chút máu , quên cả việc lấy đồ đạc trên xe xuống.

Một người hàng xóm , thấy hai người về , vội chạy sang báo tin :

– Mới cháy hồi tối này . May mà ông cụ không hề gì.

Điều đó cất đi gánh nặng trên vai Minh , nhưng viễn ảnh về một tương lai mù mịt lại ập đến khi cả hai bỗng thấy mệt mỏi rã rời . Minh còn tỉnh táo hơn Kim Xuân nên dìu cô đứng dậy.

– Chúng mình sang chỗ bác Chiến đi em , chắc là ba ở bên ấy.

Ở đây , mọi người đều ái ngại khi nhìn vẻ bơ phờ của Minh , Ông Dân đón con trai bằng một cái lắc đầu buồn bã.

– Tại ba sơ ý...

Kim Xuân bỗng khóc oà lên :

– Tại con... Nếu con không đi thì đâu đến nỗi này.

Minh lại thấy chính mình mới là người có lỗi trong mọi chuyện , nhưng đây không phải là lúc để tìm xem đâu là nguyên nhân của tai họa nên lặng thinh cúi đầu.

Bác sĩ Chiến đến bên cạnh , vỗ vai Minh , động viên :

– Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi cháu à ! Tạm thời bây giờ mọi người cứ ở đây . Sau đó chúng ta sẽ bàn bạc xem cần phải làm gì

– Cảm ơn bác !

Minh xúc động nắm lấy bàn tay vị ân nhân của mình . Không hiểu sao , lúc ấy trong đầu chàng tai bất hạnh bỗng nảy ra một ý nghĩ thật ngộ nghĩnh . Đôi bàn tay này đã cứu giúp biết bao người... Và bây giờ đôi tay ấy lại đang rộng để san sát , sẻ chia...

Tổ Mai vừa đi học về tới , kéo tay Kim Xuân :

– Chị sẽ ở cùng với em . Rồi chị xem , không đến nỗi buồn lắm đâu.

Nhưng X nhất định không chịu . Giằng co mãi , cuối cùng mọi người đành phải đồng ý để cô ở cùng với chị giúp việc một phòng.

Ngôi nhà có thêm ba người khách bỗng nhiên đông đúc hẳn lên . Lúc cùng Tổ Mai dọn dẹp căn phòng cho cha con ông Dân , Kim Xuân hỏi với vẻ ái ngại :

– Như thế này có phiền cho mọi người trong gia đình không Mai ?

– Ồ , không đâu ! - Tổ Mai vui vẻ kêu lên - Đây là căn phòng để dành khi có khách phải ngủ lại . Chị xem , rộng mênh mông thế kia.

Quả thật ngôi nhà của bác sĩ Chiến rất rộng , cho nên việc có thêm ba người khách chẳng gây ra một xáo trộn đáng kể nào.

Buổi chiều , khi mọi người ail àm việc nã , ba vị khách không biết làm gì nên dất nhau về "thu dọn tàn tích" của trận hỏa chiến đêm hôm qua . Người cha khóc , cả hai đứa con cũng khóc...

– Thật khôn khổ cho các con ! Ba đã không làm được gì , giờ lại gây họa thêm cho con cái.

– Tại trời đất khiến xui phải như vậy đấy ba à ! Ba đừng tự dằn vặt mình làm gì sẽ ảnh hưởng xấu đến sức khỏe.

– Lúc chưa biết tin ba , tụi con chết điếng - Kim Xuân nói thêm

Họ ngồi với nhau trên cảnh hoang tàn đổ nát của ngôi nhà . Mỗi người nghĩ về tương lai một cách khác nhau.

Chợt Minh phì cười :

– Ba nhớ không , có lần con xin ba bán ngôi nhà này đi , vì lúc ấy khó khăn quá ! Ba không đồng ý với lý do , sợ rồi con cháu không có chỗ dung thân . Bây giờ chúng ta không bán , nhưng cũNg chẳng có nhà để ở.

O6Ng Dân hiểu rất rõ nụ cười của con . Nó cười chỉ để khỏi khóc đấy thôi !

Kim Xuân mày mò tìm được mấy quyển sách đã bị cháy xém . Cô vuốt lại

cho ngay ngắn rồi trao nó cho Minh :

– Báu vật đây !

Minh lại cười :

– Đến chữ nghĩa mà cũng bị cháy lem nhem.

– Anh nhìn kia ! - Kim Xuân bỗng kéo tay Minh - Cây ngọc lan... hình như nó không chết.

Đúng là cái cây không chết thật . Nó chỉ bị cháy sém thân lá ở phía dưới , còn phần trên vẫn xanh tốt.

– Nhìn nó , anh lại thấy hy vọng . Nó giống như chúng ta . Rồi sẽ hồi sinh , rồi sẽ vẫn sống đàng hoàng , kiêu hãnh.

– Nếu có Tố Mai , chắc chắn cô ấy sẽ bảo rằng anh quá mơ mộng . Thực tế hoàn toàn không đơn giản.

Một người đàn bà từ đâu bỗng xuất hiện đột ngột cắt ngang câu chuyện của họ Minh đã nhận ra đó là bà Tổ trưởng tổ dân phố của mình . Bà có gương mặt thật phúc hậu !

– Chào mấy cha con ! - Bà vui vẻ kêu lên - Hội phụ nữ cứ tôi mang số tiền này đến cho mấy vị . Tuy hông đáng là bao , nhưng đó là tấm lòng của bà con mình tương trợ nhau trong cơn hoạn nạn.

Chấm dứt bài diễn văn , bà đặt vào tay ông Dân một gói giấy báo :

– Anh và cháu cứ nhận , đừng ngại ! Tôi cũng đã gặp vợ chồng bác sĩ Chiến để hỏi thăm . Họ là những người tử tế.

Bà nói huyền thuyên một hồi rồi vội vã ra về . Ông Dân bảo con :

– Các con thấy đây , mọi người rất tốt . Họ sẽ không bỏ mặt chúng ta đâu !

Giờ thì phải về thôi , kéo cô chú ấy lại đợi.

Họ vừa quay đi thì đã thấy Tố Mai qua tới :

– Ba ẹ con mời bác và anh chị về ăn cơm.

Minh định trêu Tố Mai về cách nói năng trịnh trọng của cô nhưng nghĩ sao lại thôi.

Tố Mai vừa đỡ ông Dân , vừa hỏi một cách bí mật.

– Bác không nhớ chiều nay chúng ta có hẹn với ông ấy sao ?

Ông Dân vỗ trán cười :

– Bác quên mất ! Vậy thì phải nhanh chân lên các con.

Minh ngạc nhiên nhìn Tố Mai rồi nhìn cha :

– Ba hẹn với ai hả ba ?

– Chính ba cũng đang nóng lòng muốn biết điều đó.

Tranh thủ trên đường về , ông kể cho con trai nghe chuyện xảy ra hôm qua Minh bỗng thấy lo lo . Trong chuyện này , có cái gì đó không bình thường !

Ăn cơm xong , bác sĩ Chiến gọi Minh vào phòng riêng . Họ nói chuyện với nhau rất lâu . Trong khi Kim Xuân giúp chị bếp dọn dẹp . Tố Mai bảo ông Dân "

– Bác ngồi đợi ở phòng khách nhé . Cháu sẽ sang bên ấy chờ ông ta !
Tiến cũng nhớ cái hẹn này nên Tổ Mai vừa mở cổng , đã thấy người yêu ở đây.

– Anh vù định bấm chuông . - Tiến cười - Vậy là hôm nay anh gặp may rồi. Anh chàng chẳng hay biết gì chuyện hỏa hoạn tối qua , nên nghe Tổ Mai nói thì hoảng hốt hỏi dồn :

– Bác Dân... ra sao ?

Tổ Mai ưỡng ngực nói với vẻ tự hào :

– Em là người phát hiện đầu tiên đấy . Em chạy sang , bác ấy vẫn còn ngu? Tiến bóp nhẹ chóp mũi đang chun lại một cách lém lỉnh của Tổ Mai rồi bất ngờ cúi xuống hôn thật nhanh lên môi cô bé . Tổ Mai bật cười khanh khách :

– Anh sẽ thưởng cho em chứ ?

– Chắc chắn rồi . Bây giờ chúng ta sang bên ấy đi em.

Họ ngồi bên ngoài chiếc cổng vào ọp ẹp phủ đầy dây leo vẫn còn nguyên vẹn sau trận hỏa hoạn . Tổ Mai bỗng chìa tay ra :

– Anh xem "chiến công" của em tối qua nè !

Tiến sững sờ nhìn mấy đầu ngón tay sưng đỏ của cô lo lắng hỏi :

– Em bị làm sao vậy ?

Thấy anh lo lắng , Tổ Mai vội trấn an :

– Không sao đâu ! Cái cửa vào này nè ! Tối quá em không thấy gì cả.

– Em... Anh thật chẳng biết nói sao nữa . Càng ngày anh càng thấy yêu em nhiều hơn , Mai ạ !

– Và ghen kinh khủng ?

– Không ! Tiến lắc đầu - Với người khác thì có thể nghi ngờ này nọ riêng với em , anh nghĩ mọi chuyện đều minh bạch , rõ ràng.

Chợt Tổ Mai kéo Tiến đứng lên :

– Ông ấy tới rồi kìa anh.

Người mới đến cũng bàng hoàng đến lặng người đi khi nhìn cảnh đồ nát hiện trước mắt . Ông lẩm bẩm :

– Định mệnh ! Ôi , định mệnh...

Trong lúc đó , Tổ Mai chăm chú quan sát ông ta . Cái tên Phạm Thế Dinh gọi cho cô một sự tò mò và nghi ngờ . Có lẽ do cảm giác chủ quan đó mà cô bỗng thấy người khách này có gương mặt hao hao giống bác Dân của mình . Cuối cùng cô quả quyết rằng , chắc họ có bà con dòng họ chi đây !

Gia đình bác sĩ Chiến biết có cuộc gặp gỡ này nên tế nhị tránh đi . Họ không muốn những người khách - Cả hai đều là khách của gia đình mình bị khó xử . Vì có thể , vấn đề của họ hoàn toàn riêng tư.

Tuy nhiên , sau giây phút đầu giáp mặt nhau ông Dân lại bảo con trai đi mời tất cả mọi người cùng dự buổi gặp gỡ thú vị này.

Giờ đây , trước mặt họ không phải là tương lai . Thời gian như lùi lại... và ngưng đọng ở tuổi 20 của những mái đầu giờ đã bạc trắng xóa.

Gió Ngoài Song Cửa

Chương 40

Đứa con trai nhìn cha đăm đăm , rất lâu sau mới ngập ngừng lên tiếng :

– Con thấy ba không nên đi vào lúc này !

Đại tá Dinh ngẩng phắt lên nhìn con :

– Tại sao vậy ?

– Tình hình này thì sớm muộn gì cũng nổ ra chiến tranh !

– Con căn cứ vào đâu mà nói chắc như vậy ?

– Báo chí đang nói hàng giờ , hàng ngày . Ai cũng biết rằng Hitler đang ráo riết chuẩn bị chiến tranh.

– Ba có biết điều đó , nhưng chuyên đi này là cần thiết . Vả lại , ba nghĩ chiến tranh khó mà xảy ra ở Paris bình yên , hoa lệ...

– Tuy vậy , con thấy ba nên cẩn thận là hơn.

Để con trai yên tâm , ông đại tá đồng ý với đề nghị sẽ sớm quay về của nó.

– Ba sẽ mang theo thằng cận vệ thân tín nhất . Bây giờ thì con hài lòng rồi chứ Dân ?

Đứa con trai không hề biết rằng , cha mình đi Paris chẳng hề có công cán gì .

Ông ta đi hoàn toàn vì một mục đích riêng tư : Người đàn bà kiêu diễm mà ông chung sống kể từ khi vợ mất - Nhưng lại giấu con - Hiện đang ở Paris , muốn gặp ông ta gấp . Hình như bà ta đang gặp rắc rối gì đó về tiền bạc.

Thế là ông đi và không trở về.

– Người ta đồn đãi rất lâu rằng ba tôi bị tên vệ sĩ bắn chết . - Ông Dân nói -

Nhưng tôi không tin , bởi không có thông báo chính thức từ cơ quan luật pháp . Vả lại , lúc ấy chiến tranh thế giới vừa bùng nổ , chẳng ai có thời gian để điều tra , xem xét !

Nghe xong , người khách dè dặt hỏi :

– Anh có biết gì... về người đàn bà ở Paris không ?

– Tôi hoàn toàn không quan tâm tới điều đó bởi vì sau ngày mẹ tôi mất , ba tôi quan hệ với rất nhiều người phụ nữ khác.

Nói câu này , ông Dân không ngần lên vì ông có cảm giác như có một đôi mắt nãy lửa đang nhìn mình . Đôi mắt của người quá cố đang ngồi trên bàn thờ !

– Có một người đàn bà như thế... người ấy là mẹ tôi.

Nói xong câu này , người khách đã trút đi được gánh nặng . Ông thoải mái ngồi tựa người vào thành sa lông chờ đợi . Còn ông Dân thì nhồm nhồm như bị điện giật.

Ký ức tuổi thơ của Phrancois chỉ loáng thoáng hình bóng một người cha mà thỉnh thoảng mới thấy xuất hiện . Và sau đó thì mất hẳn.

– Khi ấy mẹ tôi nói rằng ba đã chết ! Sau đó thì có một người đàn ông khác thay thế ba đến sống trong nhà.

– Tại sao đến bây giờ , sau ngần ấy năm trôi qua rồi , chú mới tìm đến đây ? Trong khi , nếu chú muốn thì có thể làm điều này từ lâu ? - Giọng ông Dân có vẻ không vui.

– Mẹ tôi giấu kín mọi chuyện . Bà chỉ thổ lộ với Chúa ngay trước lúc qua đời.

Vị Linh mục đã làm lễ rửa tội cho bà mẹ của Phrancois đã kể lại rằng : Bà ta và đại tá Dinh đã sống với nhau như vợ chồng nhưng không có hôn thú với lý do :

– Anh không muốn mang tiếng có hai đời vợ ! Nhưng cần gì tờ giấy lộn ấy ? Không có nó , thì mọi thứ cũng đã thuộc về em rồi chứ !

Ông ta nói với Băng Trinh - Người đàn bà được yêu quý nhất trong số những người đàn bà.

– Còn thằng con trai của anh ?

– Nó không biết có em và thằng Phrancois trên cõi đời này . Tuy nhiên gia sản của anh có một phần của mẹ nó để lại . Cái đó đương nhiên thuộc về nó. Người đẹp không nói gì thêm . Sau khi mọi chuyện nợ nần của Băng Trinh - Lý do chính đã khiến ông đại tá phải hỏa tốc bay sang Paris - Đã giải quyết xong và ông ta sắp sửa trở về Sài Gòn thì người tình nhỏ mới thổ lộ :

– Em lo quá ! Nếu lỡ... xảy ra chiến tranh thì sao ?

– Anh cũng đã nghĩ đến điều đó . Bên Việt Nam , tình hình cũng lộn xộn lắm.

– Nếu nổ ra chiến tranh thì làm sao em có thể gặp được anh ? - Băng Trinh nức nở - Không có anh làm sao em và con sống nổi.

– Đừng khóc nữa , cưng của anh ! - Ông ôm người đàn bà vào lòng vuốt ve và lau nước mắt cho nàng - Anh đã tính xong đâu đó rồi . Anh đã già , chuyện sống chết biết đâu mà lường ? Vì vậy anh đã lo cho em và con.

Họ tức tốc làm hôn thú và hoàn tất thủ tục chuyển toàn bộ tài sản ở Ngân hàng quốc gia Pháp cho Băng Trinh.

– một triệu quan tất cả ! Nhưng em phải làm cái này trước khi anh giao giấy tờ cho em.

Băng Trinh phải viết giấy cam kết một nửa số tiền kia sẽ thuộc về con trai lớn của ông một khi ông ta qua đời.

– Em giữ một bản , còn bản này anh sẽ mang về cho thằng Dân . Khỏi cần ra

công chứng chi cho thêm rắc rối . Anh tin em.

Đôi mắt người đàn bà vụt tối sầm . Ngay lúc đó , ý nghĩ làm sao để số tài sản kia cũng thuộc về mình bùng lên trong đầu Băng Trinh . Không thể để ông ta mang tờ giấy kia về nước . Muốn vậy chỉ còn mỗi một cách... Băng Trinh lập tức đi tìm gã vệ sĩ của ông ta :

– Anh đừng sợ ! Tôi sẽ bảo đảm sự an toàn cho anh . Nên nhớ , số tiền hai trăm ngàn quan không nhỏ đâu . Làm vệ sĩ cả đời như anh có nằm mơ cũng không dám thấy . Và nếu như anh làm xong việc... tôi sẽ không tiếc với anh một thứ gì đâu.

Gã vệ sĩ muốn cho chắc ăn nên đòi trước một nửa số tiền mà hẳn sẽ được hưởng và "ứng trước" cả tấm thân ngọc ngà của bà chủ.

Mọi việc diễn ra trót lọt . Không biết Băng Trinh đã phù phép thế nào mà sau đó từ chỗ bị bắn chết , ngài đại tá được chuyển sang một cái chết êm ái hơn , nhân đạo hơn là bị nhồi máu cơ tim ! (Mặc dù ông xưa nay rất khỏe mạnh . Nó có thể rung động bởi mấy người đàn bà cùng một lúc).

Sau đó , gã vệ sĩ sống chung luôn với vợ cũ củ chủ mình . Được ít lâu , sợ lộ ra sẽ đi tù nên gã đã bỏ trốn . Nghe đâu sang tận châu Phi !

Mọi chuyện được giữ kín cho đến tận bây giờ . Mới đây , người đàn bà giết chồng ấy đã chết vì một căn bệnh ngặt nghèo . Nó đã hành hạ bà ta suốt mấy năm trời , cho đến lúc tàn hơi.

– Tôi sẽ làm mọi chuyện để chuộc lại lỗi lầm của mẹ tôi , nếu anh muốn . - Phrancois kết thúc câu chuyện với ánh mắt thật buồn - Xin anh hãy tha thứ ! Tôi đã có vợ và các con . Tôi không muốn chúng nó là những đứa trẻ không có cội nguồn.

Mọi người im lặng nhìn nhau . Biết phải nói thế nào về chuyện những đứa con cứ phải nhận thay lỗi lầm của cha mẹ mình . Điều đó đã trở thành một tiền lệ rồi chẳng ?

Bác sĩ Chiến phá tan sự im lặng :

– Hôm nay là một ngày đáng được chúng ta ăn mừng.

Ông Dân nhìn người em cùng cha khác mẹ của mình bằng ánh mắt mờ lệ . Giọng ông run run :

– Chúa đã tha thứ và đền bù cho chúng ta . Trận hỏa hoạn đêm qua cũng chính là do ý Người muốn thiêu hủy tất cả những dấu tích đáng buồn ngày xưa . Tôi sung sướng như đang sống trong mơ.

– Tôi đã làm việc với Bộ Ngoại giao và Bộ Nội vụ Việt Nam để hoàn thành mọi thủ tục của vấn đề thừa kế . Trong khi chờ đợi chúng ta sẽ xây lại ngôi nhà của ông cụ . Nếu kịp , Tết này có thể vợ và hai con gái tôi sẽ về thăm quê.

Quay sang Tổ Mai , ông vui vẻ nói :

– Con gái của chú cũng vào khoảng tuổi cháu , nhưng nó không xinh đẹp

như chị của mình.

Tổ Mai lúng túng còn chưa biết thanh minh thế nào thì ông Dân đã gỡ rối cho cô :

– Tổ Mai là con gái út của cô chú đây . - Ông chỉ vào hai vị chủ nhà - Tôi chỉ còn duy nhất một đứa.

Ông không nhắc lời nào về vợ và con gái mình . Có lẽ , trong ngày hôm nay , bấy nhiêu chuyện vui buồn đó cũng đủ lắm rồi.

Tối đó , ông khách xin phép được ngủ lại với anh mình . Mọi người thấy phòng ông Dân sáng đèn cả đêm . Hình như họ thức suốt.

Đúng thật , hỏi làm sao mà ngủ được trong một đêm như thế này ? !

Gió Ngoài Song Cửa

Chương Kết

Tổ Mai nhẹ nhẹ mở cửa phòng ba . Cô thấy ông đang chăm chú vào một quyển sách dày cộm . Chắc là ba lại đang nghiên cứu một vấn đề gì đó.

– Con có thể vào được không ba ?

– Tổ Mai đấy à ? Vào đi con !

Cô con gái kéo ghế ngồi đối diện cha , lém lỉnh hỏi ông :

– Chủ nhật ba không nghỉ à ?

Bác sĩ Chiến gõ gõ ngón tay vào quyển sách :

– Đây cũng là một hình thức nghỉ ngơi . Nào , nói cho ba biết , con đi đâu về mà ăn mặc đẹp như vậy ?

– Con vào bệnh viện thăm nhỏ bạn , rồi đi dạo một vòng qua các cửa hàng xem người ta mua sắm.

Người cha không chú ý đến thông tin thứ hai của con gái mà hỏi về vấn đề thứ nhất.

– Bạn con bị bệnh gì ?

Tổ Mai có vẻ do dự , song lại nói thật :

– Nó tự tử ba ạ !

Ông Chiến kêu lên đầy ngạc nhiên :

– Sao lại tự tử ? Trong bất kỳ trường hợp nào cũng không được hành động như vậy . Hiện tại sức khỏe con bé ra sao ?

Tổ Mai kể cho ba nghe về Thanh Mai , về cái bầu mà cô ta đang mang trong bụng , về gã bụng phệ mà có lần Tổ Mai đã gặp đi cùng với Thanh Mai...

Cuối cùng là về vụ tự tử mới xảy ra.

– Lão bụng phệ là một Hoa kiều ở Hồng Kông . Mới đây , do làm ăn phi

pháp và dính líu vào một dịch vụ "sex tour" nên đã bị trục xuất . Ba biết không , hôm trước cả lớp con đã nhất trí đề nghị trường kỷ luật đuổi học Thanh Mai , nhưng hôm nay ở bệnh viện , tất cả đều có mặt , nhỏ Thanh Mai khóc như mưa , như gió...

Ông Chiến có vẻ nghĩ ngợi trước câu chuyện của con gái . Lát sau ông chậm rãi nói :

– Con thấy đấy , cô bạn con có thể đã ăn năn và bạn bè con đã tha thứ . Ba nói "có thể" vì chưa chắc Thanh Mai đã thật sự hối hận . Tuy nhiên bạn bè con đã hành động đúng trong cả hai trường hợp . Phải biết rộng lượng , vị tha con à !

– Chính là vì con cũng nghĩ như vậy nên con mới vào đây . Chuyện nhỏ thôi nhưng nó làm con liên tưởng đến những chuyện khác.

– Ba biết con muốn nói đến điều gì rồi con gái à ! Con là một đứa trẻ thông minh và nhạy cảm.

Tổ Mai phì cười :

– Ba nói gì kỳ vậy ? Con mà là một đứa trẻ à ?

Ông Chiến cũng bật cười :

– Ba quên mất rằng con gái của ba sắp sửa làm lễ đính hôn rồi đây ! Cái thằng thật là ma mãnh . Chẳng biết lúc ấy nó nói gì mà ba lại nghe theo mới lạ chứ ?

Biết cha nhắc đến Tiến , Tổ Mai phụ họa :

– Anh ấy bảo chỉ có một mình ba là đồng minh trong chuyện này . Nhưng ba không được nhượng bộ nữa đâu đấy !

– Được rồi , lần sau hẳn chẳng lung lạc được ba đâu . Nhưng ba xem con có vẻ không thích những quyết định của ba phải không Mai ?

– Sao ba lại nghĩ vậy ? Con chỉ sợ ba đồng ý cho làm đám cưới ngay bây giờ.

– Cái đó thì con hãy yên tâm . Đám cưới chỉ được tổ chức khi nào con thấy thuận tiện , nhưng phải sau khi con ra trường.

Điều này thì chàng rể tương lai cũng đã năn nỉ đến mọi miệng nhưng không được ông ba vợ chấp thuận , bởi đó lại thuộc về vấn đề "nguyên tắc" mất rồi.

Chợt Tổ Mai nhớ ra điều gì , hỏi cha :

– Bác Dân đâu , con không thấy ?

– Ba quên nói cho con biết , hôm nay bắt đầu khởi công xây nhà . Mọi người sang cả bên ấy rồi.

– Ba ạ ! Chúng ta sẽ tha thứ và quên đi mọi chuyện phải không ba ? - Tổ Mai rụt rè hỏi.

– Quên hay không là vấn đề của thời gian , còn tha thứ thì chuyện ấy rất nên làm.

– Ba nghĩ sao hả ba ?

- Về chuyện gì , con ?
- Về tất cả mọi chuyện vừa qua.
- Không nên bận lòng mãi với quá khứ , con gái yêu quý của ba . Tuy nhiên , nếu có thể , thì chúng ta hãy sống thế nào để mai sau con cháu không phải hổ thẹn khi nhắc đến ông cha của chúng . Mỗi người , trước hết phải chịu trách nhiệm với chính bản thân mình.
- Con hoàn toàn đồng ý với ba ! - Ngừng một chút , Tổ Mai xúc động nói tiếp - Thật hạnh phúc khi được làm con của ba mẹ . Con luôn tự hào vì điều đó.
- Ông Chiến mỉm cười , âu yếm vuốt tóc con :
- Con có thể nghĩ ngược lại . Ba mẹ đã được ban cho toàn những báu vật . Các con là nguồn hạnh phúc vô biên của ba mẹ.
- Rời phòng cha , Tổ Mai bước nhanh lên lầu . Cô thấy rất vui , có một cái gì đó cứ lâng lâng trong lòng . Trong một giây , những giọt nước mắt sáng nay của cô bạn lấm lổ thoáng hiện trong tâm trí Tổ Mai . Con người ấy chưa bao giờ biết khóc nên những giọt nước mắt ấy có một cái gì đó đáng để vui mừng.
- Cửa phòng Tổ Mai mở toang . Cô ngạc nhiên bước nhanh lại gần . Thì ra cả hai ông anh đều đang ở đây . Lạ lùng hơn là anh Trường lại đang chơi đàn , điều chỉ thấy khi anh có chuyện gì đặc biệt phấn khởi.
- Tại sao lại "tụ tập" ở phòng em thế này ? - Tổ Mai hỏi ngay.
- Vì chỉ ở đây mới có thể chứng kiến những điều kỳ diệu . Em đến đây mà xem.
- Chinh đang ngồi vắt vẻo trên bệ cửa sổ , trông anh thật vui . Tổ Mai bước đến cạnh anh và hiểu ra nguyên nhân ngay.
- Mai biết không , bọn anh đang ngồi tác dúc ở phòng anh Trường thì bỗng nghe "rầm" , một tiếng long trời lở đất... - Chinh giả vờ làm ra vẻ quan trọng.
- Mảng tường ở trước cửa sổ phòng Tổ Mai đã bị phá sập . Người ta đang đập phá nốt những phần còn lại.
- Chính ba đã đề nghị "xóa sổ" bức tường này đấy ! - Trường xen vào - Xét về mặt y học thì bức tường này chính là thủ phạm gây ra bệnh còi xương của em đấy , Tổ Mai à !
- Tổ Mai phá ra cười trước kiêu cường điệu của anh trai . Cô có ở đây từ nhỏ đâu kia chứ.
- Anh chỉ giỏi trêu chọc em , nhưng quả thật bức tường đã che mất ánh sáng ở đây.
- Còn bây giờ thì sáng đến nhức cả mắt - Chinh nheo nheo mắt nhìn cậu em bác sĩ của mình một cách khôi hài.
- Tốt thôi ! Rồi sẽ quen dần - Trường đáp tỉnh bơ.

Ngay lúc đó , lại nghe một tiếng đổ đánh "rầm" . Từ dưới đất , bụi cát mù mịt bốc lên . Tổ Mai khép vội cửa sổ đến nỗi Chinh không kịp nhảy xuống , suýt ngã.

– Mở cửa ra đi , Tổ Mai ! Chắc là hết bụi rồi - Chinh giục em.

Cô gái nín thở nhẹ nhẹ mở hé cánh cửa . Biết chắc là không còn bụi nữa , cô mở rộng cửa ra . Trước mặt ba anh em là cả một khoảng trời trong xanh thăm thẳm . Và dưới kia , cả ba cha con ông Dân đang chăm chú nhìn lên . một cuộc đối diện lạ lẫm đến ngỡ ngàng...

– Em xúc động quá ! - Tổ Mai thì thào.

– Anh cũng vậy ! - Chinh trầm ngâm đáp lời em.

– Như thế này , sẽ tốt hơn nhiều . - Trường buông đàn , đứng dậy.

Họ đứng thật lâu bên cánh cửa rộng mở , như để nhìn một lần cuối cùng dấu vết kỷ niệm.

Và hình như cùng một lúc , cả ba đều đưa mắt nhìn nhau . một làn gió mát rượi ủa vào mang theo mùi hương ngọt ngào quen thuộc . Họ cứ đứng như thế , ngây ngất trong niềm vui sướng.

Một ngày mới và những điều tốt lành đang mở ra ở phía trước...

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: Tommyboy

Thời gian: 03/06/2004 4:30:15 SA